

இந்திய கலை மற்றும் கட்டிடக்கலைகள்

நூலாசிரியர்

முனைவர் .ச. நடராஜன்

உதவி பேராசிரியர், (த) வரலாற்றுத் துறை,
மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்.

வரலாற்றுத் துறை

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்

(தொலைநெறி தொடர்கல்வி இயக்கம்)

திருநெல்வேலி - தமிழ்நாடு.

டிசம்பர் - 2023

பாடத்திட்டம்

வ.எ	இயல்	உள்ளடக்கம்	ப.எண்
1	முதல்	வரலாற்றுக்கு முந்தைய கலை - ஹரப்பன் கலை: முத்திரைகள் சிற்பங்கள்: கல் மற்றும் உலோகம் - ஹரப்பன் கட்டிடக்கலை: கோட்டை நகரத் திட்டம் பொது கட்டிடங்கள் - மெளரிய கலை: சைத்தியங்கள் - விஹாரங்கள் - ஸ்தூபிகள் - அசோகன் தூண்கள்	1-30
2	இரண்டு	பௌத்த கலையின் ஹீனயான கட்டம் - கலையின் மகாயான கட்டம்: காந்தாரா கலைப் பள்ளி - மதுரா கலைப் பள்ளி - அமராவதி கலைப் பள்ளி- குப்தா கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை - அஜந்தா மற்றும் எல்லோரா - ஜைன கலை: ஜைன படுக்கைகள் - ஷ்ரவணபெலகோலா	31-45
3	மூன்று	பல்லவ கலை: பாறை வெட்டப்பட்ட குகைக் கோயில்கள் ஒற்றைக்கல் கோயில்கள் - கட்டமைப்பு கோயில்கள் - மகாபலிபுரம் - நாகரா கட்டிடக்கலை: விங்கராஜா கோயில் (புபேனஷ்வர்) சூரியன் கோயில் (கோனாரக்) - திராவிட கட்டிடக்கலை பாணி: பிரகதீஸ்வரர் கோயில் தஞ்சாவூர் - கங்கைகொண்டாச்சோழபுரம் கோயில் வேசரா கட்டிடக்கலை பாணி: சென்னகேசவா கோயில் (பேலூர்) ஹொய்சலேஸ்வரர் கோயில் (ஹாலேபிட்).	46-73
4	நான்கு	இஸ்லாமிய கலை: இஸ்லாத்தின் ஐந்து தூண்கள் மசூதிகள் கல்லறைகள் அரண்மனை வளாகங்கள் தோட்டங்கள் - குவாத்-உல்-இஸ்லாம் மசூதி - குதுப்மினார் - முகலாய கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை: ஹுமாயூனின் கல்லறை - பதேபூர் சிக்ரி -செங்கோட்டை- தாஜ்மஹால் - முகலாய ஓவியங்கள்.	74-106
5	ஐந்து	காலனித்துவ கட்டிடக்கலை: கோட்டைகள்: செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டை சென்னை - இந்தோ-சராசெனிக் கட்டிடக்கலை: சத்ரபதி சிவாஜி டெர்மினல் மும்பை - விக்டோரியா மெமோரியல் கொல்கத்தா - அமீர் மஹால் மற்றும் செனட் ஹவுஸ் மெட்ராஸ் பல்கலைக்கழகம்.	107-119
கூடுதல் வாசிப்பு நூல்கள்			120

இயல் - முதல்

நோக்கங்கள்

- முத்திரைகள் சிற்பங்கள் மற்றும் கட்டிடக்கலை போன்ற ஹரப்பா கலை வடிவங்களில் குறிப்பாக கவனம் செலுத்தி வரலாற்றுக்கு முந்தைய கலையின் சிறப்பியல்புகள் மற்றும் முக்கியத்துவத்தை பகுப்பாய்வு செய்யுங்கள்.
- சைத்தியங்கள் விஹாரங்கள் ஸ்தூபிகள் மற்றும் அசோகன் தூண்கள் உட்பட மௌரிய கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை அம்சங்களையும் அவற்றின் கலாச்சார மற்றும் மத தாக்கங்களையும் ஆராயுங்கள்.

கட்டிடக்கலை என்பது இந்தியாவின் மிகப் பெரிய கலைப் பெருமை. இந்திய கட்டிடக்கலை பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட நீண்ட வளமான வரலாற்றைக் கொண்டுள்ளது. இது இந்திய துணைக் கண்டத்தின் கட்டிட மரபுகளை உள்ளடக்கியது. இப்போது இந்தியா, பாகிஸ்தான் மற்றும் பங்களாதேஷ் ஆகியவை இதில் அடங்கும். ஆரம்பகால இந்திய கட்டிடங்கள் மரத்தாலும் பின்னர் செங்கலாலும் செய்யப்பட்டன. இத்தகைய பழங்கால கட்டமைப்புகளின் சில எடுத்துக்காட்டுகள், குறிப்பாக மரத்தினால் செய்யப்பட்டவை, இந்திய காலநிலையின் கடுமையிலிருந்து தப்பியிருக்கின்றன. கிமு 6ஆம் நூற்றாண்டில், துணைக்கண்டத்தில் கல் கட்டிடக்கலை உருவாக்கப்பட்டது. இந்திய கட்டிடக் கலைஞர்கள் விரைவில் கல் கட்டிடங்களை செதுக்குதல் மற்றும் கட்டுவதில் மிகவும் திறமையானவர்களாக மாறினர். 7ஆம் நூற்றாண்டின் விளம்பரத்தில், பெரிய பெரிய கட்டிடங்களுக்கு கல் பயன்பாடு பிரபலமாகிவிட்டது. இடைக்காலத்தில் இருந்த எண்ணற்ற கற்கோயில்கள் இன்றும் இந்தியாவில் உள்ளன.

சிற்பம் கலை வெளிப்பாட்டின் விருப்பமான வடிவமாகத் தெரிகிறது. மேலும் இந்திய கட்டிடக்கலை மற்றும் சிற்பக்கலை ஆகியவை நெருங்கிய உறவைக் கொண்டுள்ளன. பாறை வெட்டு, அல்லது குகை, கட்டிடக்கலை-கோயில்கள் அல்லது பாறைகளில் செதுக்கப்பட்ட மற்ற கட்டிடங்கள்-பெரும்பாலும் பிரமாண்டமான அளவில் சிற்பத்தை விட சிறியதாக இருக்கும். சுதந்திரமாக நிற்கும் கல் கட்டிடங்களும் சிற்பக்கலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளன. சிற்பம் பெரும்பாலும் கட்டிடக்கலையிலிருந்து பிரிக்க முடியாதது.

1200 களுக்கு முன்னர் இந்திய கட்டிடக்கலையின் எஞ்சியிருக்கும் பெரும்பாலான எடுத்துக்காட்டுகள் மத கட்டமைப்புகள். அவை முக்கியமாக பௌத்த ஆலயங்கள் அல்லது *ஸ்தூபிகள்* மற்றும் பௌத்த, இந்து மற்றும் ஜைன ஆலயங்களைக் கொண்டிருக்கின்றன. மதச்சார்பற்ற கட்டிடக்கலை எவ்வாறு தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்பதற்கான சில யோசனைகளை துறவிகளின் குடியிருப்புகள் தருகின்றன. இருப்பினும், வியக்கத்தக்க வகையில் அக்கால அரண்மனைகள் மற்றும் சாதாரண வீடுகளின் சில எடுத்துக்காட்டுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

சிந்து சமவெளி நாகரிகம்

இந்திய துணைக்கண்டத்தின் ஆரம்பகால நகர்ப்புற கலாச்சாரம் சிந்து சமவெளி நாகரிகமாகும், இது கிமு 2500 முதல் கிமு 1700 வரை இருந்தது. இது செழிப்பான நகரங்களையும் நகரங்களையும் கொண்டிருந்தது. முக்கியமாக இப்போது பாகிஸ்தானின் சிந்து நதி பள்ளத்தாக்கில் ஆனால் இப்போது குஜராத், ராஜஸ்தான் மற்றும் இந்தியாவின் பிற பகுதிகளிலும் உள்ளது. தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்களால் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட இடிபாடுகளில் இருந்து, சிந்து சமவெளி நாகரிகம் ஒரு செழிப்பான நகர்ப்புற கட்டிடக்கலையைக் கொண்டிருந்தது என்பது தெளிவாகிறது. அதன் முக்கிய நகரங்கள் குறிப்பாக மொஹெஞ்சதாரோ, ஹரப்பா மற்றும் காளிபங்கன் ஆகியவை கட்டம் வடிவத்தில் அமைக்கப்பட்டன. அவர்கள் மேம்பட்ட வடிகால் அமைப்புக்கான ஏற்பாடுகளை வைத்திருந்தனர். முக்கிய நகரங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒரு பெரிய கோட்டையான "சிட்டாடல்" மேடு மற்றும் ஒரு பெரிய தாழ்வான பகுதியைக் கொண்டிருந்தன. மிகவும் பொதுவான கட்டுமானப் பொருள் செங்கல் ஆகும், இருப்பினும் மரம் எப்போதாவது செங்கல் வேலைகளுக்கு லேசிங்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. தட்டையான கூரைகளுக்கு மரங்களும் பயன்படுத்தப்பட்டன. வீடுகள் அளவு மிகவும் வேறுபட்டது. அவற்றில் பல திறந்த உள் முற்றம், குளியலறை உட்பட அறைகளால் சூழப்பட்டிருந்தன. பல சந்தர்ப்பங்களில் செங்கல் படிக்கட்டுகள் மேல் மாடிகள் அல்லது தட்டையான கூரைகளாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

வரலாற்றுக்கு முந்தைய கலை

கலை வரலாற்றில், வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கலை என்பது புவியியல் வரலாற்றின் பிற்பகுதியில் எங்கோ தொடங்கி, எழுதும் அல்லது பதிவு செய்யும் மற்ற முறைகளை உருவாக்கும் வரை, அல்லது வேறு கலாச்சாரத்துடன் குறிப்பிடத்தக்க தொடர்பை ஏற்படுத்தும் வரை, வரலாற்றுக்கு முந்தைய கலாச்சாரங்களில் உருவாக்கப்பட்ட அனைத்து கலைகளும் ஆகும். முக்கிய வரலாற்று நிகழ்வுகளின் சில பதிவுகளை செய்கிறது. இந்த கட்டத்தில் பண்டைய

கலை தொடங்குகிறது, பழைய கல்வியறிவு கலாச்சாரங்களுக்கு இந்த வார்த்தையின் இறுதி தேதி உலகின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கு இடையில் பெரிதும் மாறுபடும்.

ஆரம்பகால மனித கலைப்பொருட்கள் ஒரு கலை நோக்கத்துடன் கூடிய வேலைப்பாடுகளின் சான்றுகளைக் காட்டும் சில விவாதங்களுக்கு உட்பட்டவை. இத்தகைய வேலைப்பாடு 40,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு மேல் பழங்கால சகாப்தத்தில் இருந்தது என்பது தெளிவாகிறது. இருப்பினும் இது முன்பே தொடங்கியது. செப்டம்பர் 2018 இல், விஞ்ஞானிகள் ஹோமோ சேபியன்ஸின் ஆரம்பகால வரைபடத்தைக் கண்டுபிடித்ததாக அறிவித்தனர், இது 73,000 ஆண்டுகள் பழமையானது என்று மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது, 43,000 ஆண்டுகள் பழமையான கலைப்பொருட்கள் முன்பு கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ஆரம்பகால நவீன மனித வரைபடங்கள்.

ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய ஹோமோ எரெக்டஸ் உருவாக்கிய பொறிக்கப்பட்ட ஓடுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன, இருப்பினும் இந்த வேலைப்பாடுகளை 'கலை' என சரியாக வகைப்படுத்த முடியுமா என்பதில் நிபுணர்கள் உடன்படவில்லை. அப்பர் பேலியோலிதிக் முதல் மெசோலிதிக் வரை, குகை ஓவியங்கள் மற்றும் சிலைகள் மற்றும் மணிகள் போன்ற கையடக்கக் கலைகள் மேலோங்கி இருந்தன, அலங்கார உருவ வேலைப்பாடுகள் சில பயனுள்ள பொருட்களிலும் காணப்படுகின்றன. புதிய கற்காலத்தில் ஆரம்பகால மட்பாண்டங்களின் சான்றுகள் தோன்றின, சிற்பம் மற்றும் மெகாலிதிகளின் கட்டுமானம் போன்றவை. ஆரம்பகால ராக் கலையும் இந்த காலகட்டத்தில்தான் முதலில் தோன்றியது. வெண்கல யுகத்தில் உலோக வேலைப்பாடுகளின் வருகையானது கலையை உருவாக்குவதற்கும், ஸ்டைலிஸ்டிக் பன்முகத்தன்மை அதிகரிப்பதற்கும், கலையைத் தவிர வேறு எந்த வெளிப்படையான செயல்பாடும் இல்லாத பொருட்களை உருவாக்குவதற்கும் கூடுதல் ஊடகங்களைக் கொண்டு வந்தது. இது கைவினைஞர்களின் சில பகுதிகளில் வளர்ச்சியைக் கண்டது, கலை உற்பத்தியில் நிபுணத்துவம் பெற்ற மக்கள் மற்றும் ஆரம்பகால எழுத்து முறைகள். இரும்புக் காலத்தில், பண்டைய எகிப்திலிருந்து பண்டைய சீனா வரை எழுத்துடன் கூடிய நாகரிகங்கள் தோன்றின.

காகிதம் அல்லது மொழி அல்லது எழுதப்பட்ட வார்த்தைகள் இல்லாத தொலைதூர கடந்த காலம், எனவே புத்தகங்கள் அல்லது எழுதப்பட்ட ஆவணங்கள் இல்லை, இது வரலாற்றுக்கு முந்தைய காலம் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

வரலாற்றுக்கு முந்தைய இடங்களில் அறிஞர்கள் அகழ்வாராய்ச்சியைத் தொடங்கும் வரை வரலாற்றுக்கு முந்தைய மக்கள் எப்படி வாழ்ந்தார்கள் என்பதைப் புரிந்துகொள்வது கடினமாக இருந்தது.

பழைய கருவிகள், வாழ்விடங்கள், விலங்குகள் மற்றும் மனிதர்களின் எலும்புகள் மற்றும் குகைச் சுவர்களில் வரைந்த வரைபடங்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து பெறப்பட்ட தகவல்களை ஒன்றாக இணைத்து, என்ன நடந்தது மற்றும் வரலாற்றுக்கு முந்தைய காலங்களில் மக்கள் எவ்வாறு வாழ்ந்தார்கள் என்பது பற்றிய துல்லியமான அறிவை அறிஞர்கள் உருவாக்கியுள்ளனர்.

ஓவியங்கள் மற்றும் வரைபடங்கள் குகைச் சுவரைத் தங்கள் கேள்வாஸாகப் பயன்படுத்தி தங்களை வெளிப்படுத்த மனிதர்களால் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட பழமையான கலை வடிவங்களாகும்.

பழைய கற்காலம்

மனிதனின் ஆரம்பகால வளர்ச்சியின் வரலாற்றுக்கு முந்தைய காலம் பொதுவாக 'பழைய கற்காலம்' அல்லது 'பாலியோலிதிக் வயது' என்று அழைக்கப்படுகிறது.

- பேலியோலிதிக் காலத்தை மூன்று கட்டங்களாகப் பிரிக்கலாம்:
லோயர் பேலியோலிதிக் (2.5 மில்லியன் ஆண்டுகள்-100,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு)
- மத்தியப் பழங்காலக் காலம் (300,000-30,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு)
- மேல் கற்காலம் (40,000-10,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு)

குறைந்த அல்லது நடுத்தர பழங்காலக் காலத்திலிருந்து ஓவியங்கள் வரையப்பட்டதற்கான எந்த ஆதாரமும் எங்களுக்கு இன்னும் கிடைக்கவில்லை.

மேல் பழங்காலக் காலத்தில், கலைச் செயல்பாடுகளின் பெருக்கத்தைக் காண்கிறோம்.

எளிமையான மனித உருவங்கள், மனித செயல்பாடுகள், வடிவியல் வடிவமைப்புகள் மற்றும் சின்னங்கள் ஆகியவற்றுடன் ஆரம்பகால படைப்புகளின் பொருள்கள் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன.

உலகில் பாறை ஓவியங்களின் முதல் கண்டுபிடிப்பு இந்தியாவில் (1867-68) ஸ்பெயினில் அல்டாமிரா (உலகின் பழமையான பாறை ஓவியங்களின் தளம்) கண்டுபிடிப்பதற்கு பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர் ஆர்க்கிபோல்ட் கார்லியால் செய்யப்பட்டது.

இந்தியாவில், மத்தியப் பிரதேசம், உத்தரப் பிரதேசம், ஆந்திரப் பிரதேசம், தெலுங்கானா, கர்நாடகா, பீகார் மற்றும் உத்தரகண்ட் ஆகிய மாநிலங்களின் பல மாவட்டங்களில் அமைந்துள்ள குகைகளின் சுவர்களில் பாறை ஓவியங்களின் எச்சங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஹரப்பா நாகரிகத்தின் முத்திரைகள்

சிந்து சமவெளி நாகரிகம் ஏராளமான கலைப்பொருட்கள் மற்றும் கலை வடிவங்களை உருவாக்கியது. சிந்து சமவெளி கலை வடிவம் கிமு மூன்றாம் மில்லினியத்தின் இரண்டாம் பாதியில் தோன்றியது (அதாவது கிமு 2500 முதல்). ஹரப்பான் தளங்களில் இருந்து தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்களால் ஆயிரக்கணக்கான முத்திரைகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. பெரும்பாலான முத்திரைகள் ஸ்டைலிட்டால் செய்யப்பட்டன, இது ஒரு வகையான மென்மையான கல்லாகும். அவற்றில் சில டெரகோட்டா, தங்கம், அகேட், கருங்கல், தந்தம் மற்றும் ஃபைன்ஸ் ஆகியவற்றால் செய்யப்பட்டன. நிலையான ஹரப்பா முத்திரை 2x2 பரிமாணத்துடன் சதுர வடிவில் இருந்தது. முத்திரைகள் வணிக நோக்கங்களுக்காக பயன்படுத்தப்பட்டதாக நம்பப்படுகிறது. ஒரு சில முத்திரைகள் தாயத்துகளாகவும், ஒருவேளை ஒரு வகையான அடையாள அட்டையாகவும் எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. அனைத்து முத்திரைகளிலும் விலங்குகளின் படங்கள் உள்ளன, அதில் ஏதோ ஒரு பிக்டோகிராஃபிக் ஸ்கிரிப்டில் எழுதப்பட்டுள்ளது (இது இன்னும் புரிந்துகொள்ளப்படவில்லை). முக்கியமாக, புலிகள், யானைகள், காளைகள், காட்டெருமைகள், ஆடுகள் மற்றும் பல விலங்குகள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. பெரும்பாலான முத்திரைகள் இருபுறமும் எழுதப்பட்டுள்ளன. எழுத்துக்கள் கரோஸ்தி பாணியில் உள்ளன (வலமிருந்து இடமாக). சில முத்திரைகள் கணிதப் படங்களைக் கொண்டுள்ளன, மேலும் அவை கல்வி நோக்கங்களுக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஹரப்பா நாகரிகத்தின் மொஹெஞ்சதாரோவின் பசுபதி முத்திரை மிகவும் பிரபலமான முத்திரையாகும். இது சுற்றிலும் விலங்குகளுடன் நடுவில் குறுக்கு கால் ஊன்றப்பட்ட ஒரு உருவம் கொண்ட முத்திரை; உருவத்தின் வலது பக்கம் ஒரு யானை மற்றும் ஒரு புலி மற்றும் அதன் இடது பக்கம் காண்டாமிருகம் மற்றும் ஒரு எருமை.

ஹரப்பா நாகரிகத்தின் கல் சிற்பங்கள்

சிந்து சமவெளித் தளங்களில் காணப்படும் கல் உருவங்களில் 3-பரிமாண அளவைக் கையாளுவதைக் காணலாம். இரண்டு பெரிய கல் சிலைகள் உள்ளன:

- தாடி வைத்த பையனின் உருவம்.
- இந்த உருவம் ஒரு சால்வையால் மூடப்பட்டிருக்கும், அது வலது கைக்குக் கீழே வந்து இடது தோள்பட்டை மறைக்கிறது, இது ஒரு பூசாரி என்பதைக் குறிக்கிறது. சால்வையில் ட்ரெஃபாயில் வடிவமைப்பு உள்ளது.
- சிந்தனை செறிவு போன்ற, கண்கள் நீட்டி மற்றும் பகுதி மூடப்பட்டிருக்கும்.

- மூக்கு நன்கு வடிவமைக்கப்பட்டு சராசரி அளவு கொண்டது.
- குட்டையான தாடியும் மீசையும், குட்டை மீசையும்.
- முடி மையத்தில் பிரிக்கப்பட்டவுடன் ஒரு அடிப்படை நெய்த :பில்லட் தலையைச் சுற்றி கொண்டு செல்லப்படுகிறது.
- வலது கைக் கவசமும் கழுத்தில் உள்ள துளைகளும் ஒரு நெக்லஸைக் குறிக்கின்றன.
- மொத்தத்தில், சிலைகளில் கிரேக்க பாணியின் குறிப்பு உள்ளது.
- அதை உருவாக்க சிவப்பு மணற்கல் பயன்படுத்தப்பட்டது.
- தலை மற்றும் கைகள் சாக்கெட் திறப்புகள் மூலம் கழுத்து மற்றும் தோள்களுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. கால்கள் உடைந்துள்ளன.
- தோள்பட்டை நன்றாக பழுப்பு நிறமாகவும், வயிறு சிறிது துருத்திக்கொண்டும் இருக்கும்.
- இது மிகவும் திறமையாக வெட்டி பளபளப்பான துண்டுகளில் ஒன்றாகும்.

ஹரப்பா நாகரிகத்தில் உலோகங்கள்

சிந்து-சரஸ்வதி நாகரிகம் என்றும் குறிப்பிடப்படும் சிந்து சமவெளி உலோகம் உட்பட பல்வேறு தொழில்நுட்பங்களில் சிறந்து விளங்கியது. பல நூற்றாண்டுகளாக, ஹரப்பானுக்கு முந்தைய / முற்கால ஹரப்பாவிலிருந்து பிற்பகுதியில் ஹரப்பன் கலாச்சார கட்டங்கள் வரை வளர்ச்சியடைந்து, நாகரிகம் நகர்ப்புற நாகரீகமாக உருவானது. முதிர்ந்த ஹரப்பன் காலத்தில் (கிமு 2700 முதல் 18/1700 வரை) உலோகத் தொழில்நுட்பம் பெரும் பரிபூரணத்தை அடைந்தது. சிக்கலான சிரே பெர்ட்யூ அல்லது லாஸ்ட் மெழுகு நுட்பம், உண்மையான ரம்பம் மற்றும் கண் ஊசி போன்ற பல உலோகவியல் கண்டுபிடிப்புகள் அந்தக் காலத்தின் உலோகக் கலைஞர்களின் வரவுக்குச் செல்கின்றன. செம்பு, தங்கம், வெள்ளி ஆகிய பிரத்தியேகப் பொருட்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. சிறப்பு பாதிப்புகளுக்கு, தகரம், ஆர்சனிக், ஈயம், ஆண்டிமனி போன்ற சிறிய உலோகங்கள் கலப்புக்கு பயன்படுத்தப்பட்டன. ஹரப்பன் காலத்தின் சுமார் 70% செப்புப் பொருட்கள் கலக்கப்படாதவையாக இருந்தாலும், தேவைக்கேற்ப நியாயமான கலவை வடிவத்தை உலோகத் தொகுப்பில் காணலாம். ஒரு குறிப்பிட்ட காரணத்திற்காக பல சிலைகளில் ஆர்சனிக் இருப்பது கண்டறியப்பட்டது. ரேஸர்கள், கத்திகள் அல்லது குத்துகள், அம்பு முனைகள், ஈட்டி முனைகள், பயிற்சிகள் போன்ற கூர்மையான முனைகள் கொண்ட வெட்டும் கருவிகள் 12- 13% வரை தகரத்தின் கலவையுடன் ஒரு தனித்துவமான கலவை வடிவத்தைக் காட்டுகின்றன. ஹரப்பா வெண்கலக் கருவியின் தொகுப்பானது வழக்கமான இலை வடிவ அம்புக்குறிகள், வளைந்த முனையுடன் கூடிய ஈட்டிகள், தண்டு-துளை கோடாரி, இரட்டை முனைகள் கொண்ட கோடாரிகள், விலா எலும்புகளுக்கு

இடையே வாள் அல்லது 'நடனம் செய்யும் பெண்' போன்ற வெண்கல பெண் உருவங்களை உள்ளடக்கியது. பாணைகள் மற்றும் பாணைகளை நாகரீகப்படுத்துவதில், உயர்த்துதல் - மூழ்குதல் மற்றும் வரைதல் நுட்பம் பயன்படுத்தப்பட்டது. நேர்த்தியான தங்க நகைகள் மற்றும் வெள்ளி பொருட்கள், அரிதாக இருந்தாலும், ஹரப்பான் தளங்களிலிருந்து கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஹரப்பா கட்டிடகலைகள்

சிந்து சமவெளி நாகரிகம் என்பது இந்திய துணைக்கண்டத்தின் ஆரம்பகால அறியப்பட்ட கலாச்சாரம் ஆகும் சிந்து நதி பள்ளத்தாக்கின் சமூகம் வெண்கல யுகத்திலிருந்து தேதியிடப்பட்டது, இது கிமு 3300-1300 வரையிலான காலம். இது நவீன கால இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தானில் அமைந்திருந்தது. மேலும் மேற்கு ஐரோப்பா போன்ற பெரிய பரப்பளவை உள்ளடக்கியது. ஹரப்பா மற்றும் மொஹஞ்சதாரோ ஆகியவை சிந்து சமவெளி நாகரிகத்தின் இரண்டு பெரிய நகரங்களாகும், இது கிமு 2600 இல் பாகிஸ்தானின் சிந்து மற்றும் பஞ்சாப் மாகாணங்களில் சிந்து நதி பள்ளத்தாக்கில் உருவானது. 19 மற்றும் 20 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் அவர்களின் கண்டுபிடிப்பு மற்றும் அகழ்வாராய்ச்சி நாகரிகத்தின் தொழில்நுட்பம், கலை, வர்த்தகம், போக்குவரத்து, எழுத்து மற்றும் மதம் தொடர்பான முக்கியமான தொல்பொருள் தரவுகளை வழங்கியது.

கலை

சிந்து சமவெளி அகழ்வாராய்ச்சி தளங்கள் கலாச்சாரத்தின் கலையின் பல தனித்துவமான எடுத்துக்காட்டுகளை வெளிப்படுத்தியுள்ளன, அவற்றில் சிற்பங்கள், முத்திரைகள், மட்பாண்டங்கள், தங்க நகைகள் மற்றும் டெரகோட்டா, வெண்கலம் மற்றும் ஸ்டைட் ஆகியவற்றில் உள்ள உடற்கூறியல் விவரமான சிலைகள் - பொதுவாக சோப்ஸ்டோன் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பல்வேறு தங்கம், டெரகோட்டா மற்றும் கல் சிலைகளில், ஒரு "பூசாரி-ராஜா" ஒரு உருவம் தாடி மற்றும் வடிவ அங்கியைக் காட்டியது. "டான்சிங் கேர்ள்" என்று அழைக்கப்படும் வெண்கலத்தில் மற்றொரு உருவம் 11 செ.மீ. உயரமான மற்றும் ஒரு பெண் உருவத்தைக் காட்டுகிறது, இது நாகரீகத்தின் உறுப்பினர்களால் ரசிக்கப்படும் சில நடன வடிவத்தின் இருப்பைக் குறிக்கிறது. டெரகோட்டா வேலைகளில் பசுக்கள், கரடிகள், குரங்குகள் மற்றும் நாய்களும் அடங்கும். சிலைகள் தவிர, சிந்து நதி பள்ளத்தாக்கு மக்கள் கழுத்தணிகள், வளையல்கள் மற்றும் பிற ஆபரணங்களை உருவாக்கியதாக நம்பப்படுகிறது.

ஹரப்பா தற்போது பாகிஸ்தானில் உள்ள பஞ்சாப் மாகாணத்தில் உள்ள ஒரு பெரிய கிராமம். நவீன நகரம் ஒரு பகுதியாகும் மற்றும் பண்டைய நகரத்திற்கு அடுத்ததாக அமைந்துள்ளது. ஹரப்பாவின் தளம் முக்கியமானது, ஏனெனில் இது சிந்து சமவெளி

நாகரிகத்தின் முதன்மையான காலகட்டத்திற்கு மட்டுமல்ல, முந்தைய மற்றும் பின் வரும் கலாச்சாரங்களுக்கும் ஆதாரமாக உள்ளது. மேலும் இது இந்த வகையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள ஒரே தளமாகும். ராவி ஆற்றின் பழைய பாதை தளத்தின் வடக்கே செல்கிறது, அது ஆறு மைல் தொலைவில் வடக்கே நகர்ந்துள்ளது. அதன் பழமையான குறிப்பு ரிக்வேதத்தில் உள்ளது என்று ஊகிக்கப்படுகிறது, இது அபியவர்தின் சாயமானால் விருச்சிவந்தர்களை தோற்கடித்த காட்சியாகும் பெயர் ஹரி-யுபுயா என பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. முந்தைய குடிமக்கள் மறைமுகமாக ஆரியர்கள் அல்லாதவர்கள் அவர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். ஆரியர்கள் என்று அழைக்கப்படுபவர்கள் உள்ளூர் மக்களை வென்று தங்கள் ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்திய புகழ்பெற்ற தளங்களில் இந்த தளமும் ஒன்று என்று சொல்லலாம்.

ஹரப்பாவில் நகர திட்டமிடல்

ஹரப்பா மேல் சிந்து பகுதியின் துணை நதியான ராவி நதிக்கு அருகில் அமைந்துள்ளது. வெள்ளச் சமவெளி சூழலியல், நதிகள் மீதான பிராந்திய வர்த்தகம், அன்றாட வாழ்க்கைக்கு சாதகமான காலநிலை, வர்த்தக வழிகள் மற்றும் இயற்கை வளங்களை அணுகுதல் போன்றவற்றின் அடிப்படையிலான ஆறுகளின் நடத்தை அடிப்படையில் குடியேற்றங்களின் வடிவங்கள் அமைந்தன. வண்டல் மண் காரணமாக நிலம் மனிதர்கள் வாழ ஊக்குவிக்கிறது. அறியப்பட்ட சிந்து சமவெளி நாகரிகத்தின் சுற்றளவில் அமைந்துள்ள ஹரப்பா போன்ற நகரங்கள், அந்த நாகரிகம் ஆதிக்கம் செலுத்திய முக்கிய பகுதிக்குள் நுழைவாயில் நகரங்களாக செயல்பட்டன, எனவே சிறிய நகரங்களை விட வலுவான அல்லது சக்திவாய்ந்தவை. இது 450,000 சதுர மீட்டர் பரப்பளவில் பரவியுள்ளது.

அனைத்து பக்கங்களிலும் பாரிய தற்காப்பு சுவர்கள் பகுதியளவில் அம்பலப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பகுதிகள் ஹரப்பனுக்குப் பிந்தைய கலாச்சாரங்கள் ராணா குண்டாய் உடன் இணைக்கப்பட்டதை வெளிப்படுத்துகின்றன, அதன் பிறகு சில காலம் எந்த ஆக்கிரமிப்பும் இல்லாமல் முழு முதிர்ந்த ஹரப்பா கலாச்சாரம் பின்பற்றப்படுகிறது. வெளிப்புற தற்காப்புச் சுவரில் வெள்ளத்தில் இருந்து பாதுகாக்க ஒரு குறுகலான கரையும் செய்யப்பட்டது. மழையால் அடித்துச் செல்லப்பட்ட முந்தைய வண்டல் படிவுகளை அதிக மண் செங்கற்கள் மற்றும் சேற்றால் நிரப்புவதன் மூலம் இது உருவாக்கப்பட்டது. உள் திட்டத்தின் 6 மாறுபாடுகள் சுட்ட செங்கற்களைப் பயன்படுத்தி உருவாக்கப்பட்டு கணிசமான காலத்திற்கு பரவுவதைக் காணலாம். வடக்கு முனையில் காணப்படும் பிரதான நுழைவாயிலுடன், கோட்டைகள் சீரான இடைவெளியில் காணப்படுகின்றன. ஒரு கோட்டைக்கு அடுத்ததாக மேற்கு முனையில் ஒரு நுழைவாயில்

உள்ளது. இது வாயில்களுக்கு வெளியே சரிவுகள் மற்றும் மொட்டை மாடிகளுக்கு வழிவகுக்கிறது மற்றும் காவலர் அறைகளிலிருந்து கண்காணிக்கப்படுகிறது. பல இடங்களில் சரிவுகள் ஆதாரமாக உள்ளன, மேலும் படிக்கட்டுகளின் இருப்பு அலெக்சாண்டர் கன்னிங்ஹாமின் கணக்குகளிலிருந்து அறியப்படுகிறது, ஆனால் அந்த நேரத்தில் இருந்து அந்த படிக்கட்டுகள் செங்கல்-கொள்ளையர்களால் அகற்றப்பட்டன. பழங்காலத்தில் கூட இந்த கோட்டைகள் கட்டப்பட்டு மீண்டும் கட்டப்பட்டன, முதலில் எளிய செங்கல் வெளவால்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன, மேலும் அவை தேய்ந்து போனவுடன் அவை கிட்டத்தட்ட தரையில் இருந்து சுத்திகரிக்கப்பட்ட ஹரப்பா பாணியில் சுடப்பட்ட செங்கற்களால் மாற்றப்பட்டன.

தெருக்கள் & வெளிப்புற வடிகால்

ஹரப்பன் கால கட்டிடக்கலையின் மிக முக்கியமான அம்சம் வடிகால் அமைப்பு ஆகும். தூய்மை அவர்களுக்கு எவ்வளவு முக்கியமானது என்பதை இது காட்டுகிறது, மேலும் தெருக்களில் தொடர்ச்சியான வடிகால்களை வைத்திருப்பதன் மூலம் இது அடையப்பட்டது. இது முக்கிய தெருக்களில் பெரிய சாக்கடைகளுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த பெரிய வடிகால்களுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ள வீட்டுக் கழிப்பறைகள் மற்றும் குளிக்கும் பகுதிகளிலிருந்து சிறிய வடிகால்கள், அவை கார்பெல்ட் கூரைகளைக் கொண்டிருந்தன, எனவே அவை முக்கிய தெருக்களுக்கு அடியில் புதைக்கப்படலாம், அவை குழிக்குள் நுழையாமல் தேவைப்படும். நகரத்திலிருந்து வெளியேறும் வடிகால்களில் மரக் கதவுகள் கூட இருந்தன, அவை அந்த அணுகல் வழியாக நகரத்திற்குள் ஊடுருவி அல்லது எதிர்மறையான கூறுகளைத் தடுக்க இரவில் மூடப்பட்டிருக்கலாம். வடிகால்களில் இடைவெளியில் சம்ப குழிகள் காணப்பட்டன, அவை அடிப்பகுதியில் கனமான திடக்கழிவுகளை சேகரிக்க அனுமதிக்கின்றன. தடைகளைத் தவிர்க்க இவை தொடர்ந்து சுத்தம் செய்யப்பட்டன. 100 முதல் 150 ஆண்டுகள் வரை நீண்ட காலத்திற்கு வடிகால் அடைக்கப்பட்டதற்கான சான்றுகள் சில இடங்களில் உள்ளன, அதன் பிறகு புதிய உள்வரும் அதிகாரசபையால் புதிய வடிகால் அமைக்கப்பட்டது. இந்த புதிய கட்டுமானத்துடன் சேர்ந்து, முழு தெரு மட்டமும் உயர்ந்து முடிந்தது, தொடர்ச்சியான மறுகட்டமைப்புகளுக்குப் பிறகு, புதிய தெருவுக்கு இணையாகக் கொண்டுவருவதற்காக கட்டிடங்களின் முழு கதைகளையும் மூடி, தரைமட்டத்தை உயர்த்த வேண்டும். கழிவுநீர் வழிந்தோட வேண்டாம்.

வீடுகள்

பெரிய மற்றும் சிறிய குடியிருப்புகளில் பல்வேறு வகையான வீடுகள் மற்றும் கட்டிடங்கள் காணப்படுகின்றன. கிராமப்புறங்களில் பிரத்தியேகமாக மண் செங்கல் கட்டிடங்கள் இருக்கும் அதே

சமயம் நகர்ப்புறங்களில் பகுதி அல்லது முழுவதுமாக சுட்ட செங்கற்களால் கட்டப்பட்ட கட்டிடங்கள் உள்ளன. சிறிய மற்றும் பெரிய வீடுகள் மற்றும் பொது கட்டிடங்கள் முக்கிய வகைகளாகும். வீடுகள் 1-2 மாடிகள் வரை உயரத்தில் உள்ளன, மைய முற்றத்தில் அறைகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. உட்புறம் தெருவில் இருந்து தெரியவில்லை, உள்ளே உள்ள தாழ்வாரங்கள் அல்லது சுவர்களைப் பயன்படுத்தி மூடவும். வீடுகளின் உட்புறத்தில் தனியுரிமையைப் பேணுவதற்காக, பக்கவாட்டுத் தெருக்களுக்கும் திறப்புகள் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளன. மாடிப்படிகள் ஒரு பக்க அறை அல்லது முற்றத்தின் வழியாக மேல் தளங்களுக்கு இட்டுச் சென்றது மற்றும் அடித்தளங்களின் அளவு ஒரு கட்டத்தில் மூன்றாவது தளம் இருந்திருக்கலாம் என்பதைக் காட்டுகிறது. சுவர்களின் சராசரி தடிமன் 70 செமீ மற்றும் சராசரி உச்சவரம்பு உயரம் சுமார் 3 மீட்டர். கதவுகள் மரச்சட்டங்களுடன் மரத்தால் செய்யப்பட்டன மற்றும் மையமானது வாசலில் அமைக்கப்பட்ட ஒரு செங்கல் சாக்கெட் ஆகும். கதவு பிரேம்கள் வர்ணம் பூசப்பட்டு எளிமையாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கலாம், மேலும் அவை முறையே திரைச்சீலைகளைப் பாதுகாக்கவும் தொங்கவிடவும் கதவின் அடிவாரத்திலும் இரண்டு மேற்புறத்திலும் துளைகளைக் கொண்டிருந்தன. ஜன்னல்களில் ஷட்டர்கள் மற்றும் கிரில்ஸ் இரண்டும் இருந்தன, அவை கட்டிடத்திலேயே பதிக்கப்பட்டன. கிரில்ஸ் நாணல் அல்லது மேட்டிங்காக இருந்திருக்கலாம், ஆனால் அலபாஸ்டர் மற்றும் மார்பிள் லேட்டிஸ்வொர்க் ஆகியவை வீடுகளின் பொதுவான அம்சமாக இருந்தாலும், மிகவும் சுத்திகரிக்கப்பட்டவை வெளிப்படையாக அதிக வசதி படைத்த வீடுகளுக்கு வைக்கப்படுகின்றன என்று தெரிவிக்கிறது. இந்த உறுப்பு வரலாற்று சகாப்தத்திலிருந்து நவீன காலங்களிலும் தொடர்ந்து பயன்படுத்தப்பட்டது.

பெரிய வீடுகளில் சிறிய குடியிருப்புகள் இணைக்கப்பட்டுள்ளன மற்றும் உட்புறத்தில் மீண்டும் மீண்டும் கட்டியெழுப்பப்பட்டதற்கான சான்றுகள் உள் இடங்கள் தொடர்ந்து மறுசீரமைக்கப்பட்டதைக் காட்டுகிறது. பக்கத்து வீடுகள் கூட்டுக் குடும்பத்தாரா அல்லது வேலையாட்களுக்கானதா என்பதை இப்போது துல்லியமாகக் கண்டறிய முடியாது.

பெரிய பொது கட்டிடங்கள் மூன்றாவது பெரிய வகையாகும் மற்றும் சந்தைகள், சதுரங்கள் மற்றும் முற்றங்கள் போன்ற பொது இடங்கள் மற்றும் தானியக் களஞ்சியங்கள் உட்பட நிர்வாக கட்டிடங்கள் ஆகிய இரண்டும் அடங்கும். பெரிய மண்டபம் அல்லது பெரிய குளியல் கட்டமைப்புகளும் இதன் ஒரு பகுதியாகும், இது ஒரு மத மற்றும் சமூக செயல்பாடுகளாக இருக்கலாம்.

குழுக்கள் அல்லது வீடுகளின் கொத்துகளும் சான்றுகளில் உள்ளன, அவை அநேகமாக பல குடும்பங்களை ஒன்றாகக் கொண்டிருந்தன மற்றும் வகுப்புவாத வசதிகளைப் பயன்படுத்துவதற்கு மாறாக கழிவுறைகள் மற்றும் குளிக்கும் பகுதிகள் போன்ற சொந்த வசதிகளைக் கொண்டிருந்தன. நன்கு திட்டமிடப்பட்டிருந்தாலும், வெள்ளம் மற்றும் செங்கல் கொள்ளை காரணமாக மற்ற நகரங்களின் வீடுகளைப் போல அவை தாக்கத்தை ஏற்படுத்தவில்லை, இது கட்டிடங்களை வருந்தத்தக்க நிலையில் வைத்துள்ளது. மவுண்ட் எஃப் முற்றங்கள் மற்றும் அறைகள் மற்றும் ஒரு கழிப்பறை மற்றும் ஒரு மையப் பிரிக்கும் பாதையுடன் தனியுரிமைக்கான கோண நுழைவாயிலுடன் கிட்டத்தட்ட முழுமையான இரண்டு வீடுகளைக் கொண்டுள்ளது. வேலையாட்களின் பதினைந்து அலகுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன, இந்த வளாகம் ஒரு சுவரால் சூழப்பட்டது.

கிணறுகள் மற்றும் சுகாதாரம்

குடிநீரோ அல்லது தண்ணீரோ, பொதுவாக, ஹரப்பா மக்களுக்கு ஏராளமாக சிந்துவுக்கு முந்தைய ககர்/ஹக்ரா நதிக்கு மிக அருகாமையில் இருந்ததால், பெரும்பான்மையானவர்கள் மக்களுக்கு சேவை செய்ய குறைந்த நீர் கிணறுகளை அனுமதித்தது. ஆற்றில் இருந்து நீர் ஹரப்பாவில் மத்திய தாழ்வு மண்டலம் உள்ளது, இது குடிப்பதற்கும் கழுவுவதற்கும் ஒரு பொது குளமாக இருந்திருக்கலாம், இது வளத்திற்கு பரந்த அணுகலை அனுமதித்தது. இதன் விளைவாக, மொஹஞ்சதாரோவில் உள்ள 700 அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட கிணறுகளுடன் ஒப்பிடுகையில், ஹரப்பாவில் ஒரு சில கிணறுகள் மொத்தம் 30 கிணறுகள் மட்டுமே உள்ளன. இதுவரை 8 கிணறுகள் மட்டுமே கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன, அவற்றின் தளவமைப்பு மூலம் மொத்த கிணறுகளின் எண்ணிக்கை கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. பொதுக் கிணறுகளை விட அதிகமான தனியார் கிணறுகள் உள்ளன, இது பொதுக் கிணறுகள் அதிக பயன்பாட்டினால் மாசுபட்டிருக்கலாம் அல்லது வறண்டு போயிருக்கலாம் மற்றும் வசதியான குடிமக்கள் தாங்களாகவே தோண்டினர். இந்த வீடுகளில் குளியல் அறைகள் தரைமட்டத்திற்கு மேல் உயர்த்தப்பட்ட கிணற்றின் பக்கத்திலேயே அமைந்திருந்தன. குளியலறைகள் இறுக்கமாக பொருத்தப்பட்ட செங்கல் தளங்களைக் கொண்டிருந்தன, அவை அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ நீர்ப்புகாவாக இருந்தன. இந்த அறைகளில் இருந்து வெளியேறும் வடிகால், கழிவுறை வடிகால்களில் இருந்து வெளியில் உள்ள பிரதான வடிகால்களுக்கு தனித்தனியாக இட்டுச் செல்லப்பட்டு, தண்ணீர் மற்றும் கழிவுநீர் வடிகால்களை பிரிக்கும் வகையில் கவனம் செலுத்தப்பட்டது. வடிகால்கள் தெருவில் குறுக்கிடப்பட்டன. ஹரப்பாவில் உள்ள ஒவ்வொரு வீட்டிலும் ஒரு கழிப்பறை இருப்பது

கண்டறியப்பட்டுள்ளது. அது ஒரு பெரிய டெரகோட்டா ஜாடி தரையில் மூழ்கியது மற்றும் சில நேரங்களில் வெளிப்புற வடிகால்களுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. ஜாடியின் அடிப்பகுதியில் ஒரு சிறிய துளை, தண்ணீர் தரையில் இறங்க அனுமதித்தது. ஒரு சிறப்பு வகுப்பு தொழிலாளர்கள் இந்த அறைகளை அவ்வப்போது சுத்தம் செய்தனர்.

பொது கட்டிடங்கள்

50மீ x 40மீ நீளமுள்ள செவ்வகத் திட்டத்துடன், வடக்கு-தெற்கு அச்சுக்கு இணையான நீளம் கொண்ட ஒரு பாரிய மண் செங்கல் அடித்தளத்தின் மீது அமைந்திருக்கும் தானியக் களஞ்சியமாக இருக்க உத்தேசிக்கப்பட்டுள்ளது. அடித்தளங்கள் இரண்டு வரிசைகளில் மொத்தம் 12 அறைகளை சுட்டிக்காட்டுகின்றன (ஒரு வரிசைக்கு 6 அறைகள்) 7மீ அகலம் மற்றும் பகுதியளவு சுட்ட செங்கற்களால் அமைக்கப்பட்ட ஒரு மையப் பாதையால் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு அறையும் சுமார் 15 மீ x 6 மீ மற்றும் நீளமான முனைகளில் மூன்று சுவர்கள் உள்ளன, அவற்றுக்கிடையே காற்று வெற்றுத் தளங்களைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. மையப் பாதையில் இருந்து மேலே செல்லும் படிக்கட்டுகளுடன் இந்த அஸ்திவாரங்களின் மீது மரத்தால் கட்டப்பட்டிருக்கும் முக்கிய அமைப்பு அநேகமாக இருந்திருக்கும். தரையில் உள்ள முக்கோண திறப்புகளும் காணப்பட்டன, அவை உள்ளே இருந்து ஈரப்பதத்தை அகற்ற காற்று குழாய்களாக இருக்கலாம். இது ஒரு களஞ்சியமாக இருப்பதற்கான சான்றுகள் அகழ்வாராய்ச்சியின் போது கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை மற்றும் அடிப்படையாகக் கொண்டது மற்றும் உள்ளூர் மரபுகளுடன் ஒத்துப்போவதில்லை. தெற்காசியாவில் தரையில் இருந்து உயர்த்தப்பட்ட பெரிய ஜாடிகளில் தானியங்கள் வைக்கப்பட்டுள்ளன, இங்கு முன்மொழியப்பட்ட அறைகளில் அல்ல, மேலும் கோதுமையை உமிழ்பதற்கு என்று கருதப்படும் கட்டிடங்களுக்கு அருகில் வட்ட வடிவ மேடைகள் பல இடங்களில் காணப்படுகின்றன மற்றும் கணிசமான நேரம் பரவியுள்ளன. அவர்களின் செயல்பாடு விவசாய பயன்பாட்டிற்காக இல்லை என்று எனவே இந்த "தானியகம்" ஆட்சியாளர்கள் அல்லது நிர்வாகிகளுக்காக அல்லது அன்றாட வேலைகள் தொடர்பான பிற நோக்கங்களுக்காக ஒரு பொது அல்லது அரசு கட்டிடமாக இருக்கலாம் என்று கூறலாம். நகரங்களில் எந்த ஒரு நினைவுச்சின்ன அமைப்பும் இல்லாததால், மற்ற கிராமப்புற சூழலில் நகரங்களே நினைவுச்சின்னமாக இருந்தன என்று நாம் கூறலாம்.

கட்டிட பொருட்கள்

1: 2: 4 விகிதத்தில் அச்சுகளில் செய்யப்பட்ட வெயிலில் உலர்த்தப்பட்ட மற்றும் எரிக்கப்பட்ட செங்கற்கள் பயன்படுத்தப்படும் முக்கிய பொருட்கள். எரிப்பதற்கு எளிதில் கிடைக்கும் மரம்,

ஹரப்பா மற்றும் மொஹஞ்சதாரோவில் சுட்ட செங்கற்கள் ஏராளமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன. மண் சாந்து மற்றும் ஜிப்சம் சிமென்ட் ஆகியவை சான்றுகளில் உள்ளன, மேலும் மண் பிளாஸ்டர் மற்றும் ஜிப்சம் பிளாஸ்டர் பயன்படுத்தப்பட்டதும் கண்டறியப்பட்டுள்ளது. ஹரப்பாவில் மண் சாந்து மிகவும் தெளிவாக உள்ளது. கதவுகள் மற்றும் ஜன்னல்களுக்கு மரச்சட்டங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம்.

மெளரியர் காலம்

கிமு 321 முதல் 185 வரை நீடித்த மெளரியப் பேரரசின் சக்தி மற்றும் பெரிய நிலப்பரப்பைக் கருத்தில் கொண்டு, தன் கட்டிடக்கலை எச்சங்கள் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் குறைவாகவே உள்ளன. இருப்பினும், இந்த பேரரசு நினைவுச்சின்னமான இந்திய கட்டிடக்கலைக்கு எஞ்சியிருக்கும் ஆரம்பகால உதாரணங்களை விட்டுச்சென்றுள்ளது. அவற்றில் மிக முக்கியமானவை ஸ்தூபிகள், குறிப்பாக சாஞ்சியில் உள்ள அற்புதமான பெரிய ஸ்தூபி (மத்திய பிரதேச மாநிலம், இந்தியா). ஸ்தூபி பௌத்த நம்பிக்கையின் *மிகவும்* பொதுவான நினைவுச்சின்னமாகும். இது புனித பொருட்கள் அல்லது எச்சங்களைக் கொண்ட குவிமாடம் வடிவ மேட்டைக் கொண்டுள்ளது. பௌத்தத்தின் எழுச்சிக்கு முன்பே இந்தியாவில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட இறந்தவர்களின் புதைக்கப்பட்ட எச்சங்களின் மீது எழுப்பப்பட்ட மேடுகளில் ஸ்தூபி அதன் தோற்றம் கொண்டது. சாஞ்சியில் உள்ள பெரிய ஸ்தூபியின் குவிமாடம் பூமியை சூழ்ந்திருக்கும் சொர்க்கத்தின் குவிமாடத்தை குறிக்கிறது. இது நான்கு நுழைவாயில்களுடன் ஒரு பெரிய கல் தண்டவாளத்தால் சூழப்பட்டுள்ளது. நுழைவாயில்கள் முக்கியமான புத்த காட்சிகளைக் காட்டும் விரிவான செதுக்கப்பட்ட நிவாரண சிற்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளன. கி.மு 3 ஆம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் மெளரியப் பேரரசர் அசோகரின் கீழ் பெரிய ஸ்தூபி ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

மெளரியர் காலகட்டத்தின் கட்டிடக்கலையில், மரம் அல்லது பலிபீடம் போன்ற புனிதப் பொருளை மூடிய கூரையில்லாத கோவில்களும் அடங்கும். வால்ட் அல்லது குவிமாடம் வடிவ கூரையுடன் கூடிய செங்கல் மற்றும் மரக் கோவில்களும் கட்டப்பட்டன. எனினும், அவர்கள் உயிர் பிழைக்கவில்லை. மரக் கோவில்களைப் பின்பற்றும் சில எடுத்துக்காட்டுகள் பாறையில் செதுக்கப்பட்டன, குறிப்பாக கயாவிற்கு அருகிலுள்ள பராபர் மற்றும் நாகார்ஜுனி மலைகளில் (பீகார் மாநிலம், இந்தியா). திடமான பாறையில் செதுக்கப்பட்ட இத்தகைய கோவில்கள் குகைக் கோவில்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. பாட்னாவில் (பீகார் மாநிலம்) கும்ராஹர் என்ற இடத்தில் தோண்டி எடுக்கப்பட்ட ஒரு மெளரிய மண்டபம் மிகவும் சிறந்த வேலைப்பாடு கொண்ட உயரமான

மர மேடையைக் கொண்டிருந்தது. மேடையின் மேல் தலா 10 நெடுவரிசைகள் கொண்ட எட்டு வரிசைகள் இருந்தன, இது ஒருமுறை இரண்டாவது கதையை ஆதரித்தது.

மௌரியர் கால இந்திய கட்டிடக்கலை (கிமு 2 ஆம் நூற்றாண்டு -3 ஆம் நூற்றாண்டு

மௌரிய வம்சத்தின் முடிவிற்கும் குப்த வம்சத்தின் எழுச்சிக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில், ஸ்தூபிகள் படிப்படியாக பெரியதாகவும் மேலும் விரிவாகவும் மாறியது. *ஸ்தூபிகளின்* கல் தண்டவாளங்கள் பெரும்பாலும் பர்ஹூட் (மத்தியப் பிரதேச மாநிலம்), சாஞ்சி மற்றும் அமராவதி (ஆந்திரப் பிரதேசம் மாநிலம்) போன்ற நிவாரண சிற்பங்களுடன் ஆடம்பரமாக செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த காலகட்டத்தில் காந்தாரா (வடமேற்கு பாகிஸ்தான்) மற்றும் மதுரா (உத்தரப்பிரதேசம் மாநிலம்) ஆகிய இடங்களில் முக்கியமான பௌத்த சிற்பக்கலைப் பள்ளிகள் செழித்தோங்கின. மேற்கு இந்தியாவில் பல குகைக் கோயில்கள் மற்றும் மடங்கள் பாறைகளிலிருந்து வெட்டப்பட்டன. பொதுவாக, அவை இரண்டு வரிசை தூண்களால் இருபுறமும் உள்ள இடைகழிகளிலிருந்து பிரிக்கப்பட்ட ஒரு மைய செவ்வக நேவ் கொண்டிருக்கும். தூண்கள் கூரையைத் தாங்கி நிற்கின்றன. கிமு 1 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து கர்லி (மகாராஷ்டிரா மாநிலம்) ஒரு சிறந்த உதாரணம்.

அந்தக் காலகட்டத்தின் பெரும்பகுதி மரத்திலோ அல்லது செங்கற்களிலோ இருந்ததால் அது பிழைக்கவில்லை. இருப்பினும், ஏராளமான கட்டிடங்கள் நிவாரண சிற்பங்களில் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன. பாரிய வாயில்கள், விரிவான பல மாடி வீடுகள் மற்றும் பலவிதமான குவிமாடங்கள் கொண்ட மண்டபங்கள் கொண்ட சுவர் மற்றும் அகழி நகரங்களை சிற்பங்கள் காட்டுகின்றன. இந்த ஆரம்பகால இந்திய கட்டிடக்கலையின் குறிப்பிடத்தக்க அம்சம் வளைந்த ஜன்னல்கள் மற்றும் கதவுகளை அடிக்கடி பயன்படுத்துவதாகும். பெரும்பாலான இந்திய கட்டிடக்கலை வடிவங்களின் அடிப்படையாக இருந்த எளிய ஓலைக் கூரை கொண்ட குடிசைகளையும் இந்த நிவாரணச் சிற்பங்கள் சித்தரிக்கின்றன.

குப்தர் காலம்

குப்தா வம்சத்தின் ஆட்சியின் போது, 4 முதல் 6 ஆம் நூற்றாண்டு விளம்பரத்தில், இந்தியக் கோயில் கட்டிடக்கலையின் எதிர்கால வளர்ச்சிக்கு முக்கியமானதாக இருக்கும் ஒரு புதிய பாணி இந்துக் கோயில் எழுந்தது. இந்த வகை கோவிலில் ஒரு சிறிய சதுர சரணாலயம் உள்ளது, கோவில் தெய்வத்தின் முக்கிய உருவம் அல்லது சின்னம் கொண்ட ஒரு அறை. *இந்த சரணாலயம் கர்பக்ரிஹா* ("கருப்பை-அறை" என்று பொருள்படும்) என்று அழைக்கப்படுகிறது, மேலும் பிரமிட் வடிவ கோபுரம் அல்லது விகாரா என்று அழைக்கப்படும் கோபுரத்தால் உச்சியில்

உள்ளது. இந்தியாவின் இடைக்காலத்தில் (கீழே விவாதிக்கப்படும்) கோயிலின் இந்த பாணி அதன் முழு வெளிப்பாட்டைக் கண்டது. புத்தர் ஞானம் பெற்ற இடத்தை நினைவுகூரும் வகையில், போதகயாவில் (பீகார் மாநிலம்) உள்ள பெரிய மகா போதி கோயில், அடிப்படையில் குப்தர் காலத்து கோயிலாகும். குப்தர் காலத்தில் தட்டையான கூரையுடன் கூடிய எளிமையான பாணியில் கோயில்கள் கட்டப்பட்டன. ஸ்தூபிகள் மற்றும் பாறையில் வெட்டப்பட்ட கோவில்கள் மற்றும் மடங்கள் கட்டப்பட்டு வந்தன. இந்தக் காலகட்டத்தின் சில குகைக் கோயில்கள், குறிப்பாக அஜந்தாவில், அதீத செழுமையுடனும் மகத்துவத்துடனும் செதுக்கப்பட்டுள்ளன.

சைத்திய மண்டபங்களின் தோற்றமும்

ஆதிகால மனிதன் செம்மைத்தன்மையினை அறியும் பொருட்டு தன் உழைப்பினால் கலையினைப்பிறப்பித்தான். இவ்வாறு ஆதிமனிதனால் படைக்கப்பட்ட கலையானது இன்று பல உந்தல் காரணிகளினால் வரையறைக்கு உட்பட்டவகையில் நோக்கப்படுகின்றது. அந்தவகையில் ஆயகலைகள் 64களில் சிற்பம் ஒவியம், இசை, நடனம், நாடகம், கட்டடம், இலக்கியம், சினிமா என்பன முக்கியம் பெறுகின்றன. அந்தவகையில் யாவற்றிலும் சிறப்புடைய கலையாக கட்டிடக்கலை காணப்படுகின்றது.

“மனிதனின் வசிப்புத்தேவையினையும் பொது தேவையினையும் பூர்த்திசெய்யும்பொருட்டு ஒருவெளியில் அதன் காலநிலை, இயற்கை சூழலுக்கேற்ப எழுப்பிய ஒரு கட்டுமானமே கட்டடம் எனப்பட்டது. கட்டடம் ஒன்றின் கலா பூர்வமான வெளிப்பாடே கட்டிடக்கலையினை தோற்றுவித்தது.

கட்டிடக்கலை என்பது ஒரு சூழலை தோற்றுவிக்கும் ஊக்கி அதாவது ஒரு வெளியை மனித நிலைப்படுத்தும் தூண்டியாகவும் காணப்படுகின்றது. ஒருவகையில் கட்டிடக்கலை என்பது உயிர்வாழ்க்கையுடைய ஆக்கச்சிறப்புடைய ஒரு உயிராகும். கட்டடம் என்பது இயற்கையைப் போலச்செய்தலாக இருக்க வேண்டும் என்று பொதுவான ஆய்வுகள் கூறுகின்றன. கட்டிடக்கலை ஒரு தாய்க்கலை எனவும் இக்கலை இன்றி வேறுகலை இல்லை எனவும் போற்றப்படுகின்றது.

அந்தவகையில் வரலாற்று சக்கரம் சுழல்கையில் நாகரீகம் விட்டுச்சென்ற கட்டிடக்கலைகளில் இந்திய கட்டிடக்கலைக்கென ஒரு தனித்துவம் உண்டு. சிந்துவெளி காலம் தொடக்கம் இந்திய கட்டிடக்கலையின் வழர்ச்சிஎன்பது தொடர்கின்றது. பல்வேறு உண்ணதமான கட்டிட அம்சங்களை தன்னகத்தே கொண்டதாக இந்திய கட்டிடக்கலை வரலாறு திகழ்கின்றது. அந்தவகையில் வீடுகள், கோவில்கள், விகாரைகள், நினைவுச்சின்னங்கள், சைத்தியங்கள், குடைவரைகள் என சமயம் சார்ந்த, சமயம் சாராத பல்வேறு வகைப்பட்ட கட்டிட வடிவங்கள்

தோன்றி வளர்ச்சியடைந்து வந்துள்ளன. கட்டிடங்கள் பல்வேறு நுட்பமுறைகளில் அமைக்கப்பட்டன அந்தவகையில் மலைகளை குடைந்து அமைக்கப்படும் கட்டுமாணம் குடைவரை அல்லது குடைபோகம் எனப்படது.

தென்னிந்தியாவில் இக்கலை மேற்குத் தொடர்ச்சி மற்றும் கிழக்குத் தொடர்ச்சி மலைகளிலும் வேரூன்றியது. பௌத்த சமயத்தினரால் போற்றப்பட்ட இக்கலை நாளடைவில் இந்து சமயத்தினராலும் வளர்க்கப்பட்டது.

இந்தியாவில் 1200க்கும் மேற்பட்ட குடைவரைகள் அமைக்கப்பட்டன என கூறப்படுகின்றது. இதில் 900 பௌத்த சமயத் தொடர்புடையவை. எஞ்சிய 300 சமண மற்றும் இந்து சமயத் தொடர்புடையவை என்ற கருத்துக்களும் காணப்படுகின்றன. அந்தவகையில் பௌத்த குடவரைகளே அதிகமாக தோற்றம்பெற்றுள்ளன. அந்தவகையில் அவற்றின் தோற்றம் வளர்ச்சிகட்டங்கள் என்பன பற்றி அறிந்துகொள்வது முக்கியமானதாகும். பௌத்த மரபில் சைத்திய மண்டபங்களின் தோற்றத்தையும் வளர்ச்சியையும் ஆராய்வோமாயின்.

பௌத்த மரபு கட்டுமாணங்களில் சைத்தியங்கள் முக்கியம் பெறுகின்றன சைத்தியம் என்பது துறவிகள் தங்குவதற்க்கான இடமாகவும் துறவிகளை சந்திப்பதற்க்கான இடமாகவும் காணப்படுகின்றன. ஆரம்பத்தில் பௌத்த மரபில் பிக்குகள் 6 மாதங்களுக்கு துறவு வாழ்க்கையில் ஈடுபடவேண்டும் என்ற விதி காணப்பட்டது அந்த விதியின்படி துறவுவாழ்க்கையில் ஈடுபடுவதற்க்கு தனியான ஒரு இடம் வேண்டும் இதற்காக காடு சார்ந்த மலை சாரந்த இடங்களை தெரிவு செய்தார்கள் இவ்வாறு இருக்கையில் வெய்யில் மழைபோன்ற இயற்கை காரணிகளில் இருந்து தங்களை பாதுகாப்பதற்க்காக மலைகளை குடைந்து அமைக்கப்பட்டவையே சைத்தியங்கள் அல்து குடைபோகங்கள் எனப்பட்டன .

ஆரம்பத்தில் குகளை குடையும் வழக்கம் காணப்படவில்லை இயற்கையாகவே அமைந்த குகைகளிலேயே இருந்துவந்தார்கள் அதன் பிற்பட்டகாலங்களிலேயே செயற்க்கையாக மலைகளை குடையும் பழக்கம் கொண்டுவரப்பட்டது. அதனைத்தொடர்ந்தே சைத்தியங்களின் தோற்றம் என்பது ஆரம்பமாகியது. செயற்க்கையாக குகைகளை குடைந்து சைத்தியங்களை அமைத்து தமது தங்குமிடங்களை பூர்த்திசெய்துகொண்ட பௌத்த பிக்குகள் பிற்க்காலத்தில் அதனை பௌத்த வழிபாட்டிற்க்குரிய ஒரு இடமாகவும் மாற்றியமைத்தனர் அதனை தொடர்ந்து சைத்தியங்களினது வழ்ச்சி என்பது ஆரம்பமாகியது . பௌத்த துறவிகள் தங்கும் இடமாகவும் வழிபாட்டு இடமாகவும் பார்க்கப்பட்டுவந்த சைத்தியங்கள் புத்தருடைய போஜனைகளை

கற்றுக்கொள்கின்ற இடமாகவும் தியானங்களை செய்வதற்க்காண ஒரு இடமாகவும்ஒய்வெடுப்பதற்காண ஒரு இடமாகவும் காலப்போக்கில் மாற்றம் கண்டது.

ஆரம்பத்தில் தேவை கருதிய பயன்பாட்டு இடமாகதோற்றம்கண்ட சைத்தியங்கள் பிற்பட்ட காலங்களில்பல்வேறு அமசங்களுடன்சேர்த்து கலை நுட்பங்களும் புகுத்தப்பட்டு கலையாக்கம்கொண்ட இடமாக வளர்ச்சிகண்டன.

சைத்தியத்தில் பொதுவாக மூன்று பகுதிகள் காணப்படும்

1. வாசல்பகுதி
2. நீள் சதுர மண்டப்ப்பகுதி
3. மூலப்பகுதி

மூலப்பகுதி துறவிகளின் வழிபாட்டு இடமாக காணப்பட்டது. நீள் மண்டப்ப்பகுதி பொதுமக்கள் ஒன்றுகூடும் இடமாக காமப்படுகின்றது ஆரம்பத்தில் சாதாணமாக அமைக்கப்பட்ட சைத்தியங்கள் அதன் வளர்ச்சிக்கட்டங்களில் பல்வேறு கலை நுட்பங்களையும் செதுக்கல் வேலைப்பாடுகளையும் கலையம்சம் பொருந்திய தூண் அமைப்புக்களையும் தன்னகத்தே கொண்டு வளர்ச்சியடைந்தன. இந்தியக் கட்டடக்கலை வளலாற்றில் சைத்தியம் அமைக்கும் முறை என்பது முதல் முதலாக மௌரியர்காலத்திலேயே கொண்டுவரப்பட்டது இதன் அத்திவாரமாக அசோகன் காணப்படுகின்றான் மௌரியர்காலத்தில் மன்னன்தான் முக்கியமாணவனாக கருதப்பட்டான். ஆகையால் அசோகன் குடைபோகங்களை அமைக்கும்படி கட்டளை இடுகின்றான் அவனின் கட்டளையின் அடிப்படையிலேயே ஏழு குடைவரைகள் அசோகன் காலத்தில் அமைக்கப்பட்டதுஎன கூறப்படுகின்றது. இந்தியாவின் புராதனகாலத்து தொண்மையான குடைபோகங்களாக அசோகன் காலத்து குடைபோகங்களை கருதப்படுகின்றன மௌரியர்காலத்தில் குடைவரைகளை அமைக்கும் முறைமையை தொடர்ந்தே பல்லவர்காலத்திலும் குடைவரைகள் அமைக்கும் முறைமை கொண்டுவரப்பட்டது .

காஜா என்ற இடத்தில் அசோகனால் அமைக்கப்பட்டதாக சொல்லப்படுகின்ற 7 குடைவரைகளில் 3குடைவரைகள் பராவத் மலையில் காணப்படுகின்றது இன்னும் 3 நாகர்ச்சண மலையில் காணப்படுகின்றது இன்னும் ஒன்று சிதமல்கி என்னும் இடத்தில் காணப்படுகின்றது குடைவரைகளை அமைப்பதற்கு அக்கால செல்வந்தர்களும் போசகர்களும் உதவிபுரிந்தார்கள் எனவும் கூறப்படுகின்றது. இந்தியாவின் பௌத்த சைத்தியத்தின் ஆரம்பகட்ட வளர்ச்சியினை லோமறசி குடைவரையிலும் அதனைத்தொடர்ந்து அடுத்தகட்ட வளர்ச்சியினை கோபி,கார்ளி ,பாஜா ,அஜந்தா எல்லோராபோன்ற குடைவரைகளிலும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. அந்தவகையில்

குடைவரைகளிலே மூத்த குடைவரை எனப்படும் லோமறசி குடைவரைபற்றி அறிந்துகொள்வதன் மூலம் ஆரம்பகாலகட்ட குடைவரை அதாவது சைத்தியங்களின் அமைப்பினையும் கலைத்திறனையும் அறிவதோடு அடுத்தகட்ட சைத்தியங்களின் வளர்ச்சிப்போக்குபற்றி தெளிவாக விளங்கிக்கொள்வதற்க்கும் துணையாக அமையும்.

குடைபோகங்களில் முக்கியமான குடைபோகமாக லோமறசி குடைபோகம் குறிப்பிடப்படுகின்றது இது இந்தியாவின் மீகார் மாணிலத்தியில் அமையப்பெற்றுள்ளது. இது கி.மு 3ம் நூற்றாண்டுக்குரியது. அந்தவகையில்.

லோமறசி குகையின் வாயில் பகுதியில் யானையின் செதுக்கல்கள் காணப்படுகின்றது செதுக்கலின் மேற்பகுதியில் பின்னல் அலங்காரம் போன்ற செதுக்கல் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது. குடைவரைகள் மலைகளை குடைந்து உருவாக்கப்படுகின்றமையினால் கல்லிலேயே கலை வேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்டன இது மரம் என்ற ஊடகத்தை கடந்து கல் என்ற ஊடகத்துக்கு மாறும் தன்மையினை காட்டுகின்றது இவ்வறு மாறினாலும் மர செதுக்கலின் நுட்பங்களை கல்லிலும் காணலாம் கல்லில் செதுக்கப்பட்ட செதுக்கல்களும் மர செதுக்கலைப்போன்றே காணப்படுகின்றன.

உட்புற சுவர்களின் புறச்சுவர்களில் மரத்தினால் செய்ததைப்போன்று உருவாக்கப்பட்ட தீராந்தி அமைப்பானது காணப்படுகின்றது இது ஒளி உள்ளே போவதற்கான வளியாக காணப்படுகின்றது சைத்தியத்தின் உட்பகுதி இருளும் ஒளியும் கலந்த ஒரு இடமாகவே காணப்படும் . சைத்தியத்தின் உட்பகுதிகளிற்கு ஒளியானது நுளைவாயில் பகுதியின் ஊடாகவும் யானைச்சிற்பக்களிற்குமேலே உள்ள பின்னல் போன்ற அமைப்புக்கள் ஊடகவும் வருகின்றது நுளைவாயில் பகுதியில் இரண்டு செங்குத்தான தூண்கள் கொண்டுவரப்படுகின்றது .

யானையின் செதுக்கல்கள் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்ச்சியான அமைப்பில் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. யானையானது பெளத்தர்களின் புனித சின்னங்களில் ஒன்றாக பார்க்கப்படுகின்றது இதனாலேயே இங்கு யானை உருவங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன என கருதப்படுகின்றது. வேறு சில ஆய்வாளர்கள் தூபியை யானைகள் வழிபடச்செல்கின்றது என்பதன் அடையாளமாக காணப்படுகின்றது என கருதுகின்றனர் .

யானைகள் அரைவட்டவடிவில் செதுக்கப்பட்டுள்ளது அரை வட்டத்தின் மத்தியில் தூபியின் அமைப்பு காணப்படுகின்றது மத்தியில் காணப்படும் தூபியை நோக்கி செல்வதாகவே இரண்டு பக்கங்களிலும் யானைகள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. ஒருவகையில் யானைகளின் வரிசைகளை பிரிப்பதாக இந்த தூபிபோன்ற அமைப்பு காணப்படுகின்றது. இங்கு செதுக்கலின்

தன்மை என்பது மேலிருந்து கீழ்நோக்கியதாகவே காணப்படுகின்றது சைத்தியம் நிலத்திற்கு சமாந்தரமான அமைப்பாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது தொடர்சியாக நாகர்ச்சுனமலையில் அசோகன் காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட கோபி குடைவரையும் முக்கியம் பெறுகின்றது. இக் குடைவரை அமைப்பானது 44 அடி நீளம், 10 அடி உயரம், 18 அடி அகலம் உடையது .கோபி குடைவரையில் மணி வடிவம் போன்ற ஒற்றைக் கற்றாண் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.மேலும் கர்ணாசௌபர் சைத்தியமானது வளவளப்பான உட்புறம், மற்றும் ஒற்றை அறை அமைப்பு கொண்டுள்ளது. மற்றும் விஸ்வயோப்ரி சைத்தியமானது 2 செவ்வக வடிவ அறைகளை கொண்டமைந்ததாக காணப்படுகிறது. மேற்கூறிய சைத்தியங்களின்மூலமும் ஆரம்பகட்ட பெளத்த சைத்தியங்களின் வளர்ச்சியினை காணமுடியும். அடுத்ததாக கார்ளி சைத்தியத்தை நோக்குமபோது லோமரசி சைத்தியத்தின் அடுத்தகட்ட வளர்ச்சியினை இங்கு காணமுடிகின்றது.

கார்ளி குடைவரை

லோமரசி சைத்தியத்தின் அடுத்தகட்ட வளர்ச்சியாக கார்ளி சைத்தியங்களை காணலாம். அந்தவகையில் லோமரசி குகையில் இரண்டு தூண் அமைப்பே கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது என பார்த்தோம் ஆனால் இங்கு அதிகபடியான தூண்கள் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளன. தூண்களின் வருகை என்பது இங்கு முக்கியம்பெறுகின்றது இது சைத்தியத்தின் அடுத்தகட்ட வளர்ச்சியையே காட்டிநிற்கின்றது.. குகைகளை குடைந்துதான் தூண்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது தூண்களின் போதிகையில் கவிளக்கப்பட்ட தாமரைவடிவம் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது லோமரசி குகையின் வாயிலில் மட்டுமே தூண்கள் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளன ஆனால் இங்கு நீள்சதுர மண்படபங்களிலும் அதிகளவான தூண்கள் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளன ஒருவகையில் இது சைத்தியங்களின் வளர்ச்சியினையும் அடுத்த கட்ட நகர்வையும் காட்டுகின்றது .

தூண்களின் வருகையினால் உள்வெளி என்பது நெகிள்ச்சித்தன்மை கொண்டதாக வும் அழகியல் ரீதியான ஒரு கட்டிட அமைப்பாக மாற்றம்பெறுகின்றது

தூண்களில் அடித்தளம் தண்டுப்பகுதி போதிகை என்பன முக்கியம் பெறுகின்றது. தூண்களின் போதிகைகளில் விலங்குருவங்களும் குள்ள உருவங்களும் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளன. இங்கு அதிகமாக யானை உருவங்களே போதிகைகளில் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது .அத்தோடு சிங்கம் குள்ள உருவங்கள் என்பனவும் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. சதுர வடிவமான அடித்தளம் கொண்ட தூண்கள் தண்டுப்பகுதிகள் மரத்தை சீவினால்போல் தோற்றம் அளிக்கின்றவகையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன லோமரசி குகையில் முண்வாயில் மூலமும் நெற் போன்ற அமைப்புக்களின் மூலமுமே ஒளி உள் வருகின்றது அதோடு இங்கு தூண்களின் அமைப்பின்

ஊடாகவும் மேற்பகுதியில் உள்ள சலாகை மூலவும் வெளிச்சம் கொண்டுவரப்படுகின்றது .இங்கு தூபி ஒன்று காணப்படுகின்றது.

சைத்தியத்தின் உட்புறவெளி என்பது சமச்சீர் தன்மை கொண்டதாக அமையப்பெற்றுள்ளது உள்வெளியில் ஒரேமாதிரியான அலங்காரங்கள் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளதன் மூலம் உள்வெளி சமச்சீர் தன்மை கொண்டதாக காணப்படுகின்றது. கார்ளி சைத்தியத்தில் கட்டடத்தை விட சிற்பவெளி என்பது முக்கியமானதாக உள்ளது கூரைஅமைப்பு கவிகை மாட கூரை அமைப்பு போன்றதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது . அடுத்ததாக சைத்தியங்களின் அடுத்தகட்ட வளர்ச்சியினை பாஜா குடைவரையில் காணலாம்.

பாஜா குடைவரை

அந்தவகையில் பாஜா சைத்தியத்தின் அமைப்பு தொடர்பாக நோக்கினால் இது கிட்டத்தட்ட 22 குகைகளின் தொகுதியாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது . கிமு இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவையாக காணப்படும் இச்சைத்தியம் .கார்ளி குகைகளின் அதே அமைப்பை கொண்டவையாக காணப்படுகின்றன. இக்குகைகளில் ஏராளமான புடைப்புச்சிற்பங்கள் உள்ளன. அவை இந்து தொன்மங்களைச் சார்ந்தவை என கருதப்படுகின்றது .

இச் சைத்தியம் 55 அடி நீளம் 26 அடி அகலம்கொண்டதாக. முன் முகப்பு குதிரைலாட வடிவில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது அதிகம் இந்துக் கோயில் மரபில் இவ் அமைப்பை காணலாம். இக்குடைவரையிலும் ஊடகமானது மரத்திலிருந்து கல்லிக்கு மாறிய அனுபவத்தை நமக்கு காட்டி நிற்கின்றது. இங்கு நடுவில் மண்டபமும் இருபுறமும் துணை மண்டபமும் காணப்படுகின்றது. பிரதான மண்டபம், துணை மண்டபத்தை பிரிக்கும் வகையில் துணை மண்டபம் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது.

இங்கு வித்தியாசமான தூண்கள் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளன தூண்கள் இவை உரோமத்தூண்களின் பாணியில் அமைக்கப் பட்டுள்ளன என்ற கருத்துக்கள் காணப்படுகின்றன உரோமின் பசிலிக்கா தூண் அமைப்பு போல் இது காணப்படுவதாக கூறப்படுகிறது. இங்குள்ள தூண் அமப்புக்கள் எண்கோண வடிவுடையது. இங்கு இருபத்தேழு தூண்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றுடன் பிரதான மண்டபமும் காணப்படுகிறது. பிரதான மண்டபத்தின் உட்செல்லும் முடிவில் தூபி ஒன்று அமைக்கப்பட்டுள்ளது. சைத்தியத்தின் இருபுறத்திலுமுள்ள துணை மண்டபங்களினதும் ஜன்னல்கள் குதிரைலாட வடிவிலான வளைவைக் கொண்டுள்ளன. ஜன்னல்கள் மரச்செதுக்கல் வேலைப்பாடுகள் போல் காணப்படுகின்றன.

இந்தியாவின் மகாராஷ்டிர மாநிலத்தில் ஒளரங்கபாத்திலிருந்து 100 கி.மீ தொலைவில் சகோரா பள்ளத்தாக்கின் மேல் அஜந்தா குகைகள் காணப்படுகின்றன. கி.மு இரண்டாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் ஏழாம் நூற்றாண்டு வரையான காலப்பகுதியை கொண்டதாக இங்குள்ள குகைகள் காணப்படுகின்றன.

இக் குகையானது சைத்தியம், விகாரை போன்ற இரு பிரிவுகளை உள்ளடக்கியதாக காணப்படுகின்றது. சைத்தியமானது வழிபாட்டிற்குரிய இடமாக காணப்படுகின்றது. இங்கு உள்ளே தூபியும் சுற்றிவர தூண்களும் காணப்படுகின்றன விகாரையானது வழிபாட்டிற்குரிய இடமாகும். குப்தர் ,ஆந்திரர் வாகடர் ஆகியோரின் செல்வாக்குடன் அஜந்தா கலையானது வளர்ச்சி அடைந்தது. 29 குகைகளும் வெவ்வேறு போசகர்களின் கீழ் குடைந்தெடுக்கப்பட்டதாக கூறப்படுகின்றது.. சைத்தியங்கள் சதுங்களின் மேல் அரைவட்ட வடிவில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.மேலும் அஜந்தாவின் 9, 10, 19, 26 போன்ற குகைகள் சைத்தியங்கள் ஆகும். இதில் 10 வது குகை சிறந்த குகையாக கொள்ளப்படுகிறது.

10வது குகை பாஜா குகை அமைப்பை ஒத்ததாக காணப்படுகின்றது. ஆனால் கூரைஅமைப்பு ,தூபி என்பன தனக்கே உரிய வகையில் அமைந்துள்ளது. அஜந்தாவின் 10 வது குகையில் ஓவியங்கள் வரையப் பட்டுள்ளது. சைத்தியங்கள் புத்தர் பரிநிர்வாணம் அடைந்த குறியீடாகவும், துறவிகளின் வழிபாட்டு இடமாகவும் பார்க்கப்படுகிறது. சைத்தியங்களுக்குள் காணப்படும் தூண்களில் உரோமானிய பண்பை காணலாம். தூண்களின் தண்டுப் பகுதியானது எண்கோணம், சதுரம் ஆகிய வடிவங்களில் காணப்படுகின்றது. சைத்தியங்களின் கூரை அமைப்பு வில் வளைவு கொண்டவையாக காணப்படுகின்றது. அஜந்தா தூண்கள் கீழ்ப் பகுதி அகன்று அதன்மேல் ஒடுங்கிய தண்டு பகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. தண்டுப் பகுதியின் தலைப்பகுதியில் போதிகை அமைப்பு கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது. கூரை பகுதியிலும் தூண்களிலும் ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்டுள்ளன. சதுரமான வரையறைக்குள் ஓவியங்கள் காணப்படுகின்றன.

உத்தரம், முன்விதானம், கூடு, சாலை , முகப்பு போன்ற பகுதிகளும் காணப்படுகின்றது. கூடு அமைப்பானது ஒளியை உள்வாங்குவதற்காக அமைக்கப்பட்ட பகுதி காணப்படுகின்றது. இவ் அமைப்பானது இந்து கட்டடக்கலையில் இருந்து பெளத்த கட்டடங்களில் உள்வாங்கப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். சைத்தியத்திற்குள் அமைக்கப்பட்டுள்ள தூபி மிகப்பெரியது. இங்கு நின்ற அமர்ந்த நிலையில் புத்தர் சிலைகள் காணப்படுகின்றது.

இங்கு 39 தூண்கள் காணப்படுகின்றன. இவை எண்கோண வடிவுடையவை. நடுவில் மண்டபமும் அதோடு தூபியும் காணப்படுகின்றது. இவ்வாறே பதினான்காவது குகையும்

மண்டபமும் தூண்களும் கொண்டமைந்துள்ளது இங்குள்ள விதான பகுதியானது மிகவும் அழகாக காணப்படுகிறது. தூண்களில் புத்தர் தொடர்பான ஜாதகக் கதைகளும் இருந்த நிலையான புத்த வடிவங்களும் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளன.

அத்துடன் அஜந்தாவின் 19 வது குகை அஜந்தாவின் முக்கிய குகையாக கொள்ளப்படுகின்றது. இங்கு தூண்கள் போதிகை சிற்பப் பகுதியாகவும் கூரையைத் தாங்கும் பகுதியாகவும் காணப்படுகின்றது மண்டபத்தினுள் புத்தர் சிலையினை கொண்டமைந்துள்ளது. வழிபாட்டு தேவையின் பொருட்டு புத்த வடிவம் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது. ஏனைய குகை புத்த வடிவங்களிலும் பார்க்க இங்குள்ள புத்தர் சிலையின் உடல் கூற்றியல் வித்தியாசமானது. தாமரைத்தண்டு அமைப்பை ஒத்த தூண் அமைப்பு காணப்படுகின்றது . கல் , மரம் என்பன தூண்களின் ஊடகமாகக் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளன. அதிகமாக கல் வேலைபாடு காணப்படுவதற்கான காரணம் நீடிப்புத் தன்மை என்பதனாலாகும். அதிகம் நிலைக்குத்துக் தனமான தூண்கள் பாவிக்கப்பட்டுள்ளன. 19ஆம் குகைவாயிலின் இரண்டு பக்கமும் சுவர் பகுதி காணப்படுகிறது.

அழகியல் நிமித்தமாகவே சுவர் பகுதி கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது. யக்ஷ, யக்ஷி வடிவங்கள் சுவர் பகுதிகளில் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். 19வது குகை அதிகம் சிக்கல் கனமானதாக கொள்ளப்படுகிறது என கூறப்படுகிறது. காரணம் இங்கு கட்டடம், சிற்பம், ஓவியம் போன்ற கூறுகள் காணப்படுகின்றமையாகும். கலைஞரின் கைவினைத் திறனை இங்குள்ள மூன்று கலைகளிலும் காணலாம். பத்தொன்பதாவது குகையின் கூரை முழுவதும் ஓவியங்களால் நிரப்பப்பட்டுள்ளது. அந்த வகையில் வேலைப்பாடுடைய ஒரு குகையாக இக்குகை காணப்படுகின்றது. ஏனைய சைத்தியங்களை விட பெரிதாயும் அலங்காரம் மிக்கதாயும் ஒரு சிற்பத்தனம் மிக்கதாகவும் இது காணப்படுகின்றது.

மேலும் 20 வது குகையில் அத்திவாரம் மட்டுமே இன்று எஞ்சியுள்ளது.. அத்திவாரத்தை வைத்துக்கொண்டே அதை ஓர் சைத்தியமாக இனங் காணப்படுகிறது. பிற்பட்ட கால கோயில் கட்டுமான அடித்தளமாக இவ் அடித்தளத்தை கொள்ளலாம். சைத்தியத்தின் ஜன்னல்களின் உச்சிப்பகுதியில் கொடி அலங்காரங்கள் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது. இருபதாவது குகைக்குள் போவதற்கு 3 வாயில் இருந்ததாயும் நடுவில் பெரிய வாயில் மற்றும் இரண்டு சிறிய வாயில்கள் இருந்ததாகவும் கூறப்படுகிறது. இருபதாவது குகை பாஜா , லோமரிசி, கார்லி என்பவற்றுடன் ஒப்பிடும்போது ஓர் வளர்ச்சியடைந்த சைத்தியமாக காணப்படுகிறது.

எல்லோரா சைத்தியம்

இது வித்யாசமான சைத்தியமாக காணப்படுகின்றது. அதிக சிற்ப வரிசைகள் காணப்படுகின்றன. பல குகைகளுடன் கூடியகட்டடத் தொகுதியாக காணப்படுகின்றது. எல்லோராவின் பத்தாவது குகையும் சைத்தியம் எனப்படுகின்றது. இது விஸ்வகர்மா குகை என அழைக்கப்படுகின்றது. இந்த குகை புத்த சைத்தியங்கள் அந்தக் காலங்களில் எவ்வாறு அமைக்கப் பட்டிருக்கும் என்பதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு. விஸ்வகர்மாவை தேவதைகளின், அல்லது கடவுளரின் சிற்பி என்றே சொல்கின்றனர், என்பதில் இருந்து கலாசாரம் அன்றே எவ்வாறு இருந்திருக்கின்றது என்றும் புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது. மிகப் பெரிய கூடத்தின் மூன்று பக்கங்களும், மிருகங்களின் சிற்பங்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட அஸ்திவாரத்தின் மேலேயே எழும்பி உள்ளது. மிருகவேட்டை ஆடுவாரின் தோற்றங்கள் உள்ள ஓவியம் மேலே காணப்படுகின்றது. ஒரு பெரிய ஸ்தூபம் பக்கத்துச் சுவரின் நடுவே காணப்படுகின்றது. அழகிய புத்தரின் சிற்பமும் அதில் உள்ளது. வெராந்தா என்று சொல்லப் படும் இடத்தில் இருந்து படிகள் மேலே செல்கின்றன. மேலேயும் அழகான ஒரு சைத்தியம் காண்கின்றோம். போதி சத்துவர்களும், தெய்வ உருவங்களும் பெண் உதவியாளர்களும் காண்கின்றோம். பத்தாம் எண்ணுள்ள குகை சந்திரசாலா என அழைக்கப்படுகிறது. இது விஸ்வகர்மா குகை என்றும் சொல்லப்படுகிறது. பல மாடிக்கட்டிடங்கள் போல நடுவே பிரார்த்தனைக் கூடமும் அதன் நடுவே ஸ்தூபமும் கொண்டவை. கூடத்தைச்சுற்றி இரண்டு அடுக்குகளாக வராந்தாக்களும் அவற்றில் இருந்து துறவியர் தங்கும் அறைகளும் உள்ளன. (அருகர்களின் பாதை 12 எல்லோரா) என கூறப்படுகிறது .

கி.பி 7, 8 ம் நூற்றாண்டுக்குரியதாக கூறப்படுகின்றன. 10 வது குகையின் ஜன்னல்கள் வித்தியாசமானவை. ஒளியை ஊடுருவும் பகுதியாக ஜன்னல்கள் காணப்படுகின்றன. ஒளியானது உட்கசிய துளைகள் காணப்படுகின்றன. அஜந்தாவுடன் ஒப்பிடும் போது தூண்கள் குறைவு. எளிமையான தூண்கள் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளன. வழிபடுவதற்கான தூபி கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது. தூபிககு முன்னால் புத்தர் சிலையும் புத்தரைச் சூழ பறக்கும் கந்தர்வர்கள் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளன. புத்தரின் இருபுறமும் இரண்டு பணியாட்கள் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளன. எல்லோரா கூரையமைப்பு “ பரல்வோல்ட் “ எனப்படுகின்றது. சைத்தியத்தோடு இணைந்ததாக விகாரை அமைப்பு காணப்படுகிறது. விகாரை அமைப்பு தியானத்திற்காகவும் துறவிகள் தங்குவதற்கான இடமாகவும் காணப்படுவதால் இது ஒரு பொதுக் கட்டமாக பார்க்கப்படுகிறது. விகாரையின் நடுவில் சிறு மண்டபமும் சுற்றிவர அறைகளும் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது.

விகாரைக்கு அருகில் கல்வெட்டு காணப்படுகின்றது. அதில் விகாரை தொடர்பான குறிப்புக்களும், விகாரை எப்படி கட்டப்படவேண்டும் என்பதற்கான பொது இலக்கணமும் குறிப்பிடப்

பட்டுள்ளன. விகாரையின் நடு மண்டபம்பிக்குகள் கல்வி கற்பதற்கான இடமாக காணப்படுகின்றது. பொதுமக்கள் ஒன்று கூடுவதற்கான நடு மண்டபமும் காணப்படுகின்றது. இங்கு 8 தூண்கள் காணப்படுகின்றன. அடித்தளம், தண்டுப்பகுயை மாத்திரம் கொண்டமைந்துள்ளது. அபாக்கஸ் பகுதிக்கு மேலே எவ்வித சிற்பங்களும் கொண்டுவரப்படவில்லை.

அஜந்தா குகை தூண்கள் சுவரோடு ஒட்டிய அதாவது குருட்டுத் தூண்களாக காணப்படுகின்றன. ஆனால் இங்குள்ள தூண் அமைப்பானது தனியான தூண்களாக காணப்படுகின்றன. அந்தவகையில் எல்லோரா குகைகளில் பௌத்த சமயத்திற்கு விஸ்வகர்மா குகை முக்கியம் பெறுகிறது.

இதனடிப்படையில் சமயம் சார்ந்த கட்டடங்களில் ஒன்றான சைத்தியங்கள் அமைக்கும் முறையானது அசோகன் காலத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டதுடன் பௌத்தசைத்தியங்களை தொடர்ந்து, பல்லவர் காலத்திலும் சைத்தியங்கள் அமைக்கும் முறை காணப்பட்டது. லோமரிசி, கோபி, கார்லி, பாஜா, அஜந்தா, எல்லோரா போன்ற குடைவரகளுடாக வளர்ச்சிக்கட்டத்தை அடைந்துள்ளதைக்காணலாம். இவற்றின் வளர்ச்சிக்கட்டமானது

லோமரிசியுடன் ஒப்பிடுகையில் கார்லி சைத்தியமானது வளர்ச்சியடைந்ததாகவும் பாஜா, கார்லி, லோமரிசி என்பவற்றுடன் ஒப்பிடும் போது அஜந்தா குகையானது வளர்ச்சி அடைந்ததாகவும் (அதாவது அஜந்தாவின் 20வது குகை) உள்ளதைக் காணலாம். இவ்வாறு பௌத்த சைத்தியங்களின் வளர்ச்சிக்கட்டம் அமையும்போது இவற்றிலிருந்து நன்கு வளர்ச்சியடைந்ததும் வித்தியாசமானதாகவும் எல்லோரா சைத்தியங்கள் அமைகின்றன. அதாவது சிற்ப வடிவங்கள், யன்னல், கூரை அமைப்பு முறைகள், அறைகள் அமைக்கப்பட்டுள்ள விதம், என்பன முக்கியம் பெறுகின்றன.

அஜந்தா முற்றிலும் பௌத்த சைத்தியங்களை கொண்டமைந்த குகையாக காணப்பட எல்லோரா குகையானது பௌத்த சைத்தியங்களுடன் இந்து மதம் சார்ந்த (கைலாசநாத குகை, தசாவதாரக்குகை) குகைகளும், ஜைன மதம் சார்ந்த (இந்திரசபா) குகைகளையும் உள்ளடக்கியதாக அமைந்துள்ளது. மேற்குறியிட்ட விடையங்களை ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது பௌத்த சைத்தியங்களின் வழர்ச்சியினை அறியமுடிகின்றது.

விஹாரா

சைத்யா என்ற வார்த்தையின் பயன்பாடு, ஞான-சங்கங்களில் வழிபாட்டின் வழக்கமான பகுதியாக இருந்த பௌத்தத்திற்கு முந்தைய புனித உறைவைக் குறிக்கிறது. சைத்யா வளாகத்தில் சில நேரங்களில் ஒரு ஸ்தூபி இருந்தது. முதலில் ஒரு இறுதி நினைவுச்சின்னம் மற்றும் பின்னர் ஒரு நினைவு நினைவுச்சின்னம் இருந்தது.

பௌத்தத்தில் உருவ வழிபாடு அறிமுகப்படுத்தப்படுவதற்கு முன்னர் முக்கிய வழிபாட்டுப் பொருளாக இருந்தது. சைத்ய குகையானது, ஒரு மேல்புறம், வால்ட்-கூரையுடைய அல்லது ஒரு சதுர, தட்டையான மண்டபத்தைக் கொண்டிருந்தது, ஒரு முனையில் பாறையில் வெட்டப்பட்ட ஸ்தூபியுடன் சுற்றிலும் தூண்களின் வரிசை மற்றும் ஒரு வராண்டா மூலம் உருவாக்கப்பட்டது. ஒரு விகாரை அடிப்படையில் அனைத்து பக்கங்களிலும் பல செல்கள் மற்றும் ஒரு வராண்டாவுடன் அல்லது இல்லாமல் ஒரு மண்டபம். இந்த குகைகள் எளிமையாக இருந்தன. அலங்கார தூண்கள் வடிவில் சிதறிய அலங்காரம், விரிவான முகப்பு மற்றும் செல் கதவுகளுக்கு மேலே உள்ள சில நல்ல சின்னங்கள். கட்டிடக்கலையின் இந்த புலப்படும் வடிவம் பிரிவினர் அதன் புரவலர்களிடமிருந்து பெற்ற ஆதரவின் தன்மை காரணமாக இது சாத்தியமானது. மௌரியர்களுக்குப் பிந்தைய கட்டத்தில் இந்தியாவின் சில பகுதிகளில் மதம் பரவிய செயல்முறையுடன் இந்த ஆதரவாளர்கள் இணைக்கப்பட்டனர்.

தீபகற்ப இந்தியா, மத்திய இந்தியா மற்றும் பிற நாடுகளின் தொலைதூர நாடுகளுக்கு பௌத்தத்தின் பரவலானது, வணிக வலைப்பின்னல்களை விரிவுபடுத்துதல் மற்றும் பேரரசை கட்டியெழுப்பும் நடவடிக்கைகளின் mechanism உடன் அடிக்கடி தொடர்புடையது. பௌத்தம் தொலைதூர நாடுகளில் பரவுவதற்கும் பிரபல்யப்படுத்துவதற்கும் வழிவகுத்த சமயத்தைப் போதிக்க அறியப்படாத நாடுகளின் வழியாகச் சென்ற ஆற்றல்மிக்க மற்றும் ஆர்வமுள்ள பிக்குகளின் மதமாற்ற முயற்சிகள் முதன்மையாக இருந்தன என்பதில் சந்தேகமில்லை.

ஆனால் இரண்டாவது நகரமயமாக்கல் செயல்முறை, கங்கை பள்ளத்தாக்கிலிருந்து நாட்டின் பிற பகுதிகளுக்கு பரவியது, அதன் வளர்ந்து வரும் வர்த்தக நெட்வொர்க்குகள், நிச்சயமாக பௌத்தத்தின் பரவலை துரிதப்படுத்தியது. கிமு 6 ஆம் நூற்றாண்டில் தொடங்கிய நகரமயமாக்கல் மற்றும் வணிகத்தின் நிகழ்வு, அடுத்தடுத்த நூற்றாண்டுகளில் வேகம் பெற்றது. அனேகமாக நீண்ட காலமாக இருந்த மத்திய தரைக்கடல் உலகத்துடனான வர்த்தகம் தீவிரமடைந்ததால் வர்த்தகத்தின் அளவு அபரிமிதமாக அதிகரித்தது. கிமு 3-2 ஆம் நூற்றாண்டு வாக்கில், நாட்டின் அனைத்துப் பகுதிகளும் நகரமயமாதலின் ஒரு கட்டத்தை அனுபவித்தன, அதனுடன் ஒரு சக்திவாய்ந்த ஏகாதிபத்திய அரசின் தோற்றம், விவசாய விரிவாக்கம் மற்றும் வளர்ந்து வரும் பொருளாதாரம் ஆகியவை அதிகரித்த வர்த்தக அளவு, உலோக நாணயத்தின் தோற்றம் மற்றும் கைவினை நிபுணத்துவம் ஆகியவற்றால் வகைப்படுத்தப்பட்டன. . கங்கை பள்ளத்தாக்கின் பிரதான பிராமண கலாச்சாரத்தின் வெளிறிய விளிம்பு பகுதிகள் அல்லது

'தடைசெய்யப்பட்ட பகுதிகள்' பல்வேறு வர்த்தக வழிகள் மூலம் அணுகக்கூடியதாக மாறியது. என்ற அறிவு

பழமையான வழிகள் மத நூல்களில் இருந்து வந்தவை, அவை இடம் விட்டு இடம் செல்லும் நபர்களின் பயணங்களைக் குறிப்பிடுகின்றன. வர்த்தகம் தீவிரமடைந்த நிலையில், குறிப்பாக மத்தியதரைக் கடல் உலகத்துடன், மேற்கத்திய நூல்கள் பல நகரங்கள் மற்றும் நகர்ப்புற மையங்களைக் குறிப்பிடுகின்றன.

தொலைதூரப் பொருட்களைப் பரிமாறிக்கொள்வதற்குச் சாட்சியமளிக்கும் தொல்பொருள் சான்றுகளிலிருந்தும் பல தகவல்கள் சேகரிக்கப்படுகின்றன. எனவே, வர்த்தக பாதைகளின் வலையமைப்பின் ஒரு பரந்த, ஆனால் தெளிவற்ற படம் வெளிப்படுகிறது. இவற்றில் மிக முக்கியமானது 'தக்ஷிணபாதா', தெற்கே செல்லும் பாதை, இது விந்தியத்தின் தெற்கே பகுதிகளைத் திறந்தது. அவ்வளவு முக்கியமானதாக இருந்தது தெற்கே நாடு முழுவதும் வந்த இந்த பாதை 'தக்ஷிணபாதா' என்று பெயரிடப்பட்டது.

ஒரு பெரிய எண்ணிக்கையிலான பொருட்கள், முதன்மையாக பல்வேறு வகையான மூலப்பொருட்கள், மத்திய தரைக்கடல் உலகிற்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன, மேலும் சில இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. மகாராஷ்டிரா, ஆந்திரப் பிரதேசம், தமிழ்நாடு மற்றும் கேரளாவை உள்ளடக்கிய தென் பகுதி, அதன் நீண்ட கடற்கரையுடன் இந்த வர்த்தக பொறிமுறையில் தீவிரமாக பங்கேற்றது. பல பெரிய நகரங்கள்

வர்த்தகப் பாதைகளின் மூலோபாய இடங்கள் மற்றும் துறைமுகங்களாக உருவானது. இவ்வாறு, விரிவடைந்து வரும் வர்த்தகம், துறவிகள் துணிகரமாகச் சென்று பிரசங்கிப்பதற்கு தொலைதூர நிலங்களை நிச்சயமாகத் திறந்தது.

சக்திவாய்ந்த ஏகாதிபத்திய அரசுகளின் தோற்றத்தால் இந்த செயல்முறை துரிதப்படுத்தப்பட்டது மற்றும் பலப்படுத்தப்பட்டது. இந்த காலகட்டத்தில், மௌரியப் பேரரசு உருவானது, துணைக் கண்டத்தின் முதல் பெரிய பேரரசு, பெரிய புவியியல் பகுதிகளைக் கட்டுப்படுத்தும் பல்வேறு அரசியல் மற்றும் சமூகங்களை அதன் மடிப்பில் பல்வேறு நிலைகளில் சமூக அடுக்குகளாகக் கொண்டது. மௌரியப் பேரரசின் பரப்பளவு அசோகன் ஆணைகளின் இடங்களிலிருந்து அறியப்படுகிறது, அவை தெற்கே கர்நாடகாவின் சித்ரதுர்கா மாவட்டம் மற்றும் ஆந்திரப் பிரதேசத்தில் கர்னூல் மாவட்டம் வரை காணப்படுகின்றன. தக்காணத்தில் சாதவாகனர்கள் மற்றும் இக்ஷ்வாகுகளின் சக்திவாய்ந்த மாநிலத்தின்

அடுத்தடுத்த தோற்றம், இப்பகுதியில் பௌத்தம் பரவ உதவியது. இது இந்த காலகட்டத்தில் புத்த மடாலய தளங்களில் பெருக்கத்தால் குறிக்கப்படுகிறது.

விஹாரா , ஆரம்ப வகை பௌத்த மடாலயம், நுழைவாயில் வழியாக அணுகக்கூடிய திறந்த அறைகளால் சூழப்பட்ட திறந்த நீதிமன்றத்தைக் கொண்டுள்ளது. இந்தியாவில் உள்ள விகாரைகள் முதலில் மழைக்காலத்தில் துறவிகள் அலைந்து திரிபவரின் வாழ்க்கையை நடத்துவது கடினமாக இருக்கும் போது அவர்களுக்கு தங்குமிடமாக கட்டப்பட்டது. மத்திய நீதிமன்றத்தில் சிறிய ஸ்தூபிகள் (வீட்டு புனித நினைவுச்சின்னங்கள்) மற்றும் புத்தரின் படங்கள் நிறுவப்பட்டபோது அவர்கள் ஒரு புனிதமான தன்மையைப் பெற்றனர். அவர்களின் திட்டத்தைப் பற்றிய தெளிவான யோசனையை மேற்கு இந்தியாவில் உள்ள உதாரணங்களிலிருந்து பெறலாம், அங்கு *விகாரைகள்* பெரும்பாலும் பாறை பாறைகளில் தோண்டப்பட்டன. பாறை வெட்டப்பட்ட கட்டமைப்புகளின் இந்த பாரம்பரியம் மத்திய ஆசியாவின் வர்த்தக வழிகளில் பரவியது (பாமியான், ஆப்கானிஸ்தான்), சிற்பம் மற்றும் ஓவியம் நிறைந்த பல அற்புதமான நினைவுச்சின்னங்களை விட்டுச் சென்றது.

அசோகரின் ஆரம்பகால வாழ்க்கை:

- மௌரியப் பேரரசின் நிறுவனர் சந்திரகுப்த மௌரியரின் பேரனும், பிந்துசாரரின் மகனுமான அசோகர் ஆவார்.
- அவர் மௌரியப் பேரரசின் தலைநகரான பாடலிபுத்திராவில் பிறந்தார், ஆனால் தனது குழந்தைப் பருவத்தை மாகாணத் தலைநகரங்களான உஜ்ஜைனி மற்றும் தக்சிலாவில் கழித்தார்.
- வரலாற்றாசிரியர்களின் பல கோட்பாடுகளின்படி, மௌரியப் பேரரசின் சிம்மாசனத்திற்காக அசோகர் தனது 99 சகோதரர்களைக் கொன்றார்.
- சில ஆதாரங்கள் அவரது தோற்றத்தால் அவரது தந்தை பிந்துசாரால் பிடிக்கப்படவில்லை, ஆனால் அவர் போர் மற்றும் நிர்வாகத்தில் அவரது திறமையால் ஈர்க்கப்பட்டார்.
- இளம் வயதிலேயே, தக்ஷிலாவில் ஒரு கிளர்ச்சியை அடக்குவதற்கும், பின்னர் உஜ்ஜயினியின் ஆட்சிக்கான பொறுப்பும் அவருக்கு வழங்கப்பட்டது, இது நகரத்தில் கிடைத்த கல்வெட்டு மூலம் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது.

அசோகரின் வெற்றிகள்

- ❖ மௌரியப் பேரரசின் அவந்தி மாகாணத்தில் கிளர்ச்சிகளை அடக்குவதில் அவரது முயற்சிகள் அவரை 18 வயதில் மாகாணத்தின் ஆட்சியாளராக்கியது.
- ❖ முதல் எட்டு ஆண்டு கால ஆட்சியின் போது, அசோகர் தனது விரிவாக்கக் கொள்கைகளில் வெற்றி பெற்றார். கிமு 261 வாக்கில், மௌரியப் பேரரசு மேற்கில் ஆப்கானிஸ்தானிலிருந்து கிழக்கில் அஸ்ஸாம் வரை பரவியது. முழு இந்திய கங்கை சமவெளிகளையும் வடக்கையும் உள்ளடக்கியது. தென்னிந்தியாவில், அவர் பல பண்டைய தமிழ் இராச்சியங்களை தோற்கடித்து, இந்திய தீபகற்பத்தில் உள்ள நவீன கர்நாடகாவின் பகுதியை இணைத்தார்.
- ❖ கலிங்கத்தை கைப்பற்றியது அசோகர் தி கிரேட் வரலாற்றில் மிக முக்கியமான பகுதியாகும். இப்பகுதி அரசியல் ரீதியாகவும் பொருளாதார ரீதியாகவும் செழிப்பாக இருந்தது மற்றும் வலுவான கடற்படையைக் கொண்டிருந்தது, மௌரியர்கள் அதைக் கைப்பற்றுவது முக்கியம். முன்னதாக, சந்திரகுப்தா முயற்சித்தார், ஆனால் அவர் பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டார். இந்த அம்சங்கள் அசோகாவைக் கைப்பற்றுவதற்கு நெகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. இருப்பினும், சுமார் ஒரு லட்சம் வீரர்கள் மற்றும் ஆண்கள், பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகள் உட்பட 1.5 மில்லியன் பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டதில் போர் முடிந்தது. இந்த நிகழ்வு அசோகரின் வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனையாக உருவானது. மேலும் அவர் வன்முறையை விட்டுவிட்டு பௌத்தத்தை ஏற்றுக்கொள்ள முடிவு செய்தார்.

அசோகரின் பேரரசின் கீழ் பௌத்தம்:

- கலிங்கப் போருக்குப் பிறகு, அசோகர் தனது ராஜ்யத்தில் அமைதி மற்றும் அகிம்சையைப் பரப்புவதற்காக புத்த மதத்தைத் தழுவினார்.
- அவரது பேரரசு முழுவதும் பௌத்தத்தின் கருத்துக்களை பரப்புவதில் அவர் வலியுறுத்தினார். அவர் தனது நம்பிக்கைகள் மற்றும் ஒழுக்க நெறிமுறைகளை "தம்மம்" என்று அழைக்கப்படுகிறது, இது வாழ்க்கையில் நீதியைக் குறிக்கிறது.
- அவர் பல தூண்கள், ஸ்தூபிகள், சக்கரங்கள் மற்றும் அசோக் சக்ரா மற்றும் அசோக் தூண் போன்ற நினைவுச்சின்னங்களை அமைத்தார். இன்றைய காலத்தில் முக்கியமான தொல்பொருள் ஆதாரங்களாக செயல்படும் இந்த தூண்கள் மற்றும் பாறை ஆணைகள் மீது அவர் தனது சொற்கள் மற்றும் செயல்களில் பொறிக்கப்பட்ட கருத்துக்களை பரப்பினார்.

- அவரது ஆட்சியின் கீழ், புத்த மதம் வெளியில் பரவியது மற்றும் உலகம் முழுவதும் பின்பற்றத் தொடங்கியது. அவர் தனது மகனையும் மகளையும் இலங்கைக்கு அனுப்பியதாகக் கூறப்படுகிறது.

அசோக் சக்ரா

- ❖ அசோகரின் ஆட்சியில் ஒரு முக்கிய கட்டிடக்கலைப் பணியான அசோக சக்கரம் மத ரீதியாக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. இது 24 சக்கரங்களைக் கொண்டுள்ளது. இதில் 12 ஸ்போக்குகள் சார்புடைய தோற்றம் மற்றும் 12 ஸ்போக்குகள் சார்ந்து முடிவுற்றது.
- ❖ சாரநாத்தின் சிங்கத் தலைநகரம் மற்றும் அசோக் தூண் போன்ற பல நினைவுச்சின்னங்கள் மற்றும் தூண்களில் அசோக் சக்ராவைக் காணலாம்.
- ❖ அவை தர்மச்சக்கரம், அதாவது சட்டத்தின் சக்கரம் மற்றும் காலச் சக்கரத்தை சித்தரிக்கின்றன. அவை சாரநாத்தில் கௌதம் புத்தரின் முதல் பிரசங்கத்தின் பிரதிநிதித்துவம் ஆகும்.
- ❖ அசோக் சக்ரா இப்போது இந்தியக் கொடியின் ஒரு பகுதியாக கடற்படை நீல நிறத்தில் நடுவில் மையமாக உள்ளது.

அசோக் தூண்கள்:

- அசோகர் தூண்கள் அசோகர் தி கிரேட் கட்டிடக்கலை வேலைகளில் ஒன்றாகும். அவர் இந்த தூண்களை மௌரியப் பேரரசு முழுவதும் கட்டினார், பெருமை, நம்பிக்கை மற்றும் சக்தியின் சின்னங்கள். மேலே உள்ள ஆசிய சிங்கங்களின் உருவம் இப்போது இந்தியாவின் தேசிய சின்னமாக உள்ளது.
- தூண்களின் உயரம் 12-15 மீட்டர் மற்றும் 50 டன் எடை கொண்டது. புதிய பேரரசர்கள் மற்றும் பேரரசுகள் செய்த இடமாற்றம் காரணமாக ஒரு சில தூண்கள் மட்டுமே எஞ்சியுள்ளன.
- இந்த தூண்களின் முக்கிய பண்புகள் தலைகீழ் தாமரை மற்றும் உச்சியில் அமர்ந்திருக்கும் சிங்கம். தூண் அசோக சக்கரத்தையும் உள்ளடக்கியது.
- புத்தர் சாக்கிய குலத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பதால் சிங்கம், அதாவது சிங்க குலத்தை சேர்ந்தவர். இது பௌத்தத்தை அடையாளப்படுத்துகிறது.
- அசோக் தூண்களில் பிராமி எழுத்தில் எழுதப்பட்ட பௌத்த வாசகங்களின் கட்டளைகள் இருந்தன. கலிங்கப் போருக்குப் பிறகு அசோகரின் மனமாற்றம் உட்பட அசோகரின் வாழ்க்கையை அவை விவரிக்கின்றன.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. கோட்டைகள்ஔ நகரத் திட்டங்கள் மற்றும் பொதுக் கட்டிடங்கள் உட்பட ஹரப்பா நகரங்களின் கட்டடக்கலை அம்சங்களை மதிப்பீடு செய்யவும்.
.....
2. சைத்தியங்கள்ஔ விகாரங்கள்ஔ ஸ்தூபிகள் மற்றும் அசோகன் தூண்களை மையமாகக் கொண்டு மௌரிய கலை மற்றும் கட்டிடக்கலையின் பரிணாம வளர்ச்சியைப் பற்றி விவாதிக்கவும்..
.....

இயல் - இரண்டு

பெளத்த கலையின் ஹீனயான கட்டம் - கலையின் மகாயான கட்டம்: காந்தாரா கலைப் பள்ளி - மதுரா கலைப் பள்ளி - அமராவதி கலைப் பள்ளி- குப்தா கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை - அஜந்தா மற்றும் எல்லோரா - ஜைன கலை: ஜைன படுக்கைகள் - ஷ்ரவணபெலகோலா

நோக்கங்கள்

1. பெளத்த கலையின் ஹீனயான மற்றும் மஹாயானக் கட்டங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவும் ஒவ்வொன்றின் தனித்துவமான பண்புகளை எடுத்துக்காட்டும்.
2. இந்தியாவில் பெளத்த கலையின் வளர்ச்சிக்கு காந்தாரா, மதுரா மற்றும் அமராவதி கலைப் பள்ளிகளின் பங்களிப்பை மதிப்பிடுக.
3. அஜந்தா மற்றும் எல்லோரா குகைகளில் குறிப்பிட்ட கவனம் செலுத்தி குப்தா கலை மற்றும் கட்டிடக்கலையை பகுப்பாய்வு செய்யுங்கள் மேலும் அவை அடுத்தடுத்த கலை இயக்கங்களில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன.

மகாயான புத்த மதம் கௌதம புத்தரை ஒரு பரலோக பொருளாகக் கண்டது, அவர் தனது சீடர்களை நிர்வாணத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். மறுபுறம், ஹீனயான பெளத்தர்கள், கௌதம புத்தரை நிர்வாணம் பெற்ற ஒரு சராசரி மனிதனாகப் பார்க்கிறார்கள்.

ஹினாயனா

புத்தரின் முக்கிய போதனைகள் அல்லது பெரியோர்களின் கோட்பாட்டைப் பின்பற்றும் ஹீனயான பெளத்தம், சிலை வழிபாட்டைக் கண்டிக்கிறது மற்றும் உணர்வு மற்றும் தியானத்தின் மூலம் தனிப்பட்ட இரட்சிப்பை நாடுகிறது. ஹீனயான பெளத்தர்கள் கௌதம புத்தரை நிர்வாணம் பெற்ற ஒரு வழக்கமான மனிதராகக் கருதுகின்றனர். இது குறைவான வாகனத்தைக் குறிக்கிறது. ஹீனயான பெளத்தம் கிமு 250 இல் செழிக்கத் தொடங்கியது. புத்தரின் அசல் போதனைகளைப் பின்பற்றுவவர்களால் பள்ளி உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. புத்தரின் சிலைகள் அல்லது உருவங்களை வணங்குவதை நிராகரிக்கும் ஒரு வழக்கமான சிந்தனைப் பள்ளி இது. அவர்கள் தனிப்பட்ட இரட்சிப்பை நம்புகிறார்கள் மற்றும் சுய ஒழுக்கம் மற்றும் தியானத்தின் மூலம் அதற்காக பாடுபடுகிறார்கள். ஹீனயானாவின் இறுதி நோக்கம் நிர்வாணமாகும்.

ஹீனயான புத்தமதத்தில் மதிப்பிட முடியாத மகிழ்ச்சி என்பது பொறாமைப்படாமல் அல்லது திரும்பி வரும் எதையும் எதிர்பார்க்காமல் மற்றவர்களின் மகிழ்ச்சியில் மகிழ்வதைக்

குறிக்கிறது. ஹீனயான பௌத்தர்கள் பொது மக்களுடன் இணைவதற்கு பாலி மொழியைப் பயன்படுத்தினர். பேரரசர் அசோகர் ஹீனயான மதத்தை ஆதரித்தார்.

ஹீனயானாவில் பத்து-தூரம் செல்வாக்கு செலுத்தும் மனநிலை பின்வருமாறு:

- தொண்டு
- சுய ஒழுக்கம்
- பொறுமை
- இரக்கம்
- ஒருவரின் வார்த்தையைக் காப்பாற்றுதல்
- அறிவு
- அறிவொளி
- தீர்மானம்
- அன்பு
- சமநிலை

ஹினாயனா

- சமஸ்கிருதத்தில் "சிறிய வாகனம்" என்று பொருள்படும் ஹீனயானம் உண்மையில் புத்தரின் தெய்வீகத்தை ஏற்கவில்லை. இது சுய ஒழுக்கம் மற்றும் மத்தியஸ்தம் மூலம் தனிப்பட்ட இரட்சிப்பை ஊக்குவித்தது.
- ஹீனயான பௌத்தர்கள் கௌதம புத்தரை நிர்வாணம் பெற்ற ஒரு சாதாரண மனிதராகக் கருதுகின்றனர்.
- இலங்கையில், மியான்மரின் பகுதிகள், தாய்லாந்தின் சில பகுதிகள், கம்போடியாவின் பெரும்பாலான பகுதிகள் மற்றும் லாவோஸில் உள்ள பகுதிகளில், ஹீனயான பௌத்தம் நடைமுறையில் உள்ளது.
- பௌத்தத்தின் ஹீனயான வேதங்கள் எழுதப்பட்ட மொழி பாலி.
- ஹீனயானா புத்தரின் மூன்று உடல்களை ஏற்கவில்லை, ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் விடுதலைக்கான தங்கள் சொந்த பாதையை கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என்று நம்புகிறார்.
- ஹீனயானாவில் பத்து-தூரம் செல்வாக்கு செலுத்தும் மனநிலை பின்வருமாறு:
- தொண்டு
- சுய ஒழுக்கம்
- சகிப்புத்தன்மை
- இரக்கம்
- ஒருவரின் வார்த்தையைக் காப்பாற்றுதல்

- அறிவு
- அறிவொளி
- உறுதியை
- அன்பு
- அமைதி
- ஹீனயான பௌத்தத்தில், அளவிட முடியாத இன்பம் என்பது பொறாமை அல்லது எதையும் எதிர்பார்க்காமல் மற்றொருவரின் மகிழ்ச்சியில் மகிழ்வதைக் குறிக்கிறது.
- கிமு 250 இல், ஹீனயான பௌத்தம் வளரத் தொடங்கியது.

மகாயானம்

மகாயானம் பௌத்தத்தின் இரண்டு முக்கிய மரபுகளில் ஒன்றாகும், மற்றொன்று தேரவாதமாகும். மஹா என்றால் சமஸ்கிருதத்தில் "பெரியது", யானா என்றால் "வாகனம்" என்று பொருள். இது வட இந்தியாவில் நடைமுறையில் உள்ள மேலாதிக்க பௌத்த பாரம்பரியம் என்பதால், மகாயானம் வடக்கு பௌத்தம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இது புத்த மதத்தின் மிக விரிவான கூறு மற்றும் யோகா பயிற்சியின் கோட்பாட்டை உள்ளடக்கியது.

மஹாயான பௌத்தர்கள் ஏராளமான சொர்க்கம், நரகம் மற்றும் நிர்வாணத்தின் பிரதிநிதித்துவங்களை நம்புகிறார்கள் மற்றும் போதிசத்துவர்கள் மீது அதிக மரியாதை வைத்திருக்கிறார்கள், நிர்வாணத்தின் வாசலில் இருக்கும் "பௌத்த "துறவிகள்" அதைப் பெறுவதற்கு சிறிது நேரம் கழித்து, புத்தரைப் போலவே, அவர்கள் தங்கள் நுட்பத்தை கற்பிக்க முடியும். மற்றவர்களுக்கு.

மஹாயான பௌத்தர்கள் நம்பிக்கை கொண்ட எவருக்கும் ஞானம் கிடைக்கும் என்று கூறுகின்றனர் மற்றும் தங்கள் மதத்தை எவரும் தழுவிக்கொள்ளக்கூடிய வாழ்க்கை வழிமுறையாக பார்க்கிறார்கள். அவர்கள் தத்துவ விவாதம் மற்றும் அறிவுசார் அக்ரோபாட்டிக்ஸ் ஆகியவற்றை விரும்புகிறார்கள், மேலும் அவர்கள் பெண் தெய்வங்கள் மற்றும் மந்திர சக்திகளின் உதவியை நாடுகிறார்கள், அத்துடன் கடவுள்கள் அல்லது தெய்வங்கள், புத்தர்கள் மற்றும் போதிசத்துவர்களை வணங்குகிறார்கள்.

மஹாயான சிந்தனைப் பள்ளி நான்கு நடைமுறையை மையமாகக் கொண்ட பள்ளிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது - ஜென், தூய நிலம், வஜ்ரயானம் மற்றும் வினயா. இவை நான்கு சித்தாந்தப் பள்ளிகள் - யோககார, தென்டை, அவம்தாசகா மற்றும் மத்யமிகா. சில ஆராய்ச்சியாளர்களின்

கூற்றுப்படி, வஜ்ரயானம் ஒரு தனித்துவமான பாரம்பரியம் மற்றும் பௌத்தத்தின் மூன்றாவது பெரிய கிளையாகும்.

மஹாயானத்திற்கும் ஹீனயானத்திற்கும் உள்ள வேறுபாடு மகாயானம்

- ❖ மகாயான மதம் என்பது சமஸ்கிருதத்தில் "பெரிய வாகனம்" என்று பொருள்படும், மேலும் புத்தரின் தெய்வீகத்தை நம்புகிறது. பௌத்தத்தில், பிரிவினர் சிலை வழிபாட்டை ஊக்குவித்தனர்.
- ❖ மகாயான பௌத்தம், கௌதம புத்தரை ஒரு பரலோகப் பொருளாகக் கருதுகிறது. அவர் தனது சீடர்களுக்கு நிர்வாணத்தை அடைவதற்கு உதவுவார்.
- ❖ சீனா, தென் கொரியா, ஜப்பான் மற்றும் திபெத்தின் பெரும்பாலான நாடுகளில் மகாயான பௌத்தம் நடைமுறையில் உள்ளது.
- ❖ மகாயான பௌத்த நூல்களை எழுத சமஸ்கிருதம் மொழியாக இருந்தது. மகாயான பௌத்தம் புத்தரின் மூன்று உடல்களை அங்கீகரிக்கிறது. இவையே அவற்றின் பெயர்கள் – நிர்மனகாயா, சம்போககாயா, தர்மகாயா
- ❖ மகாயானத்தில், பத்து-தூரம் செல்வாக்கு செலுத்தும் அணுகுமுறை பின்வருமாறு:
 - தொண்டு
 - சுய ஒழுக்கம்
 - இரக்கம்
 - உறுதியை
 - மன உறுதி
 - ஞானம்
 - அபிலாஷைக்குரிய பிரார்த்தனை
 - அதிகாரமளிக்கும்
 - ஆழமான உணர்திறன்
 - மகாயான பௌத்தத்தில் அளவிட முடியாத பேரின்பம் என்பது, தொடர்ச்சியான அறிவொளியின் மகிழ்ச்சியை மற்றவர்கள் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசை.
 - கிமு 500ல், மகாயான பௌத்தம் செழித்தது.

குஷானர்கள் பல்வேறு நாடுகளில் பயிற்சி பெற்ற கைவினைஞர்களை இந்தியாவிற்கு அழைத்து வந்தனர், இது மதுரா மற்றும் காந்தார வடிவங்கள் போன்ற பல கலைப் பள்ளிகளுக்கு

வழிவகுத்தது. காந்தார கலை பௌத்தத்தின் செல்வாக்கின் கீழ் உள்ளூர் மற்றும் வெளிநாட்டு கூறுகளின் தொகுப்பைக் காட்டுகிறது.

இந்தியாவின் வடமேற்கு எல்லையான காந்தாராவில் உள்ள மத்திய ஆசியர்கள், கிரேக்கர்கள் மற்றும் ரோமானியர்களுடன் இந்திய கைவினைஞர்கள் தொடர்பு கொண்டனர். இது காந்தார கலை என்று அழைக்கப்படும் ஒரு புதிய வகை கலைக்கு வழிவகுத்தது. அதில் உருவங்கள் கிரேக்க-ரோமன் பாணியில் செய்யப்படுகின்றன. புத்தரின் தலைமுடி ஒரு கிரேக்க வீரனைப் போல வடிவமைக்கப்பட்டது.

மதுராவில் ஒரு பூர்வீக பாணி உருவாக்கப்பட்டது. இது பெரும்பாலும் சிவப்பு மணற்கற்களைப் பயன்படுத்தியது. மதுரா புத்தரின் அழகிய உருவங்களை உருவாக்கியது. ஆரம்பகால கிறிஸ்தவ சகாப்தத்தில் மதுரா கலை செழித்து வளர்ந்தது. மேலும் இந்த கலை காந்தார கலையால் தாக்கம் பெற்றது. அதே காலகட்டத்தில் ஆந்திராவின் தெற்கே விந்தியாவில் அமராவதி கலை செழித்து வளர்ந்தது. அமராவதி புத்த கலையின் சிறந்த மையமாக மாறியது மற்றும் புத்தருடன் தொடர்புடைய கதைகள் பல பேனல்களில் சித்தரிக்கப்பட்டன.

காந்தாரா கலைப் பள்ளி

காந்தாரக் கலைப் பள்ளி பண்டைய இந்திய வரலாற்றில் முக்கிய கலைப் பள்ளிகளில் ஒன்றாகும். இந்திய வரலாற்றின் ஒரு சிக்கலான பகுதியாக இருந்தாலும், இது கிரேக்க-ரோமன் கலை பாணியுடன் தனிப்பட்ட முறையில் தொடர்புடையது. சீனா மற்றும் ஈரான் போன்ற பிற வெளிநாட்டு மரபுகளின் செல்வாக்குடன் இந்த கிரேக்க-ரோமன் மற்றும் இந்திய கருத்துகளின் கலவையானது காந்தாரா கலைப் பள்ளி என்று அழைக்கப்படும். இந்த கலை பாணி மகாயான பௌத்தத்துடன் நெருக்கமாக தொடர்புடையது, எனவே இந்த கலையின் முக்கிய கருப்பொருள் புத்தர் மற்றும் போதிசத்துவர்கள். எனவே, கருத்து மற்றும் கருத்தாக்கத்தில் இந்த பாணி இந்திய மற்றும் செயல்படுத்தல் அது அந்நியமானது என்று யூகிக்க முடியும். காந்தார கலையின் ஒரு உதாரணம் பாமியன் புத்தர் சிலைகள்.

இது பெரும்பாலும் ஆப்கானிஸ்தான் மற்றும் தற்போதைய வடமேற்கு இந்தியாவின் பகுதிகளில் செழித்தது. முக்கிய இடங்கள் தக்சிலா, பெஷாவர், பெக்ராம் மற்றும் பாமியான். காந்தார கலைப் பள்ளி செழித்தோங்கிய காலம் கிமு 1 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கிபி 4 ஆம் நூற்றாண்டு வரை என்று கூறலாம்.

கருங்கல் மற்றும் ஸ்டக்கோவின் விரிவான பயன்பாடு இருந்தது. ஸ்டக்கோ என்பது ஒரு வகையான பிளாஸ்டர் ஆகும், இது இந்த கலை பாணியின் கீழ் சுதந்திரமானவை உட்பட பல

கட்டமைப்புகளுக்கு பயன்படுத்தப்பட்டது. சுதந்திரமாக நிற்கும் கட்டமைப்புகளில் பல சைத்தியங்கள், விஹாரங்கள் மற்றும் ஸ்தூபிகள் இருந்தன.

காந்தாரா கலைப் பள்ளியின் குறிப்பிடத்தக்க அம்சம், முழுமையில் உள்ள அம்சங்களை மிகவும் யதார்த்தமான மற்றும் இயற்கையான சித்தரிப்பைக் காட்டுகிறது. இது புத்தபெருமானின் கருப்பொருளால் ஆதிக்கம் செலுத்தப்பட்டிருந்தாலும், கிரேக்க கடவுள் அப்பல்லோ மற்றும் சில மன்னர்களின் படங்கள் போன்ற பிற விஷயங்களிலும் படங்கள் இருந்தன. காந்தாரக் கலையின் மீதான கிரேக்க-ரோமன் தாக்கத்தை பின்வரும் வழிகளில் காணலாம்:

- புத்தரின் தலையைச் சுற்றி ஒளிவட்டம்
- புத்தரின் அலை அலையான முடி
- நெற்றிக் கோடுகள்
- ஆபரணங்கள்
- ஆடைகளின் திரை மற்றும் பாணி

எனவே, காந்தாரா கலைப் பள்ளி அதன் மூலோபாய இருப்பிடத்தின் காரணமாக இந்திய மற்றும் வெளிநாட்டு மரபுகளின் செல்வாக்கு மற்றும் உச்சநிலை என்று கூறலாம்.

மதுரா கலைப் பள்ளி

- கி.பி முதல் நூற்றாண்டில் குஷாண பேரரசர் கனிஷ்கரின் கீழ் மதுரா கலைப் பள்ளி செழித்தது
- மதுரா, சாரநாத் மற்றும் கோசாம்பி ஆகியவை முக்கிய பாரம்பரிய உற்பத்தி மையங்களாக இருந்தன
- அத்தகைய சிற்பங்களை உருவாக்க புள்ளிகள் கொண்ட சிவப்பு மணற்கல் பயன்படுத்தப்பட்டது
- வெமா காட்ஃபிஸ் மற்றும் கனிஸ்கா, மஹாலி போதிசத்வா மற்றும் அமர்ந்திருக்கும் குபேரா ஆகியோர் இந்த கலைப் பள்ளியின் சில தலைசிறந்த படைப்புகள்.
- இந்து மதம், பௌத்தம் மற்றும் சமண மதம் ஆகியவை மதுரா கலைப் பள்ளிக்கு முக்கிய மத உந்துதல்களாக இருந்தன

அமராவதி கலைப் பள்ளி

- வணிக மற்றும் ஏகாதிபத்திய அமைப்பின் அடிப்படையில் பிராந்திய கலை பாணியின் பரிணாம வளர்ச்சியில் பள்ளி ஈடுபட்டுள்ளது

- அமராவதி சிற்பங்கள் வெள்ளை பளிங்குக் கற்களால் செய்யப்பட்டவை
- அமராவதி சிற்பங்களின் மற்றொரு அம்சம் என்னவென்றால், உருவங்கள் சிக்கலான வளைவுகளுடன் மெலிதான பிளைட் அம்சங்களைக் கொண்டுள்ளன.

குப்தா கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை

குப்தா கட்டிடக்கலை என்பது மக்களின் வலுவான மத நம்பிக்கைகளின் பிரதிநிதித்துவம் ஆகும். "இந்திய கட்டிடக்கலையின் பொற்காலம் " பொதுவாக கி.பி 4 ஆம் நூற்றாண்டில் குப்த பேரரசின் தொடக்கமாக குறிப்பிடப்படுகிறது. பழைய குப்த மன்னர்கள் பௌத்த கட்டிடக்கலை மரபுகளை பாதுகாத்த பௌத்தர்களாக இருந்தபோது, பிற்கால குப்த ஆட்சியாளர்களின் ஆதரவின் கீழ் கோவில் கட்டுவது முக்கியத்துவம் பெற்றது. இந்துக்களாக இருந்தவர்கள். அதேபோல குப்தர் காலத்தில் பௌத்த, சமணக் கலைகள் உச்சத்தை எட்டின.

குப்தா கட்டிடக்கலை

- கி.பி 4 ஆம் நூற்றாண்டில் குப்தா பேரரசின் ஆரம்பம் "இந்திய கட்டிடக்கலையின் பொற்காலம் " என்று கருதப்படுகிறது .
- இந்துக்களாக இருந்த பிற்கால குப்த ஆட்சியாளர்களின் அனுசரணையின் கீழ் கோயில் கட்டுமானம் முக்கியத்துவம் பெற்றது.
- ஆரம்பகால குப்த மன்னர்கள் பௌத்த கட்டிடக்கலை மரபுகளைப் பாதுகாத்த பௌத்தர்களாக இருந்தபோது, இந்துக்களாக இருந்த பிற்கால குப்த ஆட்சியாளர்களின் ஆதரவின் கீழ் கோயில் கட்டுவது முக்கியத்துவம் பெற்றது .
- குப்த மன்னர்கள் பிராமண ஆட்சியாளர்களாக இருந்தனர். குறிப்பாக பிற்கால கட்டடங்களில். மறுபுறம், அவர்கள் மற்ற எல்லா மதங்களுக்கும் விதிவிலக்கான சகிப்புத்தன்மையைக் காட்டினர்.
- இந்தியாவின் வடக்கு மற்றும் மத்திய பகுதிகளில் விஷ்ணுவும் , தெற்குப் பகுதியில் சிவனும் , இந்தியாவின் கிழக்குப் பகுதியில் சக்தியும் , மலபார் கடற்கரையோ அல்லது தென்மேற்கோ வழிபடப்பட்டனர் .

குகை கட்டிடக்கலை

- குப்தர் காலத்தில் குகைகளின் கட்டிடக்கலை வளர்ச்சி சீராக இருந்தது .
- மறுபுறம், குகைச் சுவர்களில் சுவரோவியங்களைப் பயன்படுத்துவது ஒரு கூடுதல் அங்கமாக மாறியது.

- அஜந்தா மற்றும் எல்லோரா குகைகள் சுவரோவியக் கலையின் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளைக் கொண்டுள்ளன.
- அஜந்தா என்பது மகாராஷ்டிராவின் ஒளரங்காபாத் அருகே , வகோரா நதியில் உள்ள சஹ்யாத்ரி மலைத்தொடருக்கு மத்தியில் பாறை வெட்டப்பட்ட குகைகளின் குழுவாகும் .
- மொத்தம் 29 குகைகள் உள்ளன, அவற்றில் 25 விகாரைகளாக (குகைகள்) பயன்படுத்தப்பட்டன, அவற்றில் 4 சைத்யா (பிரார்த்தனை மண்டபங்கள்) பயன்படுத்தப்பட்டன .
- கிமு 200 மற்றும் கிபி 650 க்கு இடையில் குகைகள் கட்டப்பட்டன.
- பௌத்த துறவிகள் அஜந்தா குகைகளை வாகடக ஆட்சியாளர்களின் ஆதரவின் கீழ் பொறித்தனர் , அவர்களில் ஒருவர் ஹரிஷேனா.
- இந்த குகைகளில் உள்ள உருவங்கள் சுவரோவியங்களால் வரையப்பட்டிருந்தன மற்றும் இயற்கையின் உயர் மட்டத்தை வெளிப்படுத்தின. வண்ணங்கள் உள்ளூர் தாவரங்கள் மற்றும் கனிமங்களிலிருந்து உருவாக்கப்பட்டன.
- ஓவியங்களின் வெளிப்புறங்கள் சிவப்பு நிறத்தில் வரையப்பட்டிருந்தன, பின்னர் உட்புறங்கள் வரையப்பட்டன.
- ஓவியங்களில் நீலம் இல்லாதது மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க கூறுகளில் ஒன்றாகும்.
- மற்றொரு பிரபலமான குகை கட்டிடக்கலை தளம் எல்லோரா குகைகள்.
- மகாராஷ்டிராவின் சஹ்யாத்ரி மலைகளில் உள்ள அஜந்தா குகைகளில் இருந்து கிட்டத்தட்ட 100 கிலோமீட்டர் தொலைவில் உள்ளது. இது 34 குகைகளைக் கொண்டுள்ளது, அவற்றில் 17 பிராமண, 12 பௌத்த மற்றும் 5 ஜெயின்.
- இந்த குகைகள் கி.பி 5 மற்றும் 11 ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கு இடையில் விதர்பா, கர்நாடகா மற்றும் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த ஏராளமான கிட்டுகளால் கட்டப்பட்டன (அவை அஜந்தா குகைகளை விட புதியவை).
- இதன் விளைவாக, தலைப்பு மற்றும் கட்டிடக்கலை பாணிகளின் அடிப்படையில், குகைகள் இயற்கையான பன்முகத்தன்மையைக் குறிக்கின்றன.
- ஒன்பது புத்த குகைகளின் தொகுப்பு கி.பி 6 ஆம் நூற்றாண்டில் உருவானது . மத்திய பிரதேசத்தில் பாக் ஆற்றின் கரையில் .
- இது அஜந்தா குகைகளைப் போன்ற கட்டிடக்கலை பாணியைக் கொண்டுள்ளது.

- இவை குஜராத்தின் ஜூனாகத் பகுதியில் அமைந்துள்ள புத்த குகைகள். இங்கு குகைகள் இல்லை என்றாலும், மூன்று தனித்தனி இடங்கள் அமைந்துள்ளன.
- காப்ரா கோடியா, பாபா பியாரே, உபர்கோட் ஆகிய மூன்று தலங்கள் காணப்படுகின்றன.
- பிரார்த்தனை மண்டபத்தின் முன் "அப்பர் கோட்" என்று அழைக்கப்படும் 30-50 அடி உயரமான கோட்டை இருப்பது ஜூனாகத் குகைகளின் தனித்துவமான அம்சமாகும்.
- பாண்டவ் லெனி " என்பது நாசிக்கில் உள்ள 24 புத்த குகைகளின் தொடரைக் குறிக்கிறது. அவை கி.பி முதல் நூற்றாண்டில் ஹினாயான காலத்தில் உருவாக்கப்பட்டன.
- இருப்பினும், பின்னர், இந்த குகைகளில் மகாயான பிரிவின் தாக்கம் காணப்படலாம்.
- சிம்மாசனம் மற்றும் கால்தடங்கள் போன்ற உருவங்கள் மற்றும் சின்னங்களைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் அவரது இருப்பு ஹினாயனா பிரிவில் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.
- பின்னர், இந்த குகைகளுக்குள் புத்தர் சிலைகள் செதுக்கப்பட்டன, இது மகாயான பௌத்தத்தின் தாக்கத்தை குறிக்கிறது.
- திடமான பாறையில் செதுக்கப்பட்ட தண்ணீர் தொட்டிகள் இருப்பதன் மூலம் இந்த தளம் ஒரு சிறந்த நீர் மேலாண்மை அமைப்பையும் காட்டுகிறது.
- மும்பைக்கு அருகிலுள்ள போரிவலியில் அமைந்துள்ள மாண்ட்பெரிர் குகைகள் என்றும் அழைக்கப்படும் இது , குப்தா வம்சத்தின் பிற்பகுதியில் பிராமண குகையாக கட்டப்பட்டது .
- இருப்பினும் , இது பின்னர் ஒரு கிறிஸ்தவ குகையாக மாற்றப்பட்டது .
- தளத்தின் இடிபாடுகளில் நடராஜர், சதா சிவன் மற்றும் அர்த்தநாரீ ஸ்வரரின் சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன.
- குகைக்கு மேலே தேவாலயமும் அதன் கல்லறையும் உள்ளன.
- உதயகிரி குகைகள் (ஒடிசாவின் உதயகிரி-கந்தகிரி குகைகளுடன் குழப்பிக்கொள்ள வேண்டாம்). இது மத்திய பிரதேசத்தின் விதிஷா மாவட்டத்தில் உள்ளது.
- கி.பி ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இரண்டாம் சந்திரகுப்தரின் ஆதரவின் கீழ் கட்டப்பட்ட இது மலைச் சுவர்களில் உள்ள ஏராளமான சிற்பங்களுக்காக அறியப்படுகிறது.
- வராஹா, அல்லது விஷ்ணுவின் பன்றி அவதாரம், ஒரு புகழ்பெற்ற சிற்பம்.
- பழமையான இந்து சிற்பங்களில் ஒன்று குகைகளில் காணப்படலாம்.

ஸ்தூபிகள்

- குப்தர் காலத்தில் ஸ்தூபிகளின் வளர்ச்சி குறைந்துவிட்டது.

- இருப்பினும், வாரணாசிக்கு அருகில் உள்ள சாரநாத்தில் உள்ள தமேக் ஸ்தூபி, இந்தக் காலத்தில் கட்டப்பட்ட ஸ்தூபிக்கு ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு.

தமேக் ஸ்தூபி

- தாமேக் ஸ்தூபி சாரநாத்தில் உள்ள ஒரு பெரிய ஸ்தூபி.
- ஞானம் அடைந்த பிறகு, புத்தர் தனது முதல் பிரசங்கத்தை கவுண்டினியாவின் தலைமையில் தனது முதல் ஐந்து மாணவர்களுக்கு வழங்கியதாகக் கூறப்படுகிறது. இது தமேக் ஸ்தூபியில் நிர்வாணத்திற்கு வழிவகுக்கும் அவரது எட்டு மடங்கு பாதையை வெளிப்படுத்தியது.

சிற்பங்கள்

- சாரநாத் அருகே உருவான சாரநாத் ஸ்கூல் ஆஃப் ஸ்கல்ப்சர் பட்டியலில் சேர்க்கப்பட்டது.
- சாரநாத்தில் உள்ள பல புத்தர் படங்கள் இரண்டு தோள்களையும் மறைக்கும் வெற்று ஒளிஊடுருவக்கூடிய திரைச்சீலையும், தலையைச் சுற்றி அரிதாக அலங்கரிக்கப்பட்ட ஒளிவட்டமும் உள்ளன, அதேசமயம் மதுரா புத்தர் படங்கள் திரைச்சீலையின் மடிப்புகளைத் தக்கவைத்து, தலையைச் சுற்றியுள்ள ஒளிவட்டம் ஆடம்பரமாக அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளது.
- சுல்தாங்கஞ்ச் புத்தர் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க உதாரணம் (7.5 அடி உயரம்).

கோவில் கட்டிடக்கலை

- இந்திய கோவில் கட்டிடக்கலையின் ஆரம்பம் குப்தா வம்சத்தில் இருந்ததாக இருக்கலாம்.
- கோவில்கள் கட்டுவது எப்படி என்று கையேடுகள் உருவாக்கப்பட்டன.
- குப்தர் கோயில்கள் ஐந்து வகைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டன:

திகாவாவில் உள்ள கன்காலி தேவி கோயில் மற்றும் ஏரானில் உள்ள விஷ்ணு வராஹா கோயில்கள் தட்டையான கூரைகள் மற்றும் ஆழமற்ற தூண்கள் கொண்ட தாழ்வாரங்களைக் கொண்ட சதுர கட்டிடங்களுக்கு எடுத்துக்காட்டுகள்.

- முதன்முறையாக, ஒரே நுழைவாயில் மற்றும் மண்டபம் (மண்டபம்) கொண்ட கோயிலின் கருவறை அல்லது செல்லம் (கர்பக்ரிஹா) தோன்றுகிறது.
- உதாரணங்களில் பூமாராவில் உள்ள சிவன் கோவில் மற்றும் ஐஹோளில் உள்ள லட்கான் ஆகியவை அடங்கும்.
- நச்சனா குத்தாராவில் உள்ள பார்வதி கோவில் மற்றொரு குறிப்பிடத்தக்க உதாரணம்.

தசாவதார கோயில் (தியோகர் ஜான்சி) மற்றும் பிதர்கான் கான்பூரில் உள்ள செங்கல் கோயில் ஆகியவை சதுரக் கோயிலின் பிரபலமான எடுத்துக்காட்டுகளாகும், அவை மேலே ஒரு

தாழ்வான மற்றும் குந்து கோபுரத்துடன் (சிகாரா) உள்ளன; தூண் அணுகுமுறை, அடிவாரத்தில் ஒரு உயரமான தளம்.

- "கர்விலினியர் டவர்" அல்லது "விகாரா" இந்த கட்டத்தின் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க சாதனையாகும்.
- "நகர பாணியில்" கோயில் கட்டுவது மூன்றாம் கட்ட வெற்றியாகக் கருதப்படுகிறது.
- செசர்லாவில் (கிருஷ்ணா மாவட்டம்) உள்ள கபோதேஸ்வரா கோயில் ஒரு செவ்வகக் கோவிலாகும், இது மேல்புறம் மற்றும் பீப்பாய்-வால்ட் கூரையுடன் உள்ளது.
- நான்கு கார்டினல் முகங்களில் ஆழமற்ற செவ்வக வடிவங்களைக் கொண்ட வட்டக் கோயில்கள்; பீகாரில் உள்ள ராஜ்கிரில் உள்ள மணியார் மடாலயம், வடிவத்தை எடுத்துக்காட்டும் ஒரே நினைவுச்சின்னமாகும்.

அஜந்தா மற்றும் எல்லோரா குகைகள்

அஜந்தா குகைகள் மற்றும் எல்லோரா குகைகள் ஆரம்பகால புத்த கட்டிடக்கலைகளில் ஒன்றாகும். அஜந்தா-எல்லோரா குகைகள் கிமு 2 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கிபி 6 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலகட்டத்தில் உருவாகியுள்ளன. அஜந்தா மற்றும் எல்லோரா குகைகளின் ஓவியங்கள் மற்றும் சிற்பங்கள் 1983 ஆம் ஆண்டு முதல் யுனெஸ்கோவின் உலக பாரம்பரிய தளங்களாகவும், இந்தியாவில் கலை வளர்ச்சியில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய புத்த மதக் கலையின் தலைசிறந்த படைப்புகளாகவும் கருதப்படுகின்றன.

அஜந்தா குகைகள்

1. அஜந்தா குகைகள் சஹ்யாத்ரி மலைத்தொடரில் (மேற்கு தொடர்ச்சி மலைகள்) அமைந்துள்ளன. இவை மகாராஷ்டிராவின் அவரங்காபாத் அருகே வகோரா ஆற்றில் பாறை வெட்டப்பட்ட குகைகள்.
2. அஜந்தாவில் மொத்தம் 29 பௌத்த குகைகள் உள்ளன, அவற்றில் 4 சைத்யா அல்லது பிரார்த்தனை கூடங்களாகவும், 25 விகாரைகள் அல்லது குடியிருப்பு குகைகளாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டன.
3. அஜந்தா குகைகள் பிரமாண்டமான குதிரைக் காலணி வடிவில் உள்ள பிறை வடிவங்கள்.
4. கிமு 200 முதல் கிபி 650 வரையிலான காலகட்டத்தில் குகைகள் உருவாக்கப்பட்டன.
5. அஜந்தா குகைகள் தேரவாத (ஹீனயானம்) மற்றும் மஹாயான பெளத்த மரபுகளை உள்ளடக்கியது. (இணைக்கப்பட்ட பக்கத்தில் ஹீனயானத்திற்கும் மஹாயானத்திற்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை வேட்பாளர்கள் படிக்கலாம்)

6. அஜந்தா குகைகள் பௌத்த துறவிகளால் பொறிக்கப்பட்டது , வகாடக மன்னர்களின் ஆதரவின் கீழ் - ஹரிசேனா ஒரு முக்கியமானவர், சாதவாகனர்கள் மற்றும் சாளுக்கியர்கள்.
7. இரண்டாம் சந்திரகுப்தா மற்றும் ஹியூயன் சாங் [602 CE – 664 CE] காலத்தில் இந்தியாவிற்கு வருகை தந்த சீன பௌத்த பயணிகளான Fa-Hien [AD 337 – AD 422], பேரரசர் ஹர்ஷவர்தன ஆட்சியின் போது வந்தவர்கள் அஜந்தா குகைகள் பற்றி தங்கள் பயணக் கணக்குகளில் குறிப்பிட்டுள்ளனர் .
8. அஜந்தா குகைகளில் உள்ள ஓவியங்கள் பொதுவாக புத்த மதத்தை மையமாகக் கொண்டவை - புத்தரின் வாழ்க்கை மற்றும் ஜாதகக் கதைகள். அஜந்தா குகைகளில் செதுக்கப்பட்ட உருவங்கள் ஃப்ரெஸ்கோ ஓவியத்தைப் பயன்படுத்தி செய்யப்பட்டன . ஓவியங்களின் அவுட்லைன்கள் சிவப்பு நிறத்தில் செய்யப்பட்டன. ஓவியங்களில் நீல நிறம் இல்லாதது குறிப்பிடத்தக்க அம்சங்களில் ஒன்றாகும்.

எல்லோரா குகைகள்

1. இது மகாராஷ்டிராவின் சஹ்யாத்ரி மலைத்தொடரில் அஜந்தா குகைகளிலிருந்து 100 கிமீ தொலைவில் அமைந்துள்ளது .
2. 2 கிலோமீட்டருக்கும் அதிகமான நீளமுள்ள கோயில்கள் மற்றும் மடங்கள், உயரமான பாசால்ட் குன்றின் சுவரில் அருகருகே தோண்டப்பட்டன. சரநந்திரி மலைகளின் செங்குத்து முகத்தில் இருந்து கட்டமைப்புகள் தோண்டப்பட்டன.
3. எல்லோரா குகைகள் உலகின் மிகப்பெரிய இந்து கோவில் குகை வளாகங்களில் ஒன்றாகும்.
4. எல்லோரா குகைகள் 100 குகைகளைக் கொண்ட ஒரு குழுவாகும், இதில் 34 குகைகள் பொதுமக்களுக்கு திறக்கப்பட்டுள்ளன . இந்த 34 குகைகளில் 17 குகைகள் இந்து மதத்தை மையமாகக் கொண்டவை, 12 குகைகள் புத்த மதத்தின் கருப்பொருளை சித்தரிக்கின்றன, 5 குகைகள் ஜைன மதத்தை சார்ந்தவை.
5. எல்லோராவில் உள்ள குகைகளின் தொகுப்பு கிபி 5 ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் கிபி 11 ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் விதர்பா, கர்நாடகா மற்றும் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த பல்வேறு கிட்டுகளால் உருவாக்கப்பட்டது.
6. அஜந்தா குகைகளை விட எல்லோரா குகைகள் புதியவை. கட்டுமானங்களின் காலவரிசை பின்வருமாறு - கிபி 550 முதல் கிபி 600 வரை - இந்து கட்டம், கிபி 600 முதல் கிபி 730 வரை - புத்த கட்டம், மற்றும் கிபி 730 முதல் கிபி 950 வரை - இந்து மற்றும் ஜெயின் கட்டம்.

7. எல்லோரா குகைக் கோயில்களில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது கைலாச கோயில் (கைலாசநாதா; குகை 16), இது உலகின் மிகப்பெரிய ஒற்றை ஒற்றைக்கல் பாறை அகழ்வாராய்ச்சியைக் கொண்டுள்ளது. இந்துக் கடவுளான சிவன் வசிக்கும் இமயமலையின் கைலாசத் தொடரில் உள்ள மலைக்கு இது பெயரிடப்பட்டது.
8. எல்லோரா நினைவுச்சின்னங்களின் ஆதரவில் ராஷ்டிரகூடர்கள், காலச்சுரிகள், சாளுக்கியர்கள் மற்றும் யாதவர்கள் உள்ளனர். ராஷ்டிரகூட வம்சம் மற்றும் கலாச்சுரிகள் எல்லோராவின் இந்து மற்றும் பௌத்த குகைகளின் ஒரு பகுதியையும், யாதவ வம்சத்தினர் பல சமண குகைகளையும் கட்டினார்கள். அவை ஒன்றுக்கொன்று நெருக்கமாகக் கட்டப்பட்டு பண்டைய இந்தியாவில் இருந்த மத நல்லிணக்கத்தை விளக்குகின்றன .

ஜைன படுக்கைகள்

எலடிப்பட்டம் எனப்படும் தாழ்வான மலையின் உச்சியில் அமைந்துள்ள இந்த இயற்கை குகை மிகவும் விசாலமானது மற்றும் தாழ்வான கூரை கொண்டது. ஜைன துறவிகள் கயோத்சர்கா மற்றும் சல்லேகனா போன்ற துறவறங்களைச் செய்ய பயன்படுத்துவதற்காகக் குறிக்கப்பட்ட சுமார் பதினேழு படுக்கைகள், ஒரு வகையான கல் தலையணையுடன் கூடிய செவ்வக வடிவ இடங்கள் உள்ளன.

பல படுக்கைகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன, அவற்றில் முதன்மையானது கி.மு 2 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தமிழ் மொழியில் உள்ள பிராமி எழுத்துக்களில் சிறுபோசில் இளையர் ஈயோமிநாட்டில் குமூரில் பிறந்த கவுட்டி இட்டனுக்கு இந்த அதிட்டானத்தை (அதிஸ்தானம், இருப்பிடம் அல்லது வசிக்கும் இடம்) செய்தார். அறிஞர்கள் எருமிநாட்டின் இந்த பிராந்தியப் பிரிவை அதாவது நவீன மைசூர் பகுதியையும் அடையாளப்படுத்துகின்றனர்.

இந்த படுக்கையில் கி.பி 7 ஆம் நூற்றாண்டு எழுத்துக்கள் கொண்ட கல்வெட்டு, ஜைன துறவிகள் நீண்ட காலமாக படுக்கை மற்றும் குகையை பயன்படுத்தியதைக் குறிக்கிறது. மற்ற கல்வெட்டுகள் பல்வேறு ஜைன துறவிகளின் பெயர்களைக் கொடுக்கின்றன, இவை அனைத்தும் தங்குமிடம் கி.மு 2 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி 13 ஆம் நூற்றாண்டு வரை பயன்பாட்டில் இருந்ததைக் குறிக்கிறது. மேலும் சமீப காலங்களில் கி.பி 5 முதல் 6 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான வட்டெழுத்து எழுத்துக்களில் எழுதப்பட்ட பல லேபிள் கல்வெட்டுகளும் இதே மலையில் உள்ள மற்றொரு இயற்கை குகையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஷ்ரவணபெலகொலா

ஷ்ரவணபெலகொலா தெற்கு கர்நாடகாவில் உள்ள ஒரு முக்கியமான ஜெயின் புனித யாத்திரை மையமாகும். ஷ்ரவணபெலகொலாவில் 18 மீ உயரமுள்ள கோமேதேஸ்வரரின் சிலை உள்ளது; உலகின் மிக உயரமான சுதந்திரமான ஒற்றைக்கல் சிலைகளில் ஒன்றாக கருதப்படுகிறது. கி.பி 981 இல் கங்கை வீரரான சாமுந்தராயரால் கட்டப்பட்டது, இது விந்தியகிரி மலையின் உச்சியில் ஒரு கிரானைட் மற்றும் தறிகளால் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. இது 30 கிமீ தூரம் வரை தெரியும். பாறை முகத்தில் ஏறக்குறைய 700 படிகள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன, இந்த பிரம்மாண்டமான மாயாஜாலத்தை நெருக்கமாகப் பார்க்க மேலே ஏற வேண்டும். இவ்வளவு பெரிய அளவிலான ஒரு சிற்பத்தில் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும் அழகையும் நேர்த்தியையும் பார்ப்பது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. ஆத்திரமும் கோபமும் இல்லாத பெரும் வலிமையின் கருத்தை இந்த சிலை உண்மையிலேயே பிரதிபலிக்கிறது. கோமேதேஸ்வரரின் இந்த பிரம்மாண்டமான ஒற்றைக்கல் சிலை நிச்சயமாக உங்களை பிரமிக்க வைக்கும். சுற்றிலும் உள்ள அனைத்து சமண தீர்த்தங்கரர்களின் உருவங்களும் உள்ளன.

விந்தியகிரி: விந்தியகிரி என்பது தரையில் இருந்து 133 மீட்டர் (கடல் மட்டத்திலிருந்து 1002 மீட்டர்) உயரத்தில் உள்ள பெரிய பாறை மலை. கோமேதேஸ்வரர் சிலை விந்தியகிரி மலையின் உச்சியில் கோயில் வளாகத்தால் சூழப்பட்டுள்ளது. பாறையில் வெட்டப்பட்ட நூற்றுக்கணக்கான படிகளை ஏறி உச்சியை அடைய வேண்டும். விந்தியகிரியில் உள்ள கோயில்கள் மற்றும் சிலைகளுக்குச் செல்ல விரும்பும் மூத்த குடிமக்களுக்குப் பலன்குயின் சேவை உள்ளது.

சந்திரகிரி மலை: சந்திரகிரி மலை விந்தியகிரிக்கு எதிரே அமைந்துள்ளது. சந்திரகிரியின் உச்சியில் 14 வெவ்வேறு கோயில்கள் (ஜெயின் பசுதி) காணப்படுகின்றன, அவற்றில் முக்கியமானவை சாந்திநாத, பார்ஷ்வநாத மற்றும் சந்திரகுப்த பசாதி.

நேரம்: ஷ்ரவணபெலகொலா கோவில் நேரங்கள் காலை 6.30 முதல் 11.30 வரை மற்றும் மாலை 3.30 முதல் மாலை 6.30 வரை. ஷ்ரவணபெலகொலா மலைகளை சுற்றிப்பார்க்க குறைந்தது அரை நாளாவது பரிந்துரைக்கப்படுகிறது.

மஹாமஸ்தகாபிஷேகா : புகழ்பெற்ற மஹாமஸ்தகாபிஷேக விழாவின் போது மிகவும் பரபரப்பான வழிபாட்டை இங்கு காணலாம். ஒவ்வொரு 12 வருடங்களுக்கும், ஜெயின் யாத்ரீகர்கள் இறைவனின் வண்ணமயமான மஹாமஸ்தகாபிஷேகத்தில் (தலைக்கு அபிஷேகம் செய்யும் விழா) பங்கேற்க இங்கு கூடுகிறார்கள். பிரத்யேகமாக அமைக்கப்பட்ட சாரக்கடையில் இருந்து, பூசாரிகளும் பக்தர்களும் நூற்றுக்கணக்கான பாணைகளில் தயிர், பால், தேன், வெண்டைக்காய்,

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

பெளத்த கலையின் ஹீனயான மற்றும் மஹாயானக் கட்டங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவும். ஒவ்வொன்றின் தனித்துவமான பண்புகளை எடுத்துக்க.

.....
.....

1. இந்தியாவில் பெளத்த கலையின் வளர்ச்சிக்கு காந்தாரா மதுரா மற்றும் அமராவதி கலைப் பள்ளிகளின் பங்களிப்பை மதிப்பிடுக.

.....
.....

2. அஜந்தா மற்றும் எல்லோரா குகைகளில் குறிப்பிட்ட கவனம் செலுத்தி குப்தா கலை மற்றும் கட்டிடக்கலையை பகுப்பாய்வு செய்யுங்கள்

.....
.....

இயல் - மூன்று

பல்லவ கலை: பாறை வெட்டப்பட்ட குகைக் கோயில்கள் ஒற்றைக்கல் கோயில்கள் - கட்டமைப்பு கோயில்கள் - மகாபலிபுரம் - நாகரா கட்டிடக்கலை: லிங்கராஜா கோயில் (புபனேஷ்வர்), சூரியன் கோயில் (கோனாரக்) - திராவிட கட்டிடக்கலை பாணி: பிரகதீஸ்வரர் கோயில் தஞ்சாவூர் - கங்கைகொண்டாச்சோழபுரம் கோயில் வேசரா கட்டிடக்கலை பாணி: சென்னகேசவா கோயில் (பேலூர்) ஹொய்சலேஸ்வரர் கோயில் (ஹாலேபிட்).

நோக்கங்கள்

- பல்லவ கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை பாறையில் வெட்டப்பட்ட குகைக் கோயில்கள் ஒற்றைக்கல் கோயில்கள் கட்டமைப்பு கோயில்கள் மற்றும் இந்திய கலை வரலாற்றில் அவற்றின் முக்கியத்துவத்தை ஆராயுங்கள்
- லிங்கராஜா கோயில் சூரியன் கோயில் பிரகதீஸ்வரர் கோயில் மற்றும் பிற போன்ற உதாரணங்களுடன் நகரா மற்றும் திராவிட கட்டிடக்கலைகளை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவும்.
- வேசரா கட்டிடக்கலை பாணி அதன் பண்புகள் மற்றும் சென்னகேசவ கோயில் மற்றும் ஹொய்சலேஸ்வரர் கோயில் போன்ற குறிப்பிடத்தக்க எடுத்துக்காட்டுகளை மதிப்பிடுங்கள்

பல்லவர் காலமானது கி.பி 6ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் 9ம் நூற்றாண்டு வரையான காலமாகும். இக்காலப்பகுதியில் முதன் முதலில் அழிய முடியாத கருங்கல்லின் ஆலயம் அமைக்கும் முறை ஏற்பட்டது. திராவிடக்கட்டிடக்கலையின் முதல்நிலை வளர்ச்சிக்காலமென சிறப்பிக்கப்படும் இக்காலத்தில் தனிக்கருங்கல்லில் ஆலயம் அமைக்கப்பட்ட காலம் இதுவாகும். இக்கால கட்டிடக்கலை அம்சத்தினை 4 பிரிவாக வகைப்படுத்தலாம். அவையாவன மகேந்திரவர்மன் பாணி, நரசிம்மவர்மன் பாணி, ராஜசிம்மன் பாணி, நந்திவர்மன் பாணி ஆகும். இதனை சிறப்பாக நோக்குவோம்.

முதலில் மகேந்திரவர்மன் பாணி பற்றி நோக்கின். மகேந்திரவர்மன் தனக்கென ஒரு புதிய முறையினை பின்பற்றி ஆலயங்களை அமைத்தான். இவனால் அமைக்கப்பட்ட ஆலயங்கள் குகைக்கோயில் குடைபோகங்கள் எனவும் அழைக்கப்படுகின்றது. இவன் அமைத்த ஆலயத்தின் அமைப்பு முறையானது இயற்கையாக காணப்பட்ட மலைகள் உட்பாக்கமாக குடைந்து இக் குடைவுக்குள் சிறப்பங்கள் தூண்கள் என்பவற்றினை அமைத்து ஆலயங்களினைக் கட்டினான்.

ஆரம்பத்தில் அமைக்கப்பட்ட முன்மண்டபத் தூண்களானவை 7 அடி உயரமும் 2 அடி அகலமும் கொண்டதாகவும் அமைக்கப்பட்டன. அத்துடன் கருவறை, அர்த்தமண்டபம், முகப்பு மண்டபம் போன்ற அமைப்பு முறைகளிலும் அமைக்கப்பட்டன. இவ்வாறான அமைப்பு முறையில் அமைந்த ஆலயங்களாக மகேந்திரவாடி, சித்தன்ன வாசல், திருச்சிராப்பள்ளி, பல்லவபுரம், மண்டகப்பற்று போன்ற இடங்களில் உள்ள ஆலயங்களினை குறிப்பிடலாம். அடுத்து நரசிம்மனது பாணி 2 வது கட்டமாக குறிப்பிடப்படுகிறது. இவனும் குகைக்கோயில்களை அமைத்தான். இவ் அமைப்பு முறைக்கமைய அமைக்கப்பட்ட ஆலயங்களிலே வராகமண்டபம், அதிபராக மண்டபம், மகுடாசுரவர்த்தனி மண்டபம், தர்மராஜ மண்டபம் போன்ற அமைப்பு முறைகள் பிரதானமாக அமைக்கப்பட்டன. பின் தனக்கென ஒரு தனியான முறையினைப் பின்பற்றி மலை தனிக்கோயில்கள் எனச் சிறப்பிக்கப்படும் ரத அமைப்பு முறை எனும் புதிய அமைப்பு முறையினை கொண்டு வந்தான். இவ் அமைப்பு முறைக்கு அமைய அமைக்கப்பட்ட ஆலயமாக தர்மராஜரதம், வீமசேனரதம், அர்ச்சுனர்ம, சகாதேவன் திரௌபதை ரதம் போன்றன குறிப்பிடத்தக்கது. இவை பஞ்சமாண்டவரதம் என சிறப்பிக்கப்படுகின்றன. இவை தவிர வளையான் குட்டைரதம், கணேசரதம் மற்றும் வடக்கிலும் தெற்கிலுமாக பிடாரிதம் போன்ற ஆலயங்களும் இக்கால அமைப்பு முறைக்கு சான்று பகர்கின்றன.

அடுத்து ராஜசிம்மனுடைய பாணி பற்றி பார்க்கின் இவனுடைய கால ஆலயங்கள் முற்றுமுழுதாக மாறுபட்ட பாணியை கொண்டதாக அமைந்து காணப்பட்டது. இவனால் அமைக்கப்பட்ட ஆலயங்கள் கற்றளி அமைப்புடைய ஆலயங்கள் என்பர் இவ் அமைப்பு முறைக்கு அமைய அமைக்க பெற்ற ஆலயமாக மாமல்ல புரத்து கடற்கரைக் கோயில், காஞ்சி கைலாசநாதர் கோயில், வைகுந்த பெருமாள் கோயில், முகுந்தன் கோயில், ஈஸ்வரஆலயம், பனைமலைக்கோயில் போன்ற ஆலயங்கள் கற்றளி அமைப்புடைய ஆலயங்களிக்கு சான்று பகர்கின்றன. பல்லவர் கால கட்டடக்கலையில் இறுதிக்கட்டமாக அமைவது நந்திவர்மன் காலமாகும். இக்காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட ஆலயங்கள் சிறியனவாகவும் கலைப்படைப்புக்கள் குன்றியவனாகவும் அமைக்கப்பட்டன. இவ் அமைப்பு முறைக்கேற்ப அமைக்கப்பட்ட ஆலயமாக காஞ்சியில் உள்ள முத்தேஸ்வரம் மதங்கேஸ்வரம் போன்ற ஆலயங்கள் குறிப்பிடத்தக்கது.

குடைவரைக் கோயில்கள்

தமிழகத்தில் தெய்வ வழிபாட்டுமுறை, காலத்தின் கட்டாயத் தேவையாயிற்று. பல்லவர் காலத்திற்கு முன்பே கட்டப்பட்ட கோயில்களனைத்தும் செங்கல், மரம், மண், சுண்ணாம்பு முதலியவற்றைக் கொண்டு கட்டப்பட்டிருந்தன. எனவே, சங்க காலத்திலும் சங்கம் மருவிய

காலத்திலும் கட்டடப்பட்ட சிறப்புமிக்க வீடுகளும், ஆலயங்களும் காலத்தை எதிர்த்து நிற்க முடியாமல் சிதைந்து போயின. இதனைப் புரிந்து கொண்ட பல்லவர்கள், சிறப்பாக மகேந்திரவர்மன் செங்கல் முதலியவற்றைப் பயன்படுத்தாமல், மலைப்பாறைகளைக் குடைந்து குடைவரைக் கோயில்களைக் கட்டினான். இந்தச் சாதனையை அவன் கட்டிய மண்டகப்பட்டுக் கோயிலின் கல்வெட்டிலே குறித்துள்ளான்.

கடல் மல்லை என்ற வைணவத் தலம் பூதத்தாழ்வாரால் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளது ; எனவே, அது மிகவும் தொன்மையானது. பல்லவர்கள் காலத்தில் குடைவரைக் கோயில்கள் பல எழுந்தன. அவை எந்த அளவு வரலாற்றுக்குத் துணை புரிகின்றன என்பதைச் சிறிது காண்போம்.

பல்லவர்களை முன்னோடிகளாகக் கொண்டு, பாண்டியர்கள், முத்தரையர்கள், அதியமான்கள், சேரமன்னர்கள், கீழைச் சாளுக்கிய மன்னர்கள் தத்தம் நாடுகளில் பல்வேறு மாற்றங்களுடன் குடைவரைக் கோயில்களை அமைத்துள்ளனர். பல்லவர் பாணியைப் பின்பற்றிச் சங்கரன் கோயிலிலிருந்து கோவில்பட்டிக்குச் செல்லும் வழியிலுள்ள வெட்டுவான் கோயில் கட்டப்பட்டுள்ளது. அங்கு முதலாவது குறிப்பிடத்தக்கது முருகன் கோயில். அந்தக் குடைவரைக் கோயிலையொட்டி அர்த்த மண்டபம், மகா மண்டபம் ஆகியவற்றைக் காணலாம். அடுத்துக் காணப்படுவது வெட்டுவான் கோயில்; இது முருகன் கோயிலுக்குப் பின்னால் மலையின் ஒரு பகுதியில், மலையிலிருந்து வேறுபடுத்திய நிலையில் கற்கோயிலாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்த வெட்டுவான் கோயிலில் முன் பகுதியாகிய முகமண்டபம் கட்டட அமைப்பில் முடிவு பெறாமல் உள்ளது. இந்தக் கோயில் கருவறையின் மேல் எட்டுப்பட்டைகள் கொண்ட விமானம் அணி செய்கிறது ; பட்டைகள் தோறும் கூடுகள் அமைந்துள்ளன. விமானத்திலுள்ள கூடுகள் அல்லது சைதன்ய பலகணிகளில் யாளி, சிங்கமுக உருவங்கள் செதுக்கப்பட்டும், வளைந்து செல்லும் பூவேலைப்பாடுகளும் நிறைந்து, கட்டடக் கலைக்குச் சிறப்பங்கள் அலங்காரக் கூறுகளாகப் பயன்படுகின்றன.

குடைவரைக் கோயில்கள் அல்லது குகைக் கோயில்கள் என்ற நோக்கில், தமிழ்நாட்டில் பல்லாவரம், திருச்சி, சித்தன்னவாசல், திருமெய்யம் போன்ற ஊர்களில் உள்ள குகைக் கோயில்கள் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை.

தமிழகத்தில் தெய்வ வழிபாட்டுமுறை, காலத்தின் கட்டாயத் தேவையாயிற்று. பல்லவர் காலத்திற்கு முன்பே கட்டப்பட்ட கோயில்களனைத்தும் செங்கல், மரம், மண், சுண்ணாம்பு முதலியவற்றைக் கொண்டு கட்டப்பட்டிருந்தன. எனவே, சங்க காலத்திலும் சங்கம் மருவிய காலத்திலும் கட்டடப்பட்ட சிறப்புமிக்க வீடுகளும், ஆலயங்களும் காலத்தை எதிர்த்து நிற்க

முடியாமல் சிதைந்து போயின. இதனைப் புரிந்து கொண்ட பல்லவர்கள், சிறப்பாக மகேந்திரவர்மன் செங்கல் முதலியவற்றைப் பயன்படுத்தாமல், மலைப்பாறைகளைக் குடைந்து குடைவரைக் கோயில்களைக் கட்டினான். இந்தச் சாதனையை அவன் கட்டிய மண்டகப்பட்டுக் கோயிலின் கல்வெட்டிலே குறித்துள்ளான்.

கடல் மல்லை என்ற வைணவத் தலம் பூதத்தாழ்வாரால் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளது ; எனவே, அது மிகவும் தொன்மையானது. பல்லவர்கள் காலத்தில் குடைவரைக் கோயில்கள் பல எழுந்தன. அவை எந்த அளவு வரலாற்றுக்குத் துணை புரிகின்றன என்பதைச் சிறிது காண்போம்.

பல்லவர்களை முன்னோடிகளாகக் கொண்டு, பாண்டியர்கள், முத்தரையர்கள், அதியமான்கள், சேரமன்னர்கள், கீழைச் சாளுக்கிய மன்னர்கள் தத்தம் நாடுகளில் பல்வேறு மாற்றங்களுடன் குடைவரைக் கோயில்களை அமைத்துள்ளனர். பல்லவர் பாணியைப் பின்பற்றிச் சங்கரன் கோயிலிலிருந்து கோவில்பட்டிக்குச் செல்லும் வழியிலுள்ள வெட்டுவான் கோயில் கட்டப்பட்டுள்ளது. அங்கு முதலாவது குறிப்பிடத்தக்கது முருகன் கோயில். அந்தக் குடைவரைக் கோயிலையொட்டி அர்த்த மண்டபம், மகா மண்டபம் ஆகியவற்றைக் காணலாம். அடுத்துக் காணப்படுவது வெட்டுவான் கோயில்; இது முருகன் கோயிலுக்குப் பின்னால் மலையின் ஒரு பகுதியில், மலையிலிருந்து வேறுபடுத்திய நிலையில் கற்கோயிலாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்த வெட்டுவான் கோயிலில் முன் பகுதியாகிய முகமண்டபம் கட்டட அமைப்பில் முடிவு பெறாமல் உள்ளது. இந்தக் கோயில் கருவறையின் மேல் எட்டுப்பட்டைகள் கொண்ட விமானம் அணி செய்கிறது ; பட்டைகள் தோறும் கூடுகள் அமைந்துள்ளன. விமானத்திலுள்ள கூடுகள் அல்லது சைதன்ய பலகணிகளில் யாளி, சிங்கமுக உருவங்கள் செதுக்கப்பட்டும், வளைந்து செல்லும் பூவேலைப்பாடுகளும் நிறைந்து, கட்டடக் கலைக்குச் சிற்பங்கள் அலங்காரக் கூறுகளாகப் பயன்படுகின்றன.

சமயச் சார்பு

மகேந்திரவர்மனால் அமைக்கப்பட்ட மண்டகப் பட்டுக்கோயில் பிரமன், சிவன், விஷ்ணு ஆகிய மும்மூர்த்திகளுக்கும் அற்புதமாக அமைக்கப் பட்டதாகும். அந்தக் குடைவரை கோயில் திருக்கழுக்குன்றத்திலுள்ள வேதகிரி மலையின் உச்சிக்கோயிலிலிருந்து கீழே இறங்கி வரும் வழியிலே மலைநடுவில் கிழக்குத் திசைநோக்கியதாக, உள்ளது; அக்கோயிலில் மும்மூர்த்திகளுக்கு அமைக்கப்பட்ட மூன்று கருவறைகளையும் துவார (வாயில்காக்கும்) பாலகர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அர்த்த மண்டபத்தையும் காணலாம்.

திருச்சிக்கு வட மேற்கிலுள்ள நாமக்கல் பகுதியை ஆண்ட குறுநில மன்னர்களாகிய அதியர் இரண்டு குடைவரைக் கோயில்களைத் திருமாலுக்கு எனக் கட்டினர். புதுக்கோட்டைப் பகுதியில் பல குடைவரைக் கோயில்களை முத்தரையர், இருக்குவேளிர் போன்றவர்கள் குடைவித்தனர். இவற்றுள் சித்தன்னவாசல் சமணப் பள்ளியாக ஆயிற்று. மற்றவை சைவ, வைணவ, சக்தி சமயச் சார்புடையவையாகும்.

கட்டுமானக் கற்கோயில்கள்

பல்லவர் காலத்துக் கட்டடக் கோயில்களுள் தொன்மைச் சிறப்புடையது காஞ்சிபுரத்திற்கு அருகில், 'கூரம்' என்ற ஊரில் முதலாம் பரமேசுவரவர்மன் காலத்தில் எடுக்கப்பட்ட 'வித்யா விநீத பல்லவ பரமேசுவர கிருகம்' என்ற சிவாலயம் ஆகும். இது தூங்காணை மாட வடிவில் அமைந்துள்ளது. இக்காலத்தில் இதன் அடிப்பகுதி மட்டுமே எஞ்சியுள்ளது.

பரமேசுவரனுக்கு மகனான இராசசிம்மன் காலத்தில் மாமல்லபுரம், காஞ்சிபுரம், பனைமலை, திருப்பத்தூர் ஆகிய இடங்களில் கட்டுமானக் கோயில்கள் தோன்றின. மாமல்லபுரம் கடற்கரைக் கோயிலின் விமானம் ஓரளவு உயர்ந்து பலநிலைகளுடன் காணப்படுகிறது. கருவறையைச் சுற்றிலும் திருச்சுற்றும் ஒரு மண்டபமும் உள்ளன. மாமல்லபுரத்தில் மற்றொரு கட்டுமானக் கோயில், மகிஷாசுர மரத்தினி குகையின் மேலே உள்ளது; இதன் மேல் பகுதி சிதைந்துள்ளது.

காஞ்சிக் கயிலாசநாதர்கோயில், திருக்கயிலையை நினைவுபடுத்தும் நோக்கத்தில் கட்டப்பட்டது. இராச சிம்மனால் கட்டப்பட்டதால் அதனை 'இராச சிம்மேசுவரம்' என்பர். பெரிய திருக்கற்றளியாகிய இதற்குப் பெரிய விமானமும், சிறு சிறு ஆலயங்களைக் கொண்ட திருச்சுற்றும் உள்ளன. சுற்றுச் சுவர் முழுவதும் சிவபெருமான், பார்வதி, திருமுருகன், திருமால் போன்ற திருவுருவங்களைக் காணலாம். இக் கோயிலில் பரிவார தெய்வங்களும் அவற்றுக்குரிய சிற்றாலயங்களும் உள்ளன.

திருச்சிக்கு அருகிலுள்ள திருப்பத்தூரில் காணப்படும் கோயிலும் இராசசிம்மனால் கட்டப்பட்டதாகவே கருதப்படுகிறது; காஞ்சிக் கோயில்கள் போலவே காணப்படும் இக்கோயிலிலுள்ள இறைவன் பெயர் கயிலாசநாதர் என்பது சிந்திக்கத்தக்கது. கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் நந்திவர்ம பல்லவனால் கட்டப்பட்டதாகக் கருதப்படும் காஞ்சி வைகுண்ட நாதர் கோயிலைப் 'பரமேசுவர விண்ணகரம்' என்பர். (விஷ்ணுகிருகம், விண்ணகரம் ஆயிற்று). ஒன்றற்கு மேல் ஒன்றாக மூன்று கருவறைகள் காணப்படும் இக்கோயில் விமானம் பெரியதாகவும் அழகுடையதாகவும் காணப்படுகிறது. அழகிய கட்டுமானத்துடன் கூடிய இக்கோயிலின்

உட்புறச்சுவரில் - பிராகாரத்தில் - பல்லவ மன்னர்களுடைய வரலாறு தெரிந்து கொள்ளும் வகையில் திருவுருவச் சிற்பவரிசை உள்ளது.

உத்தரமேரூரில், நந்திவர்மன் காலத்ததாகக் கருதப்படும் சுந்தரவரதர் கோயிலும் உள்ளது. பல்லவர் காலத்துக் கோயில்களெல்லாம் கருங்கல்லால் கட்டப்பட்டவை என்று பிழைபட எண்ணக் கூடாது. பெரும்பாலானவை மணற் கல்லால் கட்டப்பட்டவையும் உண்டு. இவற்றில் விமானங்கள் தான் மிகவும் உயர்ந்து நிற்கும். ஆயினும் அவை 35 அல்லது 40 அடிக்கு மேல் இருப்பதில்லை.

ஒற்றைக்கல் கற்கோயில்கள்

பல்லவர்கள் மலையை குடைவித்து மண்டப அரைக்கோயில்களை அமைத்ததோடு, கல்தச்சரைக் கொண்டு பெரிய வடிவிலமைந்த குண்டு பாறைகளையும், சிறிய குன்றுகளையும், பாறையை உளியால் செதுக்கி ஒற்றைக் கற்கோயில்களையும் படைத்துள்ளனர்.

இவ்வகை கோயில் வாயில், கருவறை, மேல் விமானம் ஆகிய அங்கங்களுடன் மகாபலிபுரம் என்னும் மாமல்லபுரத்தில் செய்யப்பட்டுள்ளன. கடற்கரையை ஒட்டி இயற்கையாக அமைந்துள்ள பாறையையும் குன்றுகளையும் செதுக்கி சிறப்பான கடற்கரை கோயிலினை இங்கு அமைத்துள்ளனர். பஞ்ச பாண்டவர் ரதங்கள் என்று குறிக்கப்பெறும் செதுக்கு முறை கோயில்களும் இவர்களின் கட்டிடக் கலைக்கு மிகச்சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

பல்லவ மன்னன் பரமேஸ்வரனுக்கு பிறகு அவன் மகன் இராச சிம்மன் காலத்தில்தான் (கி பி 685-705) சிறந்த கருங்கல் கட்டிடக் கோயில்கள் பெரிய வடிவிலும் கட்டப்பட்டுள்ளன. இதற்கு சான்று காஞ்சிபுரம், மாமல்லபுரம், பனைமலை, திருப்பத்துர் ஆகிய இடங்களில் உள்ளன.

பல்லவர்களின் கட்டிடக்கலை கட்டமைப்பு

- ❖ திராவிட கலை மற்றும் கட்டிடக்கலையின் ஆரம்ப கட்டம் பல்லவர்களின் கீழ் செழித்தது. பல்லவ வம்சம் முக்கியமாக பாறையால் வெட்டப்பட்ட கட்டிடக்கலைக்கு பெயர் பெற்றது. பெரிய பாறைகளை பல்வேறு வடிவங்களிலும் அளவுகளிலும் செதுக்கி கோவில்களை கட்டுவது இதில் அடங்கும்.
- ❖ பல்லவர்கள் இந்திய கலை மற்றும் கட்டிடக்கலைக்கு பல பங்களிப்புகளை செய்துள்ளனர்.
- ❖ மத மறுமலர்ச்சி பொதுவானது மற்றும் கட்டிடக்கலை செயல்பாடு அந்தஸ்தாக கருதப்பட்டது.
- ❖ பல்லவர்கள் திராவிட பாணி கட்டிடக்கலைக்கு முக்கிய பங்காற்றியவர்கள் மற்றும் உருவாக்கியவர்கள்.
- ❖ இந்த நேரத்தில் பல குகைக் கோயில்கள் உருவாக்கப்பட்டன.

- ❖ பஞ்ச ரதங்கள் மகாபாரதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒற்றைக் கல் ரதங்கள் .
- ❖ பல்லவர்களும் சிற்பக்கலையின் முன்னேற்றத்திற்கு உதவினர்.
- ❖ மண்டபச் சுவர்களில் அழகிய சிற்பங்கள் வளைந்திருந்தன .
- ❖ டி கிளாசிக்கல் கலை "கங்கையின் வம்சாவளி அல்லது அர்ஜுனனின் தவம்" ஒரு தலைசிறந்த படைப்பு. தற்போது மாமல்லபுரத்தில் உள்ளது .
- ❖ பல்லவர்கள் மியூசிக், நடனம் மற்றும் ஓவியம் ஆகியவற்றிற்கு ஆதரவளித்தனர் .
- ❖ சித்தன்னவாசல் குகைகளில் உள்ள ஓவியங்கள் பல்லவர் காலத்தில் வரையப்பட்டவை.

மாமல்லபுரம்

உலகின் மிகப்பெரிய விரிகுடாக்களில் ஒன்றான வங்காள விரிகுடாவின் கரையோரத்தில், கடல் மற்றும் அதன் இயற்கையாக நிகழும் பாறை அமைப்புகளிலிருந்து உத்வேகம் பெறும் ஒரு கோயில் வளாகம் உள்ளது. கம்பீரமான கடற்கரைக் கோயில் (உள்ளூரில் அலைவாய்-கே-கோவில் என்று அழைக்கப்படுகிறது) இந்தியாவின் தமிழ்நாடு மாநிலத்தில் உள்ள மாமல்லபுரம் என்ற சிறிய நகரத்தில் கடலுக்கு அருகில் அமைந்துள்ளது. மூன்று தனித்தனி சன்னதிகள் கொண்ட இந்த வளாகம் பல்லவ மன்னன் இரண்டாம் நரசிம்மவர்மன் இரண்டாம் ராஜசிம்ஹாவின் ஆதரவின் கீழ் கட்டப்பட்டது, அவர் கிபி 700 இல் அரியணையில் ஏறி சுமார் இருபது ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தார்.

இந்தியாவின் ஆரம்பகால வரலாற்றில் ஒரு முக்கியமான துறைமுக நகரமாக இருந்தது மற்றும் பல்லவ ஆட்சியாளர்களின் ஆதரவின் கீழ் கலை நடவடிக்கைகளுக்கான முக்கிய மையமாக வளர்ந்தது. மாமல்ல ("பெரிய போர்வீரன்" என்று பொருள்படும்) என்ற அடைமொழியை எடுத்துக் கொண்ட முதலாம் நரசிம்மவர்மன், கிபி 630 இல் தொடங்கி சுமார் 38 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தார், மேலும் மாமல்லபுரத்தில் குகைக் கோயில்கள், ஒற்றைக்கல் கோயில்கள் மற்றும் பெரிய சிற்பங்கள் உட்பட ஏராளமான பாறை வெட்டப்பட்ட நினைவுச்சின்னங்களுக்கு நிதியுதவி செய்தார். கற்பாறைகள். பல்லவ மன்னர்கள் முதன்மையாக சிவபெருமானை வழிபடும் அதே வேளையில், பிற இந்து கடவுள்கள் மற்றும் தெய்வங்களுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட கோயில்கள் மற்றும் பிற மத மரபுகள் போன்றவற்றை உருவாக்குவதையும் அவர்கள் ஆதரித்தனர்.

சமணம்

பல்லவ ஆட்சியாளர்கள் குறிப்பாக பக்தி எனப்படும் வளர்ந்து வரும் தனிப்பட்ட பக்தி இயக்கத்தால் ஈர்க்கப்பட்டனர், இதில் வழிபாட்டாளர்கள் தெய்வீகத்தை நேசத்துக்குரிய குழந்தையாக அல்லது அன்பானவராக அணுகுகிறார்கள்.

கட்டிடக்கலையின் பல்வேறு பாணிகள்

பிருஹத்சம்ஹிதா மற்றும் பிற போன்ற கட்டிடக்கலை பற்றிய பண்டைய இந்து நூல்கள், மைக்கேல் கூறுகிறார், கோயில்களை அவற்றின் அச்சுக்கலை அம்சங்களின் அடிப்படையில் ஐந்து வகைகளாக வகைப்படுத்துகிறார்: நாகரா, திராவிடம், வேசரா, நீள்வட்டம் மற்றும் செவ்வகம். ஒவ்வொன்றிற்கும் விவரிக்கப்பட்டுள்ள திட்டத்தில் சதுரம், எண்கோணம் மற்றும் மேல்கோணம் ஆகியவை அடங்கும். அவர்களின் கிடைமட்ட திட்டம் செங்குத்து வடிவத்தை ஒழுங்குபடுத்துகிறது. ஒவ்வொரு கோயில் கட்டிடக்கலையும் அதன் சொந்த சொற்களஞ்சியத்தை உருவாக்கியுள்ளன, அவை ஒன்றுடன் ஒன்று ஆனால் மற்றொரு பாணியில் ஒரே பொருளைக் குறிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை மற்றும் கோயிலின் வெவ்வேறு பகுதிகளுக்குப் பொருந்தும் பொதுவான வரலாற்றுப் பிரிவைத் தொடர்ந்து, 7 அல்லது 8 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான ஆரம்பகால இந்துக் கோயில்கள் பெரும்பாலும் பாரம்பரிய அல்லது புராதனக் கோயில்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன, அதே சமயம் 12ஆம் அல்லது 13ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான பாரம்பரிய காலத்திற்குப் பின் உள்ளவை இடைக்காலம் என சில சமயங்களில் குறிப்பிடப்படுகின்றன. இருப்பினும், இந்த பிரிவு இந்து கட்டிடக்கலையில் ஒரு பெரிய முறிவை பிரதிபலிக்கவில்லை, இது இந்த காலகட்டங்களில் படிப்படியாக உருவாகி வந்தது.

இந்து கோவில் கட்டிடக்கலை பாணியானது இறையியல், ஆன்மீக கருத்துக்கள் மற்றும் ஆரம்பகால இந்து நூல்களின் விளைவாக மட்டுமல்ல, மூலப்பொருட்களின் பிராந்திய கிடைக்கும் மற்றும் உள்ளூர் காலநிலையால் இயக்கப்படும் புதுமைகளின் விளைவாகும். சில கட்டுமானப் பொருட்கள் தொலைதூரப் பகுதிகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டன, ஆனால் பெரும்பாலான கோயில்கள் எளிதில் கிடைக்கக்கூடிய பொருட்களால் கட்டப்பட்டன. தென் கர்நாடகா போன்ற சில பகுதிகளில், மென்மையான கல் உள்ளூர் கிடைப்பதால், கடினமான படிசாறைகளுடன் கடினமான கட்டிடக்கலை பாணிகளை புதுமைப்படுத்த ஹொய்சாலா கட்டிடக் கலைஞர்களுக்கு வழிவகுத்தது. மற்ற இடங்களில், கலைஞர்கள் கோயில்களைக் கட்டுவதற்கும் சிற்பங்களை உருவாக்குவதற்கும் கிரானைட் அல்லது பிற கற்களை வெட்டினர். பாறை முகங்கள் கலைஞர்களை குகைக் கோயில்களை செதுக்க அனுமதித்தன அல்லது ஒரு பிராந்தியத்தின் பாறை நிலப்பரப்பு ஒற்றைக்கல் பாறையில் வெட்டப்பட்ட கோயில் கட்டிடக்கலைக்கு ஊக்கமளித்தது. கற்கள் கிடைக்காத பகுதிகளில், செங்கல் கோயில்கள் செழித்து வளர்ந்தன. ஒவ்வொரு பிராந்தியத்திலும் கிடைக்கும் கட்டுமானப் பொருட்களால் இந்து கோவில் கட்டிடக்கலை வரலாற்று ரீதியாக

பாதிக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் "டோனல் மதிப்பு, அமைப்பு மற்றும் கட்டமைப்பு சாத்தியங்கள்" என்று மைக்கேல் கூறுகிறார்.

நகரா கட்டிடக்கலை

- கி.பி ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்து, வட இந்தியாவில் நாகரா பாணி கட்டிடக்கலை என்று அழைக்கப்படும் கோயில் கட்டுமானத்தின் ஒரு தனித்துவமான வடிவம் தோன்றியது.
- நாகரா பள்ளிக்குள் கூட, நாட்டின் மேற்கு, மத்திய மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளில் ஏராளமான துணைப் பள்ளிகள் எழுந்தன.
- கோயில்கள் முதன்மையாக பஞ்சாயத்து பாணியில் கட்டப்பட்டன, சிறிய கோயில்கள் சிலுவையில் அறையப்பட்ட தரைத் திட்டத்தில் பிரதான சன்னதியுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளன.
- பிரதான சன்னதிக்கு முன் கூட்ட அரங்குகள் அல்லது மண்டபங்கள் உள்ளன.
- கங்கை மற்றும் யமுனை நதி தெய்வங்களின் படங்கள் கர்ப்பகிரகத்திற்கு வெளியே வைக்கப்பட்டன.
- நீர்த்தேக்கங்களோ, தொட்டிகளோ இல்லை.
- உதாரணம்: கோனார்க்கில் உள்ள சூரிய கோவில் (கருப்பு பகோடா என்றும் அழைக்கப்படுகிறது), கந்தரியா மகாதேவா கோவில், கஜூராஹோவில் உள்ள லக்ஷ்மன் கோவில் போன்றவை.

லிங்கராஜ் கோயிலின் வரலாறு - புவனேஸ்வர்

வரலாற்றுக் கணக்குகளின்படி, லிங்கராஜ் கோயில் 11 ஆம் ஆண்டு சோம்வன்ஷி மன்னராக இருந்த ஜஜாதி கேஷாரி என்பவரால் கட்டப்பட்டது. இருப்பினும், கோயிலில் உள்ள சுயம்பு சிவலிங்கம் 7 ஆம் நூற்றாண்டில் கூட வழிபட்டதாக ஒரு நம்பிக்கை உள்ளது. புராண ஆய்வுகளின்படி, இந்த கோவிலின் பெயர் பிரம்ம புராணத்தில் உள்ளது. இது பிரம்மா கடவுளுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட பண்டைய இந்து வேதமாகும். சன்னதியின் ஒரு சுவாரஸ்யமான அம்சம் என்னவென்றால், இது இந்து மதத்தின் இரண்டு பெரிய பிரிவுகளான ஷைவம் மற்றும் வைஷ்ணவம் ஒன்றிணைவதைக் குறிக்கிறது.

இக்கோயிலில் ஒவ்வொரு ஆண்டும் மகாசிவராத்திரி, அசோகாஷ்டமி, சந்தன் யாத்திரை போன்ற விழாக்கள் உற்சாகத்துடன் கொண்டாடப்படுகின்றன. இவற்றுள் மகாசிவராத்திரி மிகவும் முக்கியமானது; இது இந்து நாட்காட்டியின் பால்குன் மாதத்தில் கொண்டாடப்படுகிறது. இந்த நாளில், சிவபெருமானுக்கு காணிக்கை செலுத்த பக்தர்கள் கோயிலுக்கு வருகிறார்கள்.

சந்தன் யாத்திரை என்பது 21 நாள் திருவிழாவாகும். இது அகஷய திரிதியாவின் புனித நாளில் தொடங்குகிறது. இந்த திருவிழாவின் போது, தெய்வங்களின் சிலைகள் பிந்து சரோவருக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு, சப்பா எனப்படும் அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்ட குறுகிய படகுகளில் தண்ணீரில் ஊர்வலம் செய்யப்படுகிறது. பின்னர் சிலைகள் சந்தன் (சந்தனக் கட்டை) மற்றும் தண்ணீரால் புனிதப்படுத்தப்படுகின்றன.

லிங்கராஜரின் 2வது கார் திருவிழா அல்லது ரத யாத்திரை அசோகாஷ்டமி என்று கூறப்படுகிறது. இந்து நாட்காட்டியின்படி சைத்ரா மாதத்தின் (மார்ச்/ஏப்ரல்) எட்டு நாளில் இது மிகவும் உற்சாகத்துடன் கொண்டாடப்படுகிறது. திருவிழாவின் போது, லிங்கராஜரின் சிலை அலங்கரிக்கப்பட்ட தேரில் ராமேஸ்வரர் கோயிலுக்கு (மெளசி மா கோயில் என்றும்) கொண்டு செல்லப்படுகிறது. பிந்து சரோவரில் சடங்கு ஸ்நானத்திற்குப் பிறகு, நான்கு நாட்களுக்குப் பிறகு, தெய்வத்தின் சிலை லிங்கராஜ் கோயிலுக்கு மீண்டும் கொண்டுவரப்படுகிறது. இவ்விழாவில் திரளான பக்தர்கள் கலந்து கொண்டு சாமி தரிசனம் செய்கின்றனர்

லிங்கராஜ் கோயிலின் கட்டிடக்கலை

புகழ்பெற்ற லிங்கராஜர் கோயில், கலிங்க பாணி கோயில் கட்டிடக்கலைக்கு ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. கோவில் வளாகத்தில் 22,720 சதுர மீட்டர் பரப்பளவில் ஒரு பெரிய லேட்டரைட் கலவை சுவர் உள்ளது. இந்த வளாகத்திற்குள் 180 அடி உயரமுள்ள மயக்கும் லிங்கராஜ் கோயில் உள்ளது. இது நகரின் வானலையில் எளிதில் ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது. அதன் முற்றத்தில் 150 சிறிய கோவில்கள் உள்ளன.

கோயிலின் பிரதான நுழைவாயில் கிழக்குப் பக்கத்திலும், தெற்கு மற்றும் வடக்குப் பக்கங்களிலும் சிறிய நுழைவு வாயில்கள் உள்ளன. சன்னதியின் நுழைவு வாயில் சந்தன மரத்தால் கட்டப்பட்டுள்ளது. மணற்கல் மற்றும் லேட்டரைட்டால் ஆன இக்கோயில் விமானம், ஜகமோகனம், நாத மந்திரம் மற்றும் போக மண்டபம் என நான்கு முக்கிய பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது. விமானம் பிரதான சன்னதியாகும், அதன் கோபுரம் 180 அடி உயரம் மற்றும் மேலிருந்து கீழாக நுணுக்கமாக சிற்பமாக உள்ளது. ஜகமோகனா என்பது சட்டசபை மண்டபமாகும், இதில் இரண்டு நுழைவு வாயில்கள் வடக்கிலிருந்து ஒன்றும் தெற்கிலிருந்து மற்றொன்றும் உள்ளன. சட்டசபை மண்டபத்தின் நுழைவு வாயில்கள் பின் கால்களில் சிங்கங்களின் உருவங்களுடன் துளையிடப்பட்ட ஜன்னல்களைக் கொண்டுள்ளன.

நாத மந்திர திருவிழா மண்டபம், இரண்டு பக்க நுழைவு கதவுகள் மற்றும் ஒரு முக்கிய நுழைவு கதவு உள்ளது. இந்த மண்டபத்தின் பக்கவாட்டுச் சுவர்களில் தம்பதிகள் மற்றும்

பெண்களின் சிக்கலான சிற்பங்கள் உள்ளன. போக மண்டபம் என்பது பிரசாத மண்டபம், அதன் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் நான்கு கதவுகள் உள்ளன. இந்த மண்டபத்தின் மேற்கூரை பிரமிடு வடிவில் உள்ளது. அதன் மேல் ஒரு தலைகீழ் மணி மற்றும் ஒரு கலசம் உள்ளது. இந்த மண்டபத்தின் வெளிப்புற சுவர்களில் மிருகங்கள் மற்றும் மனிதர்களின் சிற்பங்கள் உள்ளன. இந்த மண்டபங்கள் அனைத்தும் ஒரு திசையில் சீரமைக்கப்பட்டு, போக மண்டபத்திலிருந்து விமானம் வரை படிப்படியாக உயரம்.

கோனாரக் - சூரியன் கோவில் - கட்டிடக்கலை

கோனாரக் கோயில் ஏழு குதிரைகளைக் கொண்ட ஒரு அணியால் இழுக்கப்படும் ஒரு பெரிய மற்றும் பிரமாண்டமான தேராக உருவானது. முழு ஆலயமும் பன்னிரண்டு ஜோடி நேர்த்தியாக அலங்கரிக்கப்பட்ட கல் சக்கரங்களுடன் பொருத்தப்பட்டிருக்கும் வகையில் திட்டமிடப்பட்டது. சூரியக் கடவுள் (சூர்யா) இந்த ரதத்தை ஓட்டும் விதத்தில் குதிரைகள் கருவுற்றன, அவருடைய இடம் கர்ப்பகிரகத்திற்குள் உள்ளது. கோனாரக் கோயில், ஒரிசாவில் உள்ள கோயில் கட்டிடக் கலையின் உச்சக்கட்டத்தைக் குறிக்கிறது. கி.பி 7 ஆம் நூற்றாண்டில் கோயில் கட்டும் பணிகளில் செய்யப்பட்ட தாழ்மையான ஆரம்பம் (பரசுராமேஸ்வரர் கோயில் ஒரு உன்னதமான உதாரணம்) மலரும் செயல்முறையை கடந்து (எ.கா. 11 ஆம் நூற்றாண்டில் லிங்கராஜர் கோயில் மற்றும் கி.பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டில் ஜெகநாதர் கோயில்) இறுதியாக உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது. கி.பி 13 ஆம் நூற்றாண்டில் கோனாரக் கோயில் சூரியக் கடவுளின் பிரமாண்டமான தேரை வரைந்திருக்கும் கல் சக்கரங்கள் மற்றும் கேபரிசன் குதிரைகளின் சித்தரிப்பு தவிர, கோனாரக் கோயில் ஒரிசான் கோயில் கட்டிடக்கலைக்கு ஒரு பொதுவான எடுத்துக்காட்டு. இக்கோயில் மற்ற பகுதிகளிலிருந்து வேறுபட்டதல்ல. திட்டத்தின் படி, கோயில் ஒரு தேவாலயம் (சரணாலயம் அல்லது சரணாலயம்), அந்தரலா, ஜக்மோகனா (தாழ்வாரம் அல்லது மகாமண்டபம்) மற்றும் ஒரு போக-மண்டபம் ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளது. பிந்தையது பிரதான கோயில் வளாகத்திலிருந்து ஒரு தனி அலகாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது, ஆனால் அதே சமயம். பிரதான கோவிலுடன் சீரமைப்பு. ஒரிசாவின் மற்ற கோயில்களில் இருந்து ஒரே ஒரு மாறுபாடு மற்றும் கோயில் ஒரு பெரிய மேடையில் உள்ளது என்பதை இங்கே காணலாம், மேடையின் பக்கச்சுவர்கள் செழுமையாக அலங்கரிக்கப்பட்ட கல் தேர்களின் சித்தரிப்புக்காக பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

இல் என்பது ஒரிசான் வரிசையின் வழக்கமான ரேகா டியூலா ஆகும், இது வளைவு சிகரத்தால் குறிக்கப்பட்டது. இது முதலில் வழக்கமான கர்ம-அமலாக்களுடன் குறிக்கப்பட்டிருக்கலாம். ஜக்மோகனா (முன்புற தாழ்வாரம், மகாமண்டபம்) என்பது ஒரு பிரமிடு

கூரையைப் போன்ற பின்வாங்கும் பிதாக்களைக் கொண்ட வழக்கமான பிதா டியூல் ஆகும். ரேகா மற்றும் பிதா டீல்கள் இருவரும் அமலாகா மற்றும் ஸ்தூபியால் முடிசூட்டப்பட்டனர். ரேகா மற்றும் பிதா டியூல்கள் உள்ளே திட்டத்தில் சதுரமாக உள்ளன, அதே சமயம் ஒரிசான் கட்டிடக்கலையில் ரதஸ் அல்லது பாகஸ் எனப்படும் பஞ்ச-ரத அமைப்புக்கு வெளியில் ஒரு பொதுவான உதாரணம். மையத் திட்டமானது, மிகவும் உச்சரிக்கப்படும் ஒன்று ரஹா பாகா என்றும், நடுத்தரமானது அனுரத-பாகா என்றும், மூலை ஒன்று கனிகா-பாகா என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இந்த பெரிய கணிப்புகளைத் தவிர, பல சிறிய கணிப்புகள் மற்றும் இடைவெளிகளும் காணக்கூடியதாக இருக்கும்.

உயரத்தில், பிதா மற்றும் ரேகா டீல்கள் இரண்டும் கூறுகளாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன, அதாவது, பிஷ்டா (அல்லது ஜங்கா, மேடை), படா (சுவர் பகுதி, செங்குத்துச் சுவர்), காந்தி (பாடாவுக்கு உடனடியாக மேலே உள்ள பகுதி, 'துண்டுப் பகுதி. ஒரு உடலின்'; ஒரு ரேகா டியூலில் அது வளைந்திருக்கும், அதே சமயம் பிதா டியூலில் அது பிரமிடு) மற்றும் மஸ்தகா (கிரீட உறுப்பு, 'தலை'; இது பெக்கி (கழுத்து), அமலா, கபூரி, கலசா ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளது. பிதா மற்றும் ரேகா டீல்களுக்கு இடையே படா பகுதியின் மேல் வரை குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாடு இல்லை என்பதையும் எளிதாகக் கண்டறியலாம். படா பகுதி மேலும் ஐந்து பரந்த அச்சுகளால் ஆனது, தல ஜங்கா (கீழ் வின்), பந்தனா (ஜங்காவை இரண்டாகப் பிரிக்கும் வடிவங்களின் தொகுப்பு, அதாவது தாலா மற்றும் உபர ஜங்கா), உபர ஜங்கா (மேல்) ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளது. shin) மற்றும் வராண்டா மீண்டும் ஒரு தொகுப்பாக இருக்கும், எண்ணிக்கை மாறுபடலாம், மேலே விவரிக்கப்பட்டுள்ளபடி, பிதா-டியூல் ஒரு படிநிலை பிரமிடு வடிவில் உள்ளது, இது பிதாக்களின் பின்வாங்கும் அடுக்குகளுடன் உள்ளது, இது பொட்டாலாஸ் என அழைக்கப்படும் மூன்று அடுக்குகளாக அமைக்கப்பட்டது. பிதா-டியூலின் கந்தி பகுதி கோனாரக் கோவிலில் மிகவும் பாதுகாக்கப்படுகிறது. இருப்பினும், ரேகா-டியூலின் காந்தி பகுதியும் படாவின் பெரும் பகுதியும் நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே இடிந்து விழுந்தன. ரேகா-டியூலின் எச்சங்கள் கூட ஒரு காலத்தில் இருந்திருக்க வேண்டிய வழக்கமான மேற்கட்டுமானத்தை நமக்கு நினைவூட்டுகின்றன. மேலே கூறப்பட்டுள்ள போக-மண்டபம் பிரதான கோயில் அமைப்பிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. மண்டபம் ஒரு தூண் கட்டிடம், இப்போது வானத்திற்கு திறக்கப்பட்டுள்ளது.

கற்கள் சாம்பல் கொத்துகளில் போடப்பட்டுள்ளன, தனித்தனி கற்கள் செதுக்கப்பட்டு சீராக முடிக்கப்பட்டன, எனவே மூட்டுகள் குறைவாகவே தெரியும். இந்த கற்கள் அவற்றின் சொந்த

எடையின் காரணமாக ஒன்றன் மீது ஒன்று உறுதியாக வைக்கப்பட்டன, அவற்றை அவற்றின் இடத்தில் சரியாகப் பிடிக்க இரும்பு டோவல்களைப் பயன்படுத்தியது.

கோவில் கட்டுமானத்தில் மூன்று விதமான கற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டதாக சான்றுகள் தெரிவிக்கின்றன. கோண்டலைட் எனப்படும் கல் வகை பெரும்பாலும் கோயில் கட்டுமானத்திற்கு பயன்படுத்தப்பட்டது, அதே நேரத்தில் உயர்தர குளோரைட் கதவு மற்றும் சில சிற்பங்களுக்கு பயன்படுத்தப்பட்டது. கோவிலின் உட்புறம் மற்றும் பிற கட்டமைப்புகள் பெரும்பாலும் லேட்ரைட் கற்களைப் பயன்படுத்தி கட்டப்பட்டன. காலநிலை மற்றும் இரசாயன மாற்றத்திற்கு ஆளாகக்கூடிய பல்வேறு வகையான கார்னெட்டிஃபர்ஸ் ஃபெல்ஸ்பதிக் நெய்ஸ் வகையான கோண்டலைட்டின் தேர்வு, கோவிலின் படிப்படியான சிதைவுக்கு ஒரு முக்கிய காரணமாக இருந்தது. பெரும்பாலான கார்னெட் கலவை ஆக்சைட்டின் பஞ்சுபோன்ற வெகுஜனமாக சிதைகிறது, இது இந்த பகுதியில் காணப்படும் உப்புக் காற்று மற்றும் அதிக மழையால் மேலும் மோசமடைகிறது. எனவே இந்த கோவிலை பாதுகாப்பது கடினமான பணியாக உள்ளது.

.திராவிட பாணி

இந்திய கோயில் கட்டிடக்கலையை இரண்டு பள்ளிகளாகப் பிரிக்கலாம்: நாகரா, அல்லது வட இந்திய பாரம்பரியம், மற்றும் திராவிட அல்லது தென்னிந்திய கட்டிடக்கலை. நாகரா மற்றும் திராவிடக் கோயில்கள் இரண்டும் ஒரு முக்கிய சன்னதியைக் (விமானம்) கொண்டுள்ளது, இது கிராப கிரிஹா (அதாவது "கருப்பை அறை") என்று அழைக்கப்படும் உள் கருவறையைக் கொண்டுள்ளது, இது விகாரா எனப்படும் பிரமிடு கோபுரத்தால் உச்சியில் உள்ளது.

கடற்கரைக் கோவிலில், முழு மேற்கட்டுமானமும் ஒரு எண்கோண கழுத்து (கிரிவா) மேல் ஒரு வட்ட ஸ்தூபி அல்லது ஃபைனியல் உள்ளது. திராவிடக் கோயில்கள் பொதுவாக வெளிப்புறச் சுவரில் கோபுர எனப்படும் பெரிய நுழைவாயில் கோபுரத்துடன் மூடப்பட்டிருக்கும். ஆரம்பகால இந்திய கட்டிடக்கலையின் வளர்ச்சியானது, மரம் மற்றும் மரக்கட்டைகளின் கட்டமைப்புகளிலிருந்து குகை ஆலயங்கள், பாறைகள் வெட்டப்பட்ட கட்டமைப்புகள் மற்றும் இறுதியில் சாந்து மற்றும் கல்லால் கட்டப்பட்ட சுதந்திரமான கோயில்கள் என முன்னேற்றத்தை நிரூபிக்கிறது. குகை கோவில்கள் பாறைகள் மற்றும் மலைகளில் தோண்டப்பட்டன மற்றும் அவற்றின் அமைப்பு மற்றும் அலங்காரமானது முந்தைய மர கட்டமைப்புகளில் பயன்படுத்தப்பட்ட மரங்களின் தொடர்ச்சியான செல்வாக்கை தெளிவாக வெளிப்படுத்துகிறது. பாறை வெட்டப்பட்ட கோயில்கள் பெரிய பாறைகளால் கட்டப்பட்டன, கலைஞர்கள் வெளிப்புறத்திலும் உட்புறத்திலும் ஒரே நேரத்தில் பாறைகளை மேலிருந்து கீழ் வரை செதுக்குவார்கள்.

இந்தியாவில் உள்ள கோவில் கட்டிடக்கலையின் பல்வேறு பாணிகளில், வட இந்தியாவின் நாகரா கட்டிடக்கலை மற்றும் தென்னிந்தியாவின் திராவிட கட்டிடக்கலை ஆகியவை மிகவும் பொதுவானவை. மற்ற பாணிகளும் காணப்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, வங்காளம், கேரளா, ஜாவா மற்றும் பாலி இந்தோனேசியாவில் கிடைக்கும் மழை காலநிலை மற்றும் கட்டுமானப் பொருட்கள் இந்த பிராந்தியங்களில் பாணிகள் மற்றும் கட்டமைப்புகளின் பரிணாம வளர்ச்சியில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளன. எல்லோரா மற்றும் பட்டடகல் போன்ற பிற தலங்களில், அருகிலுள்ள கோயில்கள் வெவ்வேறு மரபுகளிலிருந்து வரையப்பட்ட அம்சங்களைக் கொண்டிருக்கலாம், அதே போல் அந்த பகுதி மற்றும் காலகட்டத்திற்கு உள்ளூர் பொதுவான பாணியில் உள்ள அம்சங்களைக் கொண்டிருக்கலாம். நவீன சகாப்த இலக்கியத்தில், பல பாணிகள் அரச வம்சங்களின் பெயரிடப்பட்டுள்ளன, அவை யாருடைய பிரதேசங்களில் கட்டப்பட்டன.

திராவிட கட்டிடக்கலை

திராவிட கட்டிடக்கலை, அல்லது தென்னிந்திய கோயில் பாணி, இந்து கோயில் கட்டிடக்கலையில் உள்ள ஒரு கட்டிடக்கலை கலைச்சொல் ஆகும், இது தென்னிந்தியாவில் இருந்து தோன்றியது, பதினாறாம் நூற்றாண்டில் அதன் இறுதி வடிவத்தை அடைந்தது. வட இந்தியக் கோயில் பாணிகளுக்கு மாறாக, திராவிடக் கட்டிடக்கலையானது, கர்பக்ரிஹா அல்லது சரணாலயத்தின் மீது விமானம் எனப்படும் குறுகிய மற்றும் அதிக பிரமிடு கோபுரங்களைப் பயன்படுத்துகிறது. அங்கு வடக்கில் உயரமான கோபுரங்கள் உள்ளன, பொதுவாக அவை உயரும் போது உள்நோக்கி வளைந்திருக்கும், அவை சிகரங்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. இருப்பினும், பெரிய நவீன திராவிட பாணி கோயில்கள், ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட உயரமான கோபுர அல்லது நுழைவாயில் நுழைவாயில்களை அவற்றின் ஆதிக்க அம்சமாக உள்ளடக்கியது; பெரிய கோவில்களில் பல குள்ளமான விமானங்கள் உள்ளன, இருப்பினும் இவை மிகவும் சமீபத்திய வளர்ச்சியாகும். துவாரபாலகர்கள் - பிரதான நுழைவாயில் மற்றும் கோவிலின் உள் கருவறை மற்றும் கோஷ்டங்கள் - கர்பக்ரிஹாவின் வெளிப்புற சுவர்களில் முக்கிய இடங்களில் செதுக்கப்பட்ட தெய்வங்கள் போன்ற பல தனித்துவமான அம்சங்கள் உள்ளன .

வாஸ்து சாஸ்திரம் அல்லது இந்து கோயில் கட்டிடக்கலை பற்றிய ஆரம்ப நூல்களில் கோயில் கட்டும் மூன்று பாணிகளில் ஒன்றாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது , தற்போதுள்ள பெரும்பாலான கட்டமைப்புகள் தென்னிந்திய மாநிலங்களான ஆந்திரா, கர்நாடகா , கேரளா , தமிழ்நாடு, தெலுங்கானா, மகாராஷ்டிரா, ஒடிசாவின் சில பகுதிகளில் உள்ளன. மற்றும் இலங்கை, சாதவாஹனர்கள், விதர்ப்பத்தின் வகடகர்கள், சோழர்கள், சேரர்கள், காகத்தியர்கள், ரெட்டிகள்,

பாண்டியர்கள், பல்லவர்கள், கங்கர்கள், கடம்பர்கள், ராஷ்டிரகூடர்கள், சாளுக்கியர்கள் போன்ற பல்வேறு ராஜ்யங்கள் மற்றும் பேரரசுகள் திராவிட கட்டிடக்கலையின் பரிணாம வளர்ச்சிக்கு ஹொய்சாலர்கள் மற்றும் விஜயநகரப் பேரரசு கணிசமான பங்களிப்பைச் செய்துள்ளன.

திராவிட கட்டிடக்கலை

- தென்னிந்தியாவில் நூற்றுக்கணக்கான கோயில்கள் சோழர்களின் ஆதரவில் கட்டப்பட்டன .
- இது சில மாற்றங்களுடன் பழைய பல்லவ கட்டிடக்கலையின் தொடர்ச்சியாக இருந்தது. இதுவே திராவிட பாணியில் கோயில் கட்டிடக்கலை என்று அழைக்கப்பட்டது.
- திராவிடக் கோயில்கள், நாகரா கோயில்கள் போலல்லாமல், உயர்ந்த எல்லைச் சுவர்களால் சூழப்பட்டிருந்தன.
- கோபுரம், அல்லது உயர் நுழைவு வாயில், முன் சுவரில் அமைந்திருந்தது.
- கோவில் மைதானம் பஞ்சாயத்து பாணியில் வடிவமைக்கப்பட்டது , ஒரு முக்கிய கோவில் மற்றும் நான்கு சிறிய கோவில்கள் உள்ளன.
- திராவிட கட்டிடக்கலையில் உள்ள கோபுரம், வளைவாக இல்லாமல் நேர்கோட்டில் மேலே எழும் படி படிந்த பிரமிடு போல வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. இது விமானம் என்று அழைக்கப்படுகிறது .
- உதாரணமாக, தஞ்சையில் உள்ள பிரகதீஸ்வர கோவில் (கி.பி. 1011ல் முதலாம் இராஜ ராஜாவால் கட்டப்பட்டது), கங்கைகொண்டசோழபுரம் கோவில் (கங்கை டெல்டாவில் தனது வெற்றியைக் குறிக்கும் வகையில் முதலாம் ராஜேந்திரனால் உருவாக்கப்பட்டது) மற்றும் பல.

மூன்று சன்னதிகள் கொண்ட கோவில்

கடற்கரை கோயில் ஒரு பாறை வெட்டு மற்றும் ஒரு சுதந்திரமான கட்டமைப்பு கோயில் ஆகும். இக்கோயில் முழுவதும் இயற்கையாக அமைந்த கிரானைட் பாறையின் மீது அமைந்துள்ளது. இந்த வளாகம் மூன்று தனித்தனி ஆலயங்களைக் கொண்டுள்ளது: இரண்டு சிவபெருமானுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டது, ஒன்று விஷ்ணுவுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டுள்ளது. விஷ்ணு சன்னதி மூன்று சன்னதிகளில் மிகப் பழமையானது மற்றும் சிறியது, கோவிலின் மற்ற கூறுகள், நுழைவாயில்கள், சுவர்கள் மற்றும் மேற்கட்டுமானங்கள் ஆகியவை குவாரி செய்யப்பட்ட கல் மற்றும் மோட்டார் மூலம் கட்டப்பட்டுள்ளன.

கோயில் வளாகத்தின் நுழைவாயில் மேற்கு வாயிலில் இருந்து சிறிய சிவன் கோவிலை நோக்கி உள்ளது. நுழைவாயிலின் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும்

துவாரபாலர்கள் என அழைக்கப்படும் கதவு பாதுகாவலர்கள் வளாகத்திற்கு வருபவர்களை வரவேற்று, அந்த இடத்தை புனிதமானதாகக் குறிக்கின்றனர். சிறிய விஷ்ணு கோவில் இரண்டு சிவன் கோவில்களுக்கு இடையில் அமர்ந்து, இரண்டையும் இணைக்கிறது. இது தட்டையான கூரையுடன் ஒரு செவ்வக வடிவத்தைக் கொண்டுள்ளது மற்றும் உறங்கும் விஷ்ணு கடவுளின் செதுக்கப்பட்ட படத்தைக் கொண்டுள்ளது. பிரபஞ்சப் பாம்பான ஷேஷா-அனந்தா மீது சாய்ந்திருக்கும் அல்லது உறங்கும் விஷ்ணுவின் படங்கள் இந்திய கலை முழுவதும் தோன்றும். இந்த செதுக்கலை உருவாக்கிய கலைஞர்கள் ஷேஷா-அனந்தாவின் சித்தரிப்பைச் சேர்க்கவில்லை என்றாலும், முதலில் பாறையில் பாம்பையும் சேர்த்து வரையப்பட்டிருக்கலாம். சன்னதிச் சுவர்களில் விஷ்ணு மற்றும் அவரது அவதாரங்களில் ஒருவரான கிருஷ்ணரின் வாழ்க்கைக் கதைகள் சிற்பங்கள் உள்ளன.

விஷ்ணு கோவிலைப் போலவே, இரண்டு சிவன் சன்னதிகளும் அவற்றின் உள் மற்றும் வெளிப்புறச் சுவர்களில் செழுமையான சிற்பச் சித்தரிப்புகளைக் கொண்டுள்ளன. பெரிய சிவன் சன்னதி கிழக்கு நோக்கி உள்ளது, மேலும் ஒரு கருவறை மற்றும் மண்டபம் என்று அழைக்கப்படும் ஒரு சிறிய தூண் கொண்ட மண்டபத்துடன் ஒரு சதுரத் திட்டம் உள்ளது. சன்னதியின் மையத்தில் ஒரு லிங்கம் உள்ளது, இது சிவனின் அனிகோனிக் வடிவம் ஒரு ஃபால்லஸ் வடிவத்தில் உள்ளது. இன்று கோவில் செயலில் வழிபாடு நடத்தும் தளமாக இல்லாவிட்டாலும், பார்வையாளர்கள் சில சமயங்களில் லிங்கத்தை வணங்கி மலர்களை அர்ப்பணித்து, புனித தளத்தை உயிர்ப்பிப்பதைக் காணலாம்.

சன்னதியின் பின்புறச் சுவரில் சிவன் (இந்த முறை மானுட அல்லது மனித வடிவில்) அவரது மனைவி பார்வதி தேவி மற்றும் அவர்களது மகன் ஸ்கந்தன் ஆகியோரின் சிற்பங்கள் தோன்றுகின்றன. மண்டபத்தின் உட்புறச் சுவர்களில் பிரம்மா மற்றும் விஷ்ணு கடவுள்களின் உருவங்கள் உள்ளன, மேலும் கருவறையின் வெளிப்புற வடக்குச் சுவரில் சிவனின் சிற்பங்கள் மற்றும் துர்கா தேவியின் சித்தரிப்பு உள்ளது. சிறிய சிவன் சன்னதி மேற்கு நோக்கியதாகவும், கருவறை மற்றும் இரண்டு மண்டபங்களுடன் சதுர வடிவில் உள்ளது. பெரிய சிவன் கோவிலைப் போலவே, சிறிய சன்னதியிலும் முதலில் ஒரு லிங்கம் இருந்தது, அது இப்போது இல்லை. சிவன், பார்வதி, ஸ்கந்தன் ஆகியோரை சித்தரிக்கும் செதுக்கப்பட்ட பலகை பின்புற சுவரை உயிர்ப்பிக்கிறது. இரண்டு சிவாலயங்களும் திராவிட பாணியில் ஒரே மாதிரியான பல-அடுக்கு பிரமிடு மேல் கட்டமைப்புகளைக் கொண்டுள்ளன.

மூன்று சன்னதிகளிலும் காணப்படும் செழுமையான சிற்ப நிகழ்ச்சிகள் கடற்கரை கோயிலின் வெளிப்புறச் சுவர்களில், கடலை நோக்கித் தொடர்கின்றன. பல நூற்றாண்டுகளாக கடல் அரிப்பு மற்றும் கற்பாறைகளை வடிவமைக்கும் அதே வழியில், பல ஆண்டுகளாக காற்று மற்றும் நீர் இந்த சிற்பங்களின் விவரங்களை தேய்ந்துவிட்டன. பெரிய சிவன் கோவிலின் நுழைவாயில் சுவரில் (பிரகார) அமர்ந்திருக்கும் காளைகள் வரிசையாகத் தோன்றும். இந்த காளைகள் சிவபெருமானின் வாகனம் அல்லது வாகனமான நந்தியைக் குறிக்கின்றன. நந்தி இமயமலையில் உள்ள சிவனின் இல்லமான கைலாச மலையின் பாதுகாவலராக நம்பப்படுகிறது, மேலும் அமர்ந்துள்ள நந்தி சிற்பம் ஒரு சிவன் கோயிலின் இன்றியமையாத பகுதியாகும்.

பிரகதீஸ்வரர் கோயில்

பிரகதீஸ்வரர் கோயில், ராஜராஜேஸ்வரம் அல்லது பெருவுடையார் கோயில் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இது இந்தியாவின் தமிழ்நாட்டின் தஞ்சாவூரில் அமைந்துள்ள சிவனுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட ஒரு இந்து கோயிலாகும். இது மிகப்பெரிய தென்னிந்திய கோவில்களில் ஒன்றாகும் மற்றும் முழுமையாக உணர்ந்த திராவிட கட்டிடக்கலைக்கு ஒரு முன்மாதிரியான உதாரணம். இது தெற்கின் தட்சிண மேரு என்று அழைக்கப்படுகிறது. கி.பி 1003 மற்றும் 1010 க்கு இடையில் முதலாம் ராஜ ராஜ சோழனால் கட்டப்பட்ட இக்கோயில், சோழ வம்ச கால கங்கைகொண்ட சோழபுரம் கோவில் மற்றும் ஐராவதேஸ்வரர் கோவிலுடன் சுமார் 70 கிலோமீட்டர் தொலைவில் உள்ள "பெரிய வாழும் சோழர் கோவில்கள்" என்று அழைக்கப்படும் யுனெஸ்கோ உலக பாரம்பரிய தளத்தின் ஒரு பகுதியாகும்.

இந்த 11 ஆம் நூற்றாண்டு கோவிலின் அசல் நினைவுச்சின்னங்கள் ஒரு அகழியைச் சுற்றி கட்டப்பட்டுள்ளன. இதில் கோபுர, பிரதான கோயில், அதன் பிரமாண்டமான கோபுரம், கல்வெட்டுகள், ஓவியங்கள் மற்றும் சிற்பங்கள் ஆகியவை முக்கியமாக ஷைவ சமயத்துடன் தொடர்புடையவை, ஆனால் இந்து மதத்தின் வைஷ்ணவம் மற்றும் சக்தி மரபுகள் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது. கோவில் அதன் வரலாற்றில் சேதமடைந்துள்ளது மற்றும் சில கலைப்படைப்புகள் இப்போது காணவில்லை. தொடர்ந்து வந்த நூற்றாண்டுகளில் கூடுதலான மண்டபம் மற்றும் நினைவுச் சின்னங்கள் சேர்க்கப்பட்டன. 16ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு சேர்க்கப்பட்ட கோட்டைச் சுவர்களுக்கு மத்தியில் இப்போது கோயில் உள்ளது.

கருவறைக்கு மேலே உள்ள விமான கோபுரம் கிரானைட் கற்களால் கட்டப்பட்டது, இது தென்னிந்தியாவின் மிக உயரமான ஒன்றாகும். இந்த கோவிலில் ஒரு பெரிய பிரகாரம் (தாழ்வாரம்) உள்ளது மற்றும் இது இந்தியாவின் மிகப்பெரிய சிவலிங்கங்களில் ஒன்றாகும். இது அதன்

சிற்பத்தின் தரத்திற்காகவும், 11 ஆம் நூற்றாண்டில் பித்தளை நடராஜரை - சிவனை நடனத்தின் அதிபதியாக நியமித்த இடமாகவும் புகழ் பெற்றது. இந்த வளாகத்தில் நந்தி, பார்வதி, கார்த்திகேயர், விநாயகர், சபாபதி, தட்சிணாமூர்த்தி, சண்டேஸ்வரர், வாராஹி மற்றும் பிறர் சன்னதிகள் உள்ளன. தமிழகத்தின் சுற்றுலா பயணிகளை கவரும் வகையில் இந்த கோவில் உள்ளது.

ஐஹோலே, பாதாமி மற்றும் பட்டடக்கல் போன்ற இடங்களில் சாளுக்கியர் கால ஆட்சியில் 5 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 9 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான இந்துக் கோயில் பாணிகளின் ஸ்பெக்ட்ரம் தொடர்ந்து வளர்ச்சியடைந்தது. பின்னர் மாமல்லபுரம் மற்றும் பிற நினைவுச்சின்னங்களில் காணப்பட்ட பல்லவர் காலத்துடன். அதன்பிறகு, கிபி 850 மற்றும் 1280க்கு இடையில், சோழர்கள் ஆதிக்க வம்சமாக உருவெடுத்தனர். ஆரம்பகால சோழர் காலம் தங்கள் புவிசார் அரசியல் எல்லைகளைப் பாதுகாப்பதில் அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்தது மற்றும் கட்டிடக்கலைக்கு குறைவான முக்கியத்துவம் இருந்தது. 10 ஆம் ஆண்டு, சோழப் பேரரசுக்குள் சதுரத் தலைநகரங்களைக் கொண்ட பன்முக நெடுவரிசைகள் போன்ற அம்சங்கள் வெளியிடப்பட்டன. இது புதிய சோழர் பாணியின் தொடக்கத்தைக் குறிப்பதாக ஜார்ஜ் மைக்கேல் கூறுகிறார். இந்த தென்னிந்திய பாணியானது 1003 மற்றும் 1010 க்கு இடையில் சோழ மன்னன் ராஜராஜனால் கட்டப்பட்ட பிரகதேஷ்வரா கோவிலின் அளவிலும் விரிவாகவும் முழுமையாக உணரப்படுகிறது. கோயிலின் கட்டிடக் கலைஞர் மற்றும் பொறியாளர் குஞ்சர மல்லன் ராஜ ராஜா ராம பெருந்தச்சன் என்று கோயிலில் கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

11ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் உள்ள முக்கிய கோயில் மற்றும் அதன் கோபுரங்கள். அடுத்த 1,000 ஆண்டுகளில் கோயில், புதுப்பித்தல் மற்றும் பழுது பார்த்தது. குறிப்பாக மதுரையைக் கட்டுப்படுத்திய முஸ்லீம் சுல்தான்களுக்கும், தஞ்சாவூரைக் கட்டுப்படுத்திய இந்து மன்னர்களுக்கும் இடையே நடந்த தாக்குதல்கள் மற்றும் போர்கள் சேதத்தை ஏற்படுத்தியது. இவை மீண்டும் கட்டுப்பாட்டிற்கு வந்த இந்து வம்சங்களால் சரி செய்யப்பட்டது. சில நேரங்களில், ஆட்சியாளர்கள் பழைய ஓவியங்களின் மேல் புதிய சுவரோவியங்களை வரிசைப்படுத்தி, மங்கிப்போன ஓவியங்களுடன் கோயிலைப் புதுப்பிக்க முயன்றனர். மற்ற நேரங்களில், அவர்கள் ஆலயங்களைச் சேர்ப்பதற்கு நிதியுதவி செய்தனர். கார்த்திகேயர் (முருகன்), பார்வதி (அம்மன்) மற்றும் நந்தியின் குறிப்பிடத்தக்க சன்னதிகள் 16 மற்றும் 17 ஆம் நூற்றாண்டு நாயக்கர் காலத்தைச் சேர்ந்தவை. அதுபோல தட்சிணாமூர்த்தி சன்னதியும் பிற்காலத்தில் கட்டப்பட்டது. 1801 தேதியிட்ட கல்வெட்டின் படி, மராட்டியர்கள் நடராஜரின் வெண்கலம், தட்சிணாமூர்த்தி, சண்டேஸ்வரர், மண்டபங்கள் மற்றும் பிரகாரச் சுவர்களைக் கொண்ட விநாயகர், கார்த்திகேயர், பார்வதி, சபாபதி

ஆகியோரின் சன்னதிகளுக்கு விரிவான பழுதுபார்ப்புகளைச் செய்தனர். கோயிலின் சமையலறையையும் புனரமைத்து முற்றத்தில் புதிய தளம் போட்டனர்.

கோயிலின் கட்டிடக்கலை

பிரகதீஸ்வரர் கோவில் திட்டம் மற்றும் மேம்பாடு அச்ச மற்றும் சமச்சீர் வடிவியல் விதிகளைப் பயன்படுத்துகிறது. இது பெருங்கோயில் (மாடக்கோயில் என்றும்) என வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது இயற்கையான அல்லது மனிதனால் உருவாக்கப்பட்ட மேடுகளின் உயரமான மேடையில் கட்டப்பட்ட ஒரு பெரிய கோயில். கோயில் வளாகம், கிட்டத்தட்ட இரண்டு அடுக்கப்பட்ட சதுரங்களைக் கொண்ட ஒரு செவ்வகமாகும், இது 240.79 மீட்டர் (790.0 அடி) கிழக்கிலிருந்து மேற்காகவும், 121.92 மீட்டர் (400.0 அடி) வடக்கிலிருந்து தெற்காகவும் உள்ளது. இந்த இடத்தில் ஐந்து முக்கியப் பிரிவுகள் உள்ளன: உயரமான மேற்கட்டுமானத்துடன் கூடிய கருவறை (ஸ்ரீ விமானம்), முன் நந்தி மண்டபம் (நந்தி மண்டபம்) மற்றும் இவற்றுக்கு இடையே பிரதான சமுதாய கூடம் (முகமண்டபம்), பெரிய கூட்டம் (மகாமண்டபம்) மற்றும் பெரிய மண்டபத்தை கருவறையுடன் இணைக்கும் பந்தல் (அர்த்தமண்டபம்).

கோவிலின் கட்டமைப்பு வடிவமைப்பு

கோயில் வளாகம் அதன் விசாலமான முற்றத்தில் ஒரு பெரிய தூண் மற்றும் மூடப்பட்ட வரண்டாவை (பிரகாரம்) ஒருங்கிணைக்கிறது, சுற்றி வருவதற்கு சுமார் 450 மீட்டர் (1,480 அடி) சுற்றளவு கொண்டது. இந்த தூண் வரண்டாவிற்கு வெளியே, அடைப்பின் இரண்டு சுவர்கள் உள்ளன, வெளிப்புறமானது தற்காப்பு மற்றும் ஆயுதக் களஞ்சியமாக செயல்படும் கோவிலின் துப்பாக்கி துளைகளுடன் பிரெஞ்சு காலனித்துவப் படைகளால் சேர்க்கப்பட்டது. கோயில் வளாகப் பகுதியைத் தனிமைப்படுத்தி வெளிப்புறச் சுவரை உயரமாக்கினர். அதன் கிழக்கு முனையில் பீப்பாய் வால்ட் செய்யப்பட்ட அசல் கோபுரம் அல்லது நுழைவாயில் உள்ளது. இது பிரதான கோவிலின் விமானத்தில் பாதி அளவு குறைவாக உள்ளது. 11 ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு அசல் கோயிலில் கூடுதல் கட்டமைப்புகள் சேர்க்கப்பட்டன, அதன் வடகிழக்கு மூலையில் ஒரு மண்டபம் மற்றும் பல இடங்களில் இருந்து மக்கள் உள்ளே நுழைவதற்கும் வெளியேறுவதற்கும் அனுமதிக்கும் வகையில் அதன் சுற்றுவட்டத்தில் கூடுதல் கோபுரங்கள் (வாயில்கள்) போன்றவை. பாண்டிய, நாயக்க, விஜயநகர மற்றும் மராட்டிய காலத்தில், காலனித்துவ சகாப்தம் தொடங்குவதற்கு முன்னர், சில ஆலயங்கள் மற்றும் கட்டமைப்புகள் சேர்க்கப்பட்டன, மேலும் இந்த கட்டிடக்காரர்களின் அசல் திட்டங்கள் மற்றும் சமச்சீர் விதிகளை மதித்தார்கள். மூல கோவில் முற்றத்தின் உள்ளே, பிரதான கருவறை மற்றும் நந்தி மண்டபத்துடன் இரண்டு பெரிய சன்னதிகள்

உள்ளன, ஒன்று கார்த்திகேய மற்றும் பார்வதிக்கு. இந்த வளாகத்தில் கூடுதல் சிறிய கோவில்கள் உள்ளன.

பிரகதீஸ்வரர் கோவில் தென்னிந்தியாவின் இந்து கோவில் மரபுகளை கட்டிடக்கலை மற்றும் அலங்கார கூறுகளை ஏற்றுவது தொடர்ந்தது, ஆனால் அதன் அளவு 11 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன் கட்டப்பட்ட கோவில்களை விட அதிகமாக இருந்தது. சோழர் கால கட்டிடக் கலைஞர்கள் மற்றும் கைவினைஞர்கள், குறிப்பாக கனமான கற்களைக் கொண்டு, 63.4 மீட்டர் (208 அடி) உயரமான விமானத்தை நிறைவேற்றுவதற்கான நிபுணத்துவத்தை மேம்படுத்தினர் .

கோவில் தொடர்பான முக்கிய நினைவுச் சின்னங்களும், பெரிய கோபுரமும் இந்த முற்றத்தின் நடுவே உள்ளது. சிவனுக்காக அர்ப்பணிக்கப்பட்ட பிரதான கோவிலை சுற்றி, சிறிய கோவில்கள் உள்ளன, அவற்றில் பெரும்பாலானவை அச்சில் சீரமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவர்களின் மனைவி பார்வதி, அவரது மகன்கள் சுப்ரமணியர் மற்றும் விநாயகர், நந்தி, வாராஹி, கருவூர் தேவன் (ராஜராஜ சோழனின் குரு), சண்டேஸ்வரர் மற்றும் நடராஜா ஆகியோருக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டவை. நந்தி மண்டபத்தில் கருவறையை நோக்கி ஏகப்பட்ட அமர்ந்த காளை உள்ளது. அவற்றுக்கிடையே ஒரு நெடுவரிசை கொண்ட தாழ்வாரம் மற்றும் சமூகம் கூடும் கூட்டத்திற்கு செல்லும் படிக்கட்டுகள் உள்ளன, பின்னர் பிரதக்ஷிண பாதை அல்லது சுற்று பாதையுடன் இணைக்கும் உள் மண்டபம். முகமண்டபத்தை எதிர்கொள்ளும் நந்தி (காளை) சுமார் 25 டன் எடை கொண்டது. இது ஒரே கல்லால் ஆனது மற்றும் சுமார் 2 மீ உயரம், 6 மீ நீளம் மற்றும் 2.5 மீ அகலம் கொண்டது. நந்தியின் உருவம் ஒரு ஒற்றைக்கல் மற்றும் நாட்டிலேயே மிகப்பெரியது.

கட்டிடக்கலை

கோயில் கட்டிடக்கலை என்பது மதக் கோயில்களை உருவாக்குவதில் பயன்படுத்தப்படும் வடிவமைப்பு மற்றும் கட்டுமானக் கொள்கைகள் மற்றும் பாணிகளைக் குறிக்கிறது, குறிப்பாக இந்து, பௌத்த, ஜெயின் மற்றும் பிற பண்டைய மத மரபுகளின் சூழலில். கோயில்கள் பொதுவாக கலாச்சாரத்தின் அண்டவியல் மற்றும் மத நம்பிக்கைகளை பிரதிபலிக்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட அமைப்பைக் கொண்டு வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக, பல இந்துக் கோயில்கள் ஒரு சதுர அல்லது செவ்வக அமைப்பைக் கொண்டிருக்கின்றன, அங்கு ஒரு மையக் கருவறையுடன் (கர்பக்ரிஹா) முக்கிய தெய்வத்தின் சிலை வைக்கப்பட்டுள்ளது. கோயில் அமைப்பில் பெரும்பாலும் ஒரு முற்றம் மற்றும் பல்வேறு மண்டபங்கள் உள்ளன.

கோயில் கட்டிடக்கலை என்பது மதக் கோயில்களை பயன்படுத்தப்படும் வடிவமைப்பு மற்றும் கட்டுமானக் கொள்கைகள் மற்றும் பாணிகளைக் குறிக்கிறது, குறிப்பாக இந்து, பௌத்த,

ஜெயின் மற்றும் பிற பண்டைய மத மரபுகளின் சூழலில். கோயில்கள் பொதுவாக கலாச்சாரத்தின் அண்டவியல் மற்றும் மத நம்பிக்கைகளை பிரதிபலிக்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட அமைப்பைக் கொண்டு வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக, பல இந்துக் கோயில்கள் ஒரு சதுர அல்லது செவ்வக அமைப்பைக் கொண்டிருக்கின்றன, அங்கு ஒரு மையக் கருவறையுடன் (கர்பக்ரிஹா) முக்கிய தெய்வத்தின் சிலை வைக்கப்பட்டுள்ளது. கோயில் அமைப்பில் பெரும்பாலும் ஒரு முற்றம் மற்றும் பல்வேறு மண்டபங்கள் உள்ளன.

கோயில் கட்டிடக்கலை பல்வேறு கலாச்சாரங்கள் மற்றும் பிராந்தியங்களில் வேறுபடுகிறது. ஆனால் சில பொதுவான கூறுகள் மற்றும் அம்சங்கள் பெரும்பாலும் அதனுடன் தொடர்புடையவை.

கோயில் கட்டிடக்கலை பல நூற்றாண்டுகளாக பரிணாம வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. பல்வேறு வம்சங்கள் மற்றும் ஆட்சியாளர்கள் அதன் வளர்ச்சிக்கு பங்களித்தனர். இது பலவிதமான பாணிகள் மற்றும் வடிவங்களுக்கு வழிவகுத்தது. மொத்தத்தில், கோயில் கட்டிடக்கலை என்பது வழிபாட்டுத் தலத்தைக் கட்டுவது மட்டுமல்ல, இது ஒரு சமூகத்தின் மத மற்றும் கலாச்சார விழுமியங்களின் பிரதிபலிப்பாகும், மேலும் இது பெரும்பாலும் சிக்கலான கலை, பொறியியல் மற்றும் ஆன்மீக அடையாளங்களை அதன் வடிவமைப்பில் இணைக்கிறது.

கங்கைகொண்டசோழபுரம்

கங்கைகொண்ட சோழபுரம் அல்லது கங்கைகொண்டசோழீஸ்வரம் கோயில் தமிழ்நாட்டில் அரியலூர் மாவட்டத்தில் அமைந்துள்ளது. 250 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக சோழ வம்சத்தின் தலைநகராக இருந்த கங்கைகொண்ட சோழபுரம் என்றழைக்கப்படும் ஒரு பகுதியாக இருந்த பழங்கால நகரத்திலிருந்து இந்த கோயில் அதன் பெயரைப் பெற்றது.

இது ஐராவஸ்தேஸ்வரர் கோவில் மற்றும் பிரகதீஸ்வரர் கோவிலுடன் சேர்ந்து 'மூன்று பெரிய சோழர் கோவில்களின்' ஒரு பகுதியாகும்; யுனெஸ்கோ உலக பாரம்பரிய தளங்களிலும் இக்கோவில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளது. இந்தியாவின் மிகப் பெரிய கோயில்களில் ஒன்றான கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் சிவன் முதன்மைக் கடவுளாக இருக்கிறார்.

பிரதான கோவில் கோபுரம் 55 மீ உயரம் கொண்டதாகவும் கம்பீரமானதாகவும் உள்ள கட்டிடம் ஆகும். செழுமையான கலை மற்றும் சிற்பங்களால் நிறைந்திருக்கும் இக்கோவில் வளாகத்தை முற்றிலும் பிரமாண்டமான கலைஞர்களின் ஆக்கம் அலங்கரிக்கின்றது. அற்புதமான இக்கோவில் ஒரு உயரமான அமைப்பில் கட்டப்பட்டுள்ளது. 170 மீ உயரமும் 98 மீ அகலமும் கொண்ட ஒரு அற்புதமான முற்றம் உள்ளது.

பெரும்பாலான சிவன் கோவில்களைப் போலவே, பிரதான மூலவர் தெய்வம் 13 அடி உயரமுள்ள சிவலிங்கமாக திகழ்கிறது. கட்டமைப்பின் முக்கிய பகுதி 341 அடி உயரமும் 100 அடி அகலமும் கொண்டது. கோவில் மற்றும் நகரத்தின் சுவாரஸ்யமான அம்சங்களில் ஒன்று அந்த இடத்திற்கு அதன் பெயர் வந்த விதம்.

சோழப் பேரரசர் முதலாம் இராஜேந்திரன் தனது படையை இந்தியாவின் வட பகுதிகளை நோக்கி புனித நதியான கங்கையில் இருந்து தண்ணீர் எடுக்க அனுப்பினார். வழியில் பல எதிர்ப் படகளை தோற்கடித்து வெற்றியுடன் தாய்நாட்டிற்கு திரும்பி வந்தனர். இதனால் கங்கைகொண்ட சோழன் அல்லது கங்கையை வென்றவன் என்ற புனைப்பெயரை அவர் பெற்றார். எனவே அவர் ஒரு புதிய தலைநகரை நிறுவியபோது அதற்கு கங்கைகொண்ட சோழபுரம் என்று பெயரிட்டார், பின்னர் கோவில் கட்டப்பட்டபோது அதுவும் அதே பெயரைப் பெற்றது..

தற்போது தமிழ்நாட்டில் திருச்சி மாவட்டம் உடையார்பாளையம் தாலுக்காவில் உள்ள கங்கைகொண்டசோழபுரம், தென்னிந்தியாவில் ஒரு பெரிய பகுதியைக் கைப்பற்றிய பெரிய சோழன் முதலாம் இராஜராஜனின் மகனும் வாரிசுமான முதலாம் இராஜேந்திரனால் சோழர்களின் தலைநகராகக் கட்டப்பட்டது. கி.பி 11 ஆம் நூற்றாண்டு இது இந்திய வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய இடத்தைப் பிடித்துள்ளது.கி.பி. தெற்கே இத்தலத்தில் உள்ள சிவபெருமான் கோயில் தஞ்சை பெரிய கோவிலுக்கு அடுத்தபடியாக அதன் நினைவுச்சின்னம் மற்றும் சிற்பத் தரத்தில் அதை மிஞ்சுகிறது .

இந்த நகரம் புகழ்பெற்ற சோழப் பேரரசரால் நிறுவப்பட்டது, ஒருவேளை கங்கைக்கு அவர் வெற்றி பெற்ற அணிவகுப்பை நினைவுகூரும் வகையில் இந்த நகரம் நிறுவப்பட்டது, மேலும் அவரது ஆளுமையை அதன் புகழ்பெற்ற நாட்கள் முழுவதும் பிரதிபலித்தது மற்றும் அதன் பெரிய கோவிலின் காரணமாக அதைத் தொடர்கிறது, இருப்பினும் தெற்கின் தலைநகராக அதன் பங்கு உள்ளது. அதன் குடிமக்களால் மறக்கப்பட்டது. ஒரு படி நுழையும்போது, பெரிய விமானம் பார்வையாளரின் பார்வையைத் தடுக்கிறது. விமானம் அதன் உள்நோக்கிய மூலைகள் மற்றும் மேல்நோக்கி இயக்கம் தஞ்சாவூர் நேராக பக்க பிரமிடு கோபுரம் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க மாறாக காட்டுகிறது. இது 160 அடி உயரத்திற்கு உயர்ந்து, தஞ்சாவூர் கோபுரத்தை விட சிறியதாக இருப்பதால், இது பெரும்பாலும் தஞ்சாவூர் கோவிலின் பெண்பால் என்று வர்ணிக்கப்படுகிறது.

விமானத்தின் இருபுறமும் சிறிய கோயில்கள் உள்ளன; தற்போது வடக்கில் அம்மன் வீற்றிருப்பது நன்றாகப் பாதுகாக்கப்படுகிறது. வடக்கே படிக்கட்டுகளுக்கு அருகில்

சண்டிகேஸ்வரரின் சிறிய ஷையர் உள்ளது. வடகிழக்கில் துர்க்கைக்கு வீடு உள்ளது, சிங்க கிணறு (சிம்மகேணி) என்று அழைக்கப்படும் கிணறு, அதன் படிகளைக் காக்கும் சிங்க உருவம் மற்றும் அலுவலகம் அமைந்துள்ள ஒரு தாமத மண்டபம். நந்தி பிரதான சன்னதியை நோக்கி கிழக்கு நோக்கி உள்ளது. அதே திசையில் பாழடைந்த கோபுரமும், நுழைவு கோபுரமும் உள்ளது. சிறிய சன்னதிகளால் சூழப்பட்ட பிரதான கோபுரம், தலைவர்கள் மற்றும் ஆட்சியாளர்களால் சூழப்பட்ட ஒரு பெரிய சக்ரவர்த்தியின் (பேரரசர்) தோற்றத்தை உண்மையிலேயே அளிக்கிறது. கங்கைகொண்டசோழபுரம் விமானம் சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி ஒரு தேவாலய சக்ரவர்த்தி, தென்னிந்தியாவின் கோயில்களில் ஒரு பேரரசர் ஆவார்.

ஐராவதேஸ்வரர் கோயில்

ஐராவதேஸ்வரர் கோயில் என்பது தென்னிந்திய மாநிலமான தமிழ்நாட்டின் கும்பகோணத்திற்கு அருகில் உள்ள தாராசுரம் நகரில் அமைந்துள்ள ஒரு இந்துக் கோயிலாகும். கிபி 12ஆம் நூற்றாண்டில் இரண்டாம் ராஜராஜ சோழனால் கட்டப்பட்ட இக்கோயில், தஞ்சாவூரில் உள்ள பிரகதீஸ்வரர் கோயில், கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் உள்ள கங்கைகொண்டசோழீஸ்வரர் கோயில் ஆகியவற்றுடன் யுனெஸ்கோவின் உலக பாரம்பரிய தளமாகும்.

ஐராவதேஸ்வரர் கோவில் சிவபெருமானுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டுள்ளது. சொர்க்கத்தின் அரசனான இந்திரனின் வெள்ளை யானையான ஐராவதனால் இக்கோயிலில் வழிபட்டதால் சிவன் ஐராவதேஸ்வரர் என்று அழைக்கப்படுகிறார். ஐராவதம், துர்வாச முனிவரின் நிறமாற்ற சாபத்தால் அவதிப்பட்டபோது, இந்த கோவிலின் புனித நீரில் குளித்ததன் மூலம் அதன் நிறங்களை மீட்டெடுத்ததாக புராணங்கள் கூறுகின்றன. இந்த புராணக்கதை ஐராவதத்தின் உள் சன்னதியில் அமர்ந்திருக்கும் இந்திரனின் உருவத்தால் நினைவுகூரப்படுகிறது. இச்சம்பவத்தில் இருந்தே கோயிலும், மூலஸ்தானமும் பெயர் பெற்றன.

மரணத்தின் அரசன் யமனும் இங்கு சிவனை வழிபட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. உடல் முழுவதும் எரியும் உணர்வால் ரிஷியின் சாபத்தால் அவதிப்பட்ட யமன், ஐராவதேஸ்வரரால் குணமடைந்தார் என்பது பாரம்பரியம். யமன் புனித தொட்டியில் குளித்து, எரியும் உணர்வைப் போக்கினான். அன்றிலிருந்து இந்த குளம் யமதீர்த்தம் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

பிரதான தெய்வத்தின் துணைவியான பெரிய நாயகி அம்மன் கோயில் ஐராவதேஸ்வரர் கோயிலுக்கு வடக்கே அமைந்துள்ள தனிக்கோயில் ஆகும். வெளிப் பிராகாரங்கள்

முழுமையடைந்த போது இது பிரதான கோவிலின் ஒரு பகுதியாக இருந்திருக்கலாம். தற்சமயம், தனித்தனியாக தனித்தனி கோயிலாக, ஒரே பெரிய பிராகாரத்தில் தேவியின் சன்னதி உள்ளது.

இந்த கோயில் கலை மற்றும் கட்டிடக்கலையின் களஞ்சியமாக உள்ளது மற்றும் சில நேர்த்தியான கல் சிற்பங்கள் உள்ளன. இந்தக் கோயில் பிரகதீஸ்வரர் கோயில் அல்லது கங்கைகொண்டசோழபுரம் கோயிலைக் காட்டிலும் மிகச் சிறியதாக இருந்தாலும், இது மிகவும் நேர்த்தியானது. ஏனென்றால், இந்த கோவில் நித்ய-வினோதா, "நிரந்தர பொழுதுபோக்கை" மனதில் கொண்டு கட்டப்பட்டதாக கூறப்படுகிறது.

விமானம் (கோபுரம்) 24 மீ (80 அடி) உயரம் கொண்டது. முன் மண்டபத்தின் தென்புறம் குதிரைகள் வரையப்பட்ட பெரிய கல் சக்கரங்களுடன் கூடிய பெரிய தேர் வடிவில் உள்ளது. உள் முற்றத்தின் கிழக்கே நன்கு செதுக்கப்பட்ட கட்டிடங்களின் குழு உள்ளது, அவற்றில் ஒன்று பலிபிதா ('தியாகத்திற்கான இருக்கை'). பலிபீடத்தின் பீடம் விநாயகரின் உருவத்தைக் கொண்ட ஒரு சிறிய சன்னதியை ஒட்டியுள்ளது. பீடத்தின் தெற்குப் பகுதியில் 3 செதுக்கப்பட்ட படிகளின் தொகுப்பு உள்ளது. படிகளைத் தாக்குவது வெவ்வேறு இசை ஒலிகளை உருவாக்குகிறது.

நீதிமன்றத்தின் தென்மேற்கு மூலையில் 4 சன்னதிகள் கொண்ட மண்டபம் உள்ளது. இவற்றில் யமனின் உருவம் உள்ளது. இந்த சன்னதியை ஒட்டி சப்தமாதாக்களின் (ஏழு வான நிம்புகள்) உருவங்களுடன் செதுக்கப்பட்ட பெரிய கல் பலகைகள் உள்ளன. கோயிலில் பல்வேறு கல்வெட்டுகள் உள்ளன. இவற்றில் ஒன்று மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழனால் புனரமைக்கப்பட்ட ஆலயங்களைப் பதிவு செய்கிறது.

வராண்டாவின் வடக்குச் சுவர் 108 பிரிவுகளைக் கொண்ட கல்வெட்டுகளைக் கொண்டுள்ளது, ஒவ்வொன்றும் சைவாச்சாரியாரின் (சைவ துறவிகள்) அவர்களின் வாழ்க்கையின் முக்கிய நிகழ்வுகளை பட்டியலிடும் பெயர் மற்றும் விளக்கம் மற்றும் உருவம் ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளது. கோபுரத்திற்கு அருகில் உள்ள மற்றொரு கல்வெட்டு, மேற்கு சாளுக்கிய மன்னன் I சோமேஸ்வரா, அவரது மகன்கள் ஆறாம் விக்ரமாதியா மற்றும் சோமேஸ்வரா II சாளுக்கிய தலைநகரைக் கைப்பற்றிய பிறகு பேரரசர் ராஜாதிராஜ சோழன் I, கல்யாணியிலிருந்து ஒரு உருவம் கொண்டு வரப்பட்டதாக பதிவு செய்கிறது.

புராணக் கதை

ஐராவதேஸ்வரர் கோவில் சிவபெருமானுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்திரனின் வெள்ளை யானையான ஐராவதத்தால் இக்கோயிலில் வழிபட்டதால் சிவபெருமான் "ஐராவதேஸ்வரர்" (யானையின் பாதுகாவலர்) என்று அழைக்கப்படுகிறார். ஐராவதம், தூர்வாச

முனிவரால் ஏற்பட்ட சாபத்தால் நிறம் மாறிய போது, இக்கோயிலில் அபிசேகம் செய்து அதன் வெள்ளை நிறத்தை மீட்டெடுத்தார். இந்த சம்பவம் ஐராவதத்தின் உள் சன்னதியில் இந்திரன் அமர்ந்திருப்பதன் மூலம் நினைவுகூரப்படுகிறது. மற்றொரு பரபரப்பானது, ஈஸ்வரன் ருத்ராட்ச (புனித மணிகள்) மரத்தின் வடிவத்தில் தோன்றினார், அதன் கிளைகள் மற்றும் இலைகள் பல்வேறு தெய்வங்களையும் முனிவர்களையும் குறிக்கின்றன.

இன்னும் ஒரு முக்கியமான கதை, மரணத்தின் கடவுளான யமா, ரிஷியின் சாபத்தால் பாதிக்கப்பட்டு உடல் முழுவதும் எரியும் உணர்வை ஏற்படுத்தியது. யமன் தாராசுரம் உட்பட பல்வேறு தலங்களுக்கு யாத்திரை சென்றார். அங்கு கோவில் எதிரே உள்ள குளத்தில் குளித்தார். இந்த குளத்தின் நீர் சிவசூலம் (திரிசூலம்) உறை மூலம் பெறப்பட்டது. அந்த இடத்தில் நீண்ட தவத்திற்குப் பிறகு, யமன் தனது நோய் குணமடைந்ததாகக் கூறப்படுகிறது, மேலும் அவர் கோயில் கட்டவும், ஆண்டுதோறும் பத்து நாட்கள் திருவிழா (மகாவுத்ஸவம்) நடத்தவும் அனுமதி பெற்றார்.

கோயில் குளம் "யம தீர்த்தம்" என்று அழைக்கப்படுகிறது மற்றும் ஒரு பீடத்தில் (பீடத்தில்) அமர்ந்திருக்கும் யமனின் உருவம் உள் சன்னதியில் உள்ளது, அதில் ரிஷி கலந்து கொள்கிறார். கோயிலை நிர்வகிப்பவர்கள் அரசர்களாக இருப்பார்கள் என்றும், குளத்தில் நீராடுபவர்களின் பாவங்கள் மற்றும் நோய்கள் நீங்கும் என்றும் யமன் சபதம் செய்தான்.

வேசர பாணி கட்டிடக்கலை சென்னகேசவா கோவில் பேலூர்

பேலூரில் ஹொய்சாளப் பேரரசின் முதல் தலைநகரம் மற்றும் சென்னகேசவா கோயில் என்று அழைக்கப்படும் பழமையான மற்றும் பிரபலமான கோயில்களில் ஒன்றாகும். இந்த இடம் கிபி 1117 இல் விஷ்ணுவர்தன மன்னனால் கட்டமைக்கப்பட்டது. இந்த கோவிலின் கட்டுமானம் பற்றி அறிய வியக்கத்தக்க ஒன்று என்னவென்றால், இந்த கோயிலை கட்டுவதற்கு மூன்று தலைமுறைகள் தேவைப்பட்டன, மொத்தம் 103 ஆண்டுகள் நிறைவடைந்தன. இந்தக் கோயிலை நிர்மாணிப்பதற்கான பின்னணிக் கதைகள் இன்னும் சுவாரசியமானவை. இந்த கோவில் போர் காரணமாக அடிக்கடி சேதமடைந்து, எச்சங்கள் மீண்டும் மீண்டும் பல முறை புனரமைக்கப்பட்டு பழுதுபார்க்கப்பட்டது. இருப்பினும், நீங்கள் கோயிலுக்குச் சென்றவுடன், இந்த அறிக்கைகள் இந்த இடத்தின் கட்டிடக்கலை மற்றும் கலைத்திறனை எவ்வாறு முழுமையாக நியாயப்படுத்துகின்றன.

கர்நாடகாவின் ஹாசன் மாவட்டத்தில் உள்ள பழைய கோயில்கள் கட்டிடக்கலை அதிசயம். பேலூர் நகரம் ஹொய்சாலா கட்டிடக்கலையின் மிகப்பெரிய எடுத்துக்காட்டுகளில் ஒன்றான சென்னகேசவா கோயில் (சென்னகேசவாவும்) உள்ளது. 12 ஆம் நூற்றாண்டின்

முற்பகுதியில் ஹொய்சாள் பேரரசின் தலைநகராக பேலூர் நகரம் இருந்தபோது, ஹொய்சாள் மன்னனான விஷ்ணுவர்தனனால் இந்தக் கோயில் கட்டப்பட்டது.

சென்னகேசவர் கோவில் வரலாறு - பேலூர்

சென்னகேசவா கோயில் ஹொய்சாள் சாம்ராஜ்யத்தின் ஒரு மையமாக இருந்தது. மேலும் இது கி.பி 1117 இல் நியமிக்கப்பட்ட மன்னன் விஷ்ணுவர்தனாவின் இராணுவ சாதனைகளுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையதாக நம்பப்படுகிறது. மன்னர் மேற்கு சாளுக்கியர்களுடன் போர் செய்து சோழர்களையும் தோற்கடித்துள்ளார். நிலத்தின் சிறந்த கட்டிடக் கலைஞர்கள் மற்றும் கலைஞர்கள் பணியமர்த்தப்பட்டு, வளாகத்தின் தனிச்சிறப்பாக இருக்கும் புதிய வடிவமைப்புகள் மற்றும் பாணிகளை தயாரிப்பதில் ஈடுபட்ட பிறகு கோயில் கட்டப்பட்டது.

வேசரா கட்டிடக்கலை பாணி, இது "கோவேறு கழுதை" என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. இது கோவில் கட்டிடக்கலையின் தெற்கு மற்றும் வடக்கு பாணிகளை ஒருங்கிணைக்கிறது. வடக்கு மற்றும் தெற்கு கூறுகளின் விகிதம் மாறக்கூடும் என்பதால் வகைப்படுத்துவது சவாலானது. கல்யாணி மற்றும் ஹொய்சாலரின் அடுத்தடுத்த சாளுக்கியர்கள் தக்காணத்தில் கட்டப்பட்ட கோயில்களால் இந்த பாணி குறிப்பிடப்படுகிறது. டெக்கான் பகுதியின் வேசரா பாணி கோயில்கள் முதன்மையாக கிபி 1100 மற்றும் 1300 க்கு இடையில் கட்டப்பட்டன. இருப்பினும், தக்காணக் கோயில் கட்டிடக்கலையின் தனித்தன்மையும் பல்வேறு வகைகளும், வடக்கு மற்றும் தெற்கு அம்சங்களின் தொகுப்பாக மட்டுமே பார்க்கப்பட்டால், அவை இழக்கப்படுகின்றன. விந்தியா மற்றும் கிருஷ்ணா நதிகளுக்கு இடையே உள்ள பகுதி பெரும்பாலும் வேசரா பாணியுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

கோவில் கட்டிடக்கலையின் வேசரா பாணியின் தனித்துவமான அம்சங்கள்

வடிவமைப்பு மற்றும் கட்டிடக்கலை தொடர்பான பகுதியில் பெரும் மாறுபாடு உள்ளது. வேசரா ஒரு கலப்பின பாணி என்பதால், திட்டம் மற்றும் மேற்கட்டுமானத்தின் வடிவமைப்புகளில் எந்த விதமான வழிகாட்டுதல்களும் பின்பற்றப்படக்கூடாது. கோயில் கட்டிடக்கலையின் வேசரா பாணியின் சில தனித்துவமான அம்சங்கள் கீழே பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன.

- வேசரா கட்டிடக்கலையின் மிக முக்கியமான அம்சங்களில் ஒன்று, நாகரா கட்டிடக்கலை பாணி ஷிகாரா மற்றும் திராவிட கட்டிடக்கலை பாணி மண்டபங்கள் உள்ளன.
- ஷிகாரா கோவிலின் உச்சி, மண்டபம் கோவிலின் முக்கிய சன்னதி, மற்றும் அந்தரலா இரண்டையும் இணைக்கிறது.
- எனவே, கோவிலின் கருவறையைச் சுற்றி நடமாடும் பாதைகள் இல்லை.

- தூண்கள், கதவுகள், கூரைகள் ஆகியவற்றில் நுணுக்கமான வேலைப்பாடுகளைக் காணலாம்.
- இதன் விளைவாக, வேசரா கட்டிடக்கலை பாணியானது பிரதான கட்டிடக்கலையில் இணைக்கப்பட்டு, பொதுவாக தக்காணத்திற்கும் குறிப்பாக கர்நாடகாவிற்கும் தனித்துவமானது.
- நாகரா அல்லது திராவிட மரபுகளுக்குள் அதை இணைக்க சிறந்த முயற்சிகள் இருந்தபோதிலும், ஆராய்ச்சியாளர்கள் இந்திய கோயில் கட்டிடத்தின் வேசரா பாணியில் தங்கள் தசாப்தங்களாக கவனம் செலுத்தியுள்ளனர்.
- கலை, கட்டிடக்கலை, கணிதம், மதம், தத்துவம் மற்றும் பொறியியல் துறைகளில் இது ஒரு அற்புதமான சாதனை என்பதால் வேசரா பாணி.

ஹொய்சலேஸ்வரர் கோயில் - ஹாலேபிடு

ஹொய்சலேஸ்வரர் கோயில் என்பது சிவபெருமானுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட ஒரு கோயிலாகும், இது ஹாசனின் ஹலேபீடு (ஹளேபீடு அல்லது ஹலேபீடு) இல் அமைந்துள்ளது. மைசூரில் இருந்து 150 கிலோமீட்டர் தொலைவில் ஹொய்சலேஸ்வரர் கோயில் உள்ளது. 12 ஆம் நூற்றாண்டில் ஹொய்சாள மன்னரால் இக்கோயில் கட்டத் தொடங்கியது . இந்த கோயில் 14 ஆம் நூற்றாண்டில் கொள்ளையடிக்கப்பட்டது , அதன் பிறகு அது இடிந்து விழுந்தது. ஹாலேபிடு எளிதில் அடையக்கூடியது மற்றும் பேலூரில் இருந்து 16 கிமீ தொலைவிலும், ஹாசனிலிருந்து 31 கிமீ தொலைவிலும் அமைந்துள்ளது.

இக்கோயிலைக் கட்டிய மன்னன் விஷ்ணுவர்தன ஹொய்சலேசுவரரின் பெயரால் புகழ்பெற்ற கோயிலுக்கு இப்பெயர் வந்தது என்று அறியப்படுகிறது. கோயில் கட்டுவதற்கு சைவர்களிடமிருந்து பெரும் தொகையான பங்களிப்பு கிடைத்தது. வைணவ கோவிலாக கட்டப்பட்டு வந்த சென்னகேசவ கோவிலுக்கு போட்டியாக இது கட்டப்பட்டது. ஹொய்சலேஸ்வரர் கோயில் குளங்கள், மண்டபங்கள் மற்றும் ஏரிகளால் சூழப்பட்டுள்ளது. இது ஹொய்சாளர் காலத்தின் சிற்பங்கள் மற்றும் கட்டிடக்கலைக்கு நன்கு அறியப்பட்டதாகும்.

ஹொய்சலேஸ்வரர் கோயிலின் கட்டிடக்கலை, ஹலேபிடு

பிரத்தியேகமான சிற்ப வேலைப்பாடுகளைக் கொண்ட இந்த ஆலயம், அரசனுக்கும் ஒன்று அரசிக்கும் என இரண்டு சன்னதிகளைக் கொண்டது. மகாபாரதம் மற்றும் ராமாயணக் காட்சிகளை சித்தரிக்கும் சுவர்களில் சுமார் ஆயிரம் உருவங்கள் உள்ளன. இது ஹொய்சாள கட்டிடக்கலையை பிரதிபலிக்கிறது மற்றும் சோப்புக்கல்லில் கட்டப்பட்டது. இந்தக் கோயிலின் வெளிப்புறச் சுவர்களில்

சிக்கலான சிற்ப வேலைப்பாடுகள் உள்ளன, மேலும் கோயில் இந்துக் கட்டிடக்கலைக்கு ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளது

இக்கோயிலில் நுழைவதற்காக நான்கு தாழ்வாரங்களும், பிரதான சன்னதி கிழக்கு நோக்கியவாறும் உள்ளது. கோவிலுக்குள் அழகிய சிற்பங்களும் ஓவியங்களும் உள்ளன. கோயிலின் நுழைவாயிலில் நடனமாடும் விநாயகரின் உருவம் உள்ளது. கோயிலில் 240 க்கும் மேற்பட்ட படங்கள் உள்ளன, வேறு எந்த கோயிலிலும் இவ்வளவு சிக்கலான சிற்பங்கள் இல்லை. கோயிலின் மிகவும் சுவாரஸ்யமான பகுதி கருட ஸ்தம்பமாகும், இது பழங்காலத்தில் மன்னர்களுடன் வாழ்ந்த மெய்க்காப்பாளர்களின் வரலாற்றை சித்தரிக்கும் ஒரு அரிய தூண் ஆகும். இந்த மெய்க்காப்பாளர்கள் தங்கள் எஜமானரின் மரணத்தில் தற்கொலை செய்து கொண்டனர், மேலும் இந்த தூண் தனது எஜமானரின் மரணத்திற்குப் பிறகு தன்னைக் கொன்ற குருவ லக்ஷ்மா என்ற மெய்க்காவலருக்கு அஞ்சலி செலுத்துகிறது. அந்தத் தூணில் இந்நிகழ்வு விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த கோவில் யுனெஸ்கோவால் பாரம்பரிய சின்னமாக பட்டியலிடப்பட்டுள்ளது.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. பௌத்த, ஜெயின் மற்றும் குப்தா கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை காந்தாரா, மதுரா மற்றும் அமராவதி பள்ளிகளை மையமாகக் கொண்டு, பௌத்த கலையின் ஹீனயான மற்றும் மகாயான கட்டடங்களின் பண்புகளை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவும்.
.....
.....
2. இந்திய கலை மற்றும் கட்டிடக்கலைக்கு குப்த பேரரசின் பங்களிப்பை மதிப்பிடவும், அஜந்தா, எல்லோரா மற்றும் ஷ்ரவணபெலகோலாவில் உள்ள ஜைன கலைகளின் எடுத்துக்காட்டுகளை எடுத்துக்காட்டவும்.
.....
.....
3. இந்திய கலை வரலாற்றில் அஜந்தா மற்றும் எல்லோரா குகைக் கோயில்களின் முக்கியத்துவத்தை பகுப்பாய்வு செய்யுங்கள்.
.....
.....

இயல் - நான்கு

இஸ்லாமிய கலை: இஸ்லாத்தின் ஐந்து தூண்கள், மசூதிகள், கல்லறைகள், அரண்மனை வளாகங்கள், தோட்டங்கள் - குவாத்-உல்-இஸ்லாம் மசூதி - குதுப்மினார் - முகலாய கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை: ஹுமாயூனின் கல்லறை - பதேபூர் சிக்ரி, -செங்கோட்டை- தாஜ்மஹால் - முகலாய ஓவியங்கள்.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. மசூதிகள் கல்லறைகள் அரண்மனை வளாகங்கள் மற்றும் தோட்டங்கள் மற்றும் அவற்றின் கலாச்சார மற்றும் மத முக்கியத்துவம் உள்ளிட்ட இஸ்லாமிய கலையின் கூறுகளை பகுப்பாய்வு செய்யுங்கள்.
2. இந்திய கலை மற்றும் கட்டிடக்கலைக்கு குவாத்-உல்-இஸ்லாம் மசூதி மற்றும் குதுப்மினார் போன்ற குறிப்பிடத்தக்க இஸ்லாமிய கட்டிடக்கலை கட்டமைப்புகளின் பங்களிப்புகளை மதிப்பீடு செய்யவும்.

இஸ்லாமிய கலைகள்

7ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து இஸ்லாமிய உலகின் பரந்த மக்களின் இஸ்லாமிய கலைகள், இலக்கியம், நிகழ்த்து மற்றும் காட்சி கலைகள் .இஸ்லாத்தின் ஆதரவாளர்களும் இஸ்லாமிய அமைப்புகளில் வாழ்பவர்களும், எந்தவொரு விரிவான வரையறையையும் கிட்டத்தட்ட மீறும் அளவுக்கு இலக்கியங்கள், கலைநிகழ்ச்சிகள், காட்சிக் கலைகள் மற்றும் இசை போன்ற பல்வேறு வகையான இலக்கியங்களை உருவாக்கியுள்ளனர் . குறுகிய அர்த்தத்தில், இஸ்லாமிய மக்களின் கலைகள் இஸ்லாத்தின் நடைமுறையிலிருந்து நேரடியாக எழும் கலைகளை மட்டுமே உள்ளடக்கியதாகக் கூறலாம். எவ்வாறாயினும், பொதுவாக, முஸ்லீம் மக்களால் உருவாக்கப்பட்ட அனைத்து கலைகளையும் உள்ளடக்கும் வகையில் இந்த வார்த்தை நீட்டிக்கப்படுகிறது. அவர்களின் மதத்துடன் தொடர்புடையதா இல்லையா. இக்கட்டுரையில், இஸ்லாமுக்கு முந்தைய காலங்களில் அரேபியர்கள் மற்றும் ஆசியா மைனர் மற்றும் வட ஆபிரிக்காவில் உள்ள பிற மக்களால் உருவாக்கப்பட்ட கலைகள் , இறுதியில் இஸ்லாமிய நம்பிக்கையை ஏற்றுக்கொண்டது. மறுபுறம், பகுதியளவு முஸ்லீம்களாக இருந்த கலாச்சாரப் பகுதிகளில் உற்பத்தி செய்யப்படும் கலைகள் முதன்மையாக அந்தப் பகுதிகளின் கலைகள் பற்றிய கட்டுரைகளில் விவாதிக்கப்படுகின்றன (பார்க்க மத்திய ஆசிய கலைகள் ; தெற்காசிய கலைகள்; தென்கிழக்கு ஆசிய கலைகள்).

இஸ்லாமிய மக்களின் கலை வெளிப்பாடுகள் அனைத்திற்கும் ஒரு பொதுவான வகுப்பினை நிறுவுவது கடினம். மினியேச்சர் ஓவியம் மற்றும் வரலாற்று வரலாறு, ஒரு இசை முறை மற்றும் ஒரு கவிதையின் வடிவம் ஆகியவற்றிற்கு இத்தகைய பொதுவான வகுப்பானது அர்த்தமுள்ளதாக இருக்க வேண்டும் . இஸ்லாமிய மக்களின் கலைக்கும் அதன் மத அடிப்படைக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பு நேரடியானது.

பெரும்பாலான தீர்க்கதரிசன மதங்களைப் போலவே, இஸ்லாம் நுண்கலைகளுக்கு உகந்ததல்ல . உயிரினங்களின் பிரதிநிதித்துவம் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது. குர்ஆனில் அல்ல, ஆனால் தீர்க்கதரிசன பாரம்பரியத்தில். எனவே, இஸ்லாமிய கலை பாரம்பரியத்தின் மையம், இந்த கலாச்சாரத்தின் தனித்துவமான அம்சமான கையெழுத்தில் உள்ளது, இதில் தெய்வீக வெளிப்பாட்டின் ஊடகம் என்ற சொல் ஒரு முக்கிய பாத்திரத்தை வகிக்கிறது. இருப்பினும், பிற்கால பாரசீக கவிதைகளின்படி, சில ஆரம்பகால அரண்மனைகளிலும் "குளியல் இல்லங்களின் கதவுகளிலும்" பிரதிநிதித்துவ கலை காணப்பட்டது. 13 ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு, முதன்மையாக அரபு அல்லாத நாடுகளில், மிகவும் சுத்திகரிக்கப்பட்ட மினியேச்சர் கலை உருவாக்கப்பட்டது; இருப்பினும், அது மத விஷயங்களில் அரிதாகவே வாழ்கிறது. முஸ்லீம் கலையின் பொதுவான வெளிப்பாடு, அதன் வடிவியல் மற்றும் அதன் கரிம வடிவத்தில் - ஒரு இலை, ஒரு மலர் மற்றொன்றிலிருந்து வளரும், ஆரம்பம் மற்றும் முடிவு இல்லாமல் மற்றும் கிட்டத்தட்ட எண்ணற்ற மாறுபாடுகள் திறன் கொண்டது, கண்ணால் படிப்படியாக கண்டறியப்பட்டது, இது ஒருபோதும் தங்கள் அழகை இழக்காது. வெற்று இடங்கள் மீதான வெறுப்பு அந்த கலையை வேறுபடுத்துகிறது; ஒரு மசூதியின் ஓடுகளால் மூடப்பட்ட சுவர்களோ அல்லது ஒரு கவிதையின் செழுமையான படங்களோ அலங்கரிக்கப்படாத பகுதியை அனுமதிக்காது, மேலும் ஒரு கம்பளத்தின் அலங்காரம் கிட்டத்தட்ட வரம்பு இல்லாமல் நீட்டிக்கப்படலாம்.

இஸ்லாமிய மதத்தின் மையமானது தொழுகைக்கான சுத்தமான இடமாகும், இது விரிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளதுமசூதி, சமூகம் மற்றும் அதன் அனைத்து தேவைகளையும் உள்ளடக்கியது. இன்றியமையாத கட்டமைப்பு முஸ்லிம் உலகம் முழுவதும் ஒரே மாதிரியாக உள்ளது. நிச்சயமாக, காலம் மற்றும் பிராந்திய வேறுபாடுகள் உள்ளன-ஆரம்ப காலத்தில் பெரிய, பரந்த நீதிமன்ற மசூதிகள்; ஈரான் மற்றும் அண்டை நாடுகளின் பெரிய அரங்குகள் கொண்ட நீதிமன்ற மசூதிகள்; ஒட்டோமான் பேரரசின் அற்புதமான வடிவிலான குவிமாடங்களைக் கொண்ட மத்திய கட்டிடங்கள். எவ்வாறாயினும், கருவிகள் ஒன்றே: எனப்படும் ஒரு முக்கிய இடம்மிஹ்ராப் - மக்காவை

சுட்டிக்காட்டி - மரம், பளிங்கு, மொசைக், கல், ஓடுகள் ஆகியவற்றால் ஆனது; வெள்ளிக்கிழமை பிரசங்கத்திற்காக ஒரு சிறிய பிரசங்கம் (மின்பார்); மினாரட்டுகள், உள்நாட்டில் வித்தியாசமான வடிவத்தில் உள்ளன, ஆனால் அவற்றின் உச்சியில் இருந்து உச்சரிக்கப்படும் பிரார்த்தனைக்கான அழைப்பைப் போல எப்போதும் உயரும்; மரத்தால் செதுக்கப்பட்ட குர்ஆனைக் குறிக்கிறது, இது மிகச் சரியான வடிவத்தில் எழுதப்பட வேண்டும்; சில நேரங்களில் மிகவும் கலைநயமிக்க விளக்குகள் (சிரியாவில் தயாரிக்கப்பட்டது மற்றும் முஸ்லீம் உலகம் முழுவதும் பழமொழியாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது); ஒருவேளை வெண்கல மெழுகுவர்த்திகள், பதிக்கப்பட்ட ஆபரணங்களுடன்; மற்றும் பிரார்த்தனை பாய்களின் பணக்கார மாறுபாடுகள். ஏதேனும் அலங்காரம் தேவைப்பட்டால், அது கடவுளின் வார்த்தைகள், சுவர்களில் அல்லது குவிமாடங்களைச் சுற்றி அழகாக எழுதப்பட்ட அல்லது செதுக்கப்பட்டவை. முதலில் பள்ளிவாசல்களுடன் இணைக்கப்பட்டு பின்னர் அவற்றிலிருந்து சுயாதீனமாக பள்ளிகள், கல்லறைகள், மாணவர்களுக்கான அறைகள் மற்றும் மத குருமார்களுக்கான அறைகள்.

என்ற கவிதை அரேபியர்கள் புகழ் மற்றும் நையாண்டி கவிதைகளின் தொடக்கத்தில் மந்திர குணங்கள் நிறைந்ததாக கருதப்பட்டனர். கவிதைகளின் வெளிப்புற வடிவத்தின் கடுமையான விதிகள் (மோனோரைம், சிக்கலான மீட்டர்) இஸ்லாமியத்திற்கு முந்தைய காலங்களில் கூட ஒரு குறிப்பிட்ட சம்பிரதாயத்திற்கு வழிவகுத்தது மற்றும் பின்பற்றுவதை ஊக்குவித்தது. மற்றொரு ஆரம்பகால கவிதை வடிவம் எலிஜி, இது அரபு பெண் கவிஞர் அல்-கன்சாவின் படைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (630 க்குப் பிறகு இறந்தார்).

இருப்பினும், பெரும்பாலும், என்ற கதைகள் கோதேவின் அறிக்கை ஆயிரத்தொரு இரவுகளுக்குத் தங்களுக்குள் எந்தக் குறிக்கோளும் இல்லை. மறுபுறம், கவிஞர்கள் குர்ஆனின் படி எந்த நெறிமுறை நோக்கமும் இல்லாமல் சுற்றித் திரிகின்றனர். பல பக்தியுள்ள முஸ்லீம்களுக்கு, கவிதை என்பது சந்தேகத்திற்குரிய ஒன்றாக இருந்தது, தெய்வீக சட்டத்திற்கு எதிரானது, குறிப்பாக அது பெரும்பாலும் தடைசெய்யப்பட்ட மது மற்றும் இலவச அன்பைப் பாடியது. நீதிமன்ற வட்டாரங்களிலும், மர்மநபர்கள் மத்தியிலும் நடைமுறையில் உள்ள இசை மற்றும் கவிதைகளின் கலவையானது, இஸ்லாமிய சமூகங்களில் அதிக அதிகாரம் செலுத்தும் வழக்கறிஞர் தெய்வீகங்களின் கோபத்தை எப்போதும் எழுப்புகிறது. இஸ்லாமியக் கவிதைகளும் நுண்கலைகளும் ஏன் ஒருவித உண்மையற்ற உலகில் அடைக்கலம் புகுந்தன என்பதை இந்த எதிர்ப்பு ஓரளவுக்கு விளக்கலாம்.

இஸ்லாத்தின் ஐந்து தூண்கள்

இஸ்லாத்தின் ஐந்து தூண்கள் மிக முக்கியமான இஸ்லாமிய நடைமுறைகள் . ஒவ்வொரு முஸ்லிமும் தங்கள் மதமான இஸ்லாத்தின் படி ஒரு நல்ல மற்றும் பொறுப்பான வாழ்க்கையை வாழ்வதற்கு பின்பற்ற வேண்டிய ஐந்து கடமைகள் .

இஸ்லாத்தின் ஐந்து தூண்கள்:

1. ஷஹாதா/ஷஹாதா
2. ஸலாத்
3. ஜகாத்
4. சாம்
5. ஹஜ்

ஷஹாதா (அல்லது ஷஹாதா) நம்பிக்கையின் தொழில்.

ஒரு முஸ்லிமாக மாறுவதற்கு, 'கடவுளைத் தவிர வேறு கடவுள் இல்லை, மேலும் முஹம்மது (அவர் மீது சாந்தி உண்டாகட்டும்) கடவுளின் தூதர்' என்ற சொற்றொடரை குர்ஆனிலிருந்து (இஸ்லாத்தின் புனித நூல்) நீங்கள் உண்மையாகப் படிக்க வேண்டும் . இந்த நம்பிக்கை இஸ்லாத்தின் மையமானது, அதனால்தான் இது ஐந்து தூண்களில் ஒன்றாகும்.

ஸலாத் (பிரார்த்தனை)

தொழுகை என்பது இஸ்லாத்தின் மற்றொரு முக்கிய பகுதியாகும் மற்றும் இஸ்லாத்தின் ஐந்து தூண்களில் ஒன்றாகும், அதனால்தான் முஸ்லிம்கள் ஒரு நாளைக்கு ஐந்து முறை மக்காவை நோக்கி பிரார்த்தனை செய்கிறார்கள் . அவர்கள் விடியற்காலை, நண்பகல், மதியம், சூரிய அஸ்தமனம் மற்றும் இருட்டிற்குப் பிறகு பிரார்த்தனை செய்கிறார்கள். சில நேரங்களில் அவர்கள் தனியாகவும், சில சமயங்களில் மசூதியில் ஒன்றாகவும் தொழுவார்கள் .

ஜகாத் (அன்னதானம்)

தொண்டு மற்றும் சமூக உறுப்பினர்களுக்கு நன்கொடை வழங்குவது இஸ்லாமிய நம்பிக்கையின் இன்றியமையாத பகுதியாகும். இஸ்லாமிய சட்டப்படி, முஸ்லிம்கள் தங்கள் வருமானத்தில் ஒரு பகுதியை தேவைப்படுபவர்களுக்கு நன்கொடையாக வழங்க வேண்டும். இந்த காரணத்திற்காக, பல பணக்கார முஸ்லிம்கள் தங்கள் சமூகத்திற்காக மசூதிகள், குடிநீர் நீருற்றுகள், மருத்துவமனைகள், பள்ளிகள் மற்றும் பலவற்றைக் கட்டுவார்கள்.

சாம் (உண்ணாவிரதம்)

ரமழானின் போது, ஆரோக்கியமான முஸ்லிம்கள் அனைவரும் பகலில் நோன்பு நோற்பார்கள். சூரியன் மறையும் வரை அவர்கள் உணவையோ பானங்களையோ சாப்பிடுவதில்லை என்பதே இதன் பொருள். உண்ணாவிரதம் அவர்களின் வாழ்க்கைக்காக கடவுள் செய்த அனைத்தையும் நினைவுபடுத்துகிறது மற்றும் நன்றியுணர்வை ஊக்குவிக்கிறது. குறைந்த அதிர்ஷ்டம் உள்ளவர்களுக்கு உதவ இது ஒரு நினைவூட்டலாகும்.

ஹஜ் (யாத்திரை)

செல்வதற்கு போதுமான உடல் நலம் உள்ள ஒவ்வொரு முஸ்லிமும் தங்கள் வாழ்நாளில் புனித நகரமான சவுதி அரேபியாவின் மெக்காவிற்கு ஒரு முறையாவது செல்ல வேண்டும். இந்த யாத்திரையின் போது, அவர்கள் இருக்கும் ஹரம் மததிக்குச் செல்ல வேண்டும். இது கருப்பு எம்பிராய்டரி தொங்கும் ஒரு கனசதுர அமைப்பாகும். முஸ்லிம்கள் கடவுளுக்காக கட்டப்பட்ட ஆபிரகாம் (அரபியில் இப்ராஹிம்) வீடு என்று நம்புகிறார்கள். எனவே அவர்கள் பிரார்த்தனை செய்யும் போது அதன் திசையை எதிர்கொள்கின்றனர். முஹம்மது நபி (ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம்) அவர்களின் காலத்திலிருந்தே இஸ்லாமிய நம்பிக்கை கொண்டவர்கள் காபாவைச் சுற்றி கூடினர். து அல்-ஹிஜ்ஜா அல்லது து அல் ஹிஜ்ரா என்று அழைக்கப்படும் புனித யாத்திரைக்கு ஒரு பிரத்யேக மாதம் உள்ளது.

இஸ்லாத்தின் ஐந்து தூண்கள் முக்கியதுவம்

ஐந்து தூண்கள் என்பது முஸ்லிம்கள் தங்கள் நம்பிக்கைகள் மற்றும் அவர்களின் வாழ்க்கைக்கான ஒரு கட்டமைப்பாகப் பயன்படுத்தும் மதக் கடமைகளின் தொகுப்பாகும். அவர்கள் இந்த கடமைகளை தங்கள் அன்றாட நடவடிக்கைகளிலும், அவர்கள் தங்கள் மத பக்தியைக் காட்டுவதற்கும் தங்கள் உண்மையான நம்பிக்கையை நிரூபிக்கும் ஒரு வழியாகவும் செயல்படுகிறார்கள்.

இஸ்லாத்தில் நம்பிக்கை மட்டும் போதாது. முஸ்லிம்கள் தங்கள் நம்பிக்கையின் நேர்மையை தங்கள் செயல்களின் மூலம் காட்ட வேண்டும், அதனால்தான் அவர்கள் இஸ்லாத்தின் ஐந்து தூண்களை கண்டிப்பாக பின்பற்றுகிறார்கள்.

ஐந்து தூண்களில் கோடிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ள கடமைகளை நிறைவேற்றுவதன் மூலம், முஸ்லிம்கள் இஸ்லாத்தின் மீதான தங்கள் அர்ப்பணிப்பையும் பக்தியையும் காட்டுகிறார்கள். அவர்கள் வெறுமனே மதச்சார்பற்ற வாழ்க்கையைச் சுற்றி தங்கள் நம்பிக்கையைப் பொருத்துவதில்லை, அவர்கள் தங்கள் நம்பிக்கையை மதிக்கிறார்கள் மற்றும் அவர்களின் அன்றாட

செயல்களில் அதற்கு முன்னுரிமை அளிக்கிறார்கள். மேலும், ஐந்து தூண்கள் இஸ்லாத்தின் அடித்தளம். இந்த கருத்து பெரும்பாலும் இஸ்லாத்தை அதன் ஐந்து தூண்களால் எழுப்பப்பட்ட ஒரு நினைவுச்சின்னமாக விவரிக்கும் ஒரு உருவகமாக பார்க்கப்படுகிறது.

மசூதிகள்

இஸ்லாத்தில் தொழுகைக்கான திறந்த பகுதி. மஸ்ஜித் என்ற அரேபிய வார்த்தையின் அர்த்தம், கடவுளுக்கு "சிரவணக்கம் செய்யும் இடம்", அதே வார்த்தை பாரசீக, உருது மற்றும் துருக்கிய மொழிகளில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இரண்டு முக்கிய வகையான மசூதிகளை வேறுபடுத்தி அறியலாம்: மஸ்ஜித் ஜாமி, அல்லது "கூட்டு மசூதி," ஒரு பெரிய அரசு கட்டுப்பாட்டில் உள்ள மசூதி இது சமூக வழிபாட்டின் மையமாகவும் வெள்ளிக்கிழமை பிரார்த்தனை சேவைகளின் தளமாகவும் உள்ளது; மற்றும் சமூகத்தில் உள்ள பல்வேறு குழுக்களால் தனிப்பட்ட முறையில் சிறிய மசூதிகள் இயக்கப்படுகின்றன.

முதல் மசூதிகள் முஹம்மது நபியின் வழிபாட்டுத் தலத்தை மாதிரியாகக் கொண்டு வடிவமைக்கப்பட்டது - மதீனாவில் உள்ள அவரது வீட்டின் முற்றம் - மேலும் அவை புனிதமானதாகக் குறிக்கப்பட்ட தரைப்பகுதிகளாக இருந்தன. மசூதி பல கட்டடக்கலை மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகியிருந்தாலும், கட்டிடம் அடிப்படையில் ஒரு திறந்தவெளியாகவே உள்ளது, பொதுவாக கூரை வேய்ந்துள்ளது. மிஹ்ராப் மற்றும் ஏமின்பார், சில சமயங்களில் அதனுடன் ஒரு மினாரெட் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. இமாம் தொழுகையை நடத்துவதற்காக ஒதுக்கப்பட்ட அரைவட்ட இடமான மிஹ்ராப்கிப்லா - அதாவது, மக்காவின் திசை. மின்பார், மிஹ்ராபின் வலதுபுறத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள படிகளின் உச்சியில் உள்ள இருக்கை, பிரசங்கரால் (கதீப்) பிரசங்க மேடையாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இஸ்லாத்தின் ஆரம்ப நாட்களில் ஆட்சியாளர்கள் மின்பாரில் இருந்து தங்கள் உரைகளை ஆற்றினர். எப்போதாவது ஏமக்தூரா, மிஹ்ராப் அருகே ஒரு பெட்டி அல்லது மரத் திரை, இது முதலில் வழிபாட்டு ஆட்சியாளரை கொலைகாரர்களிடமிருந்து பாதுகாக்க வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. மசூதியின் தரையை பாய்கள் அல்லது கம்பளங்கள் மூடுகின்றன, அங்கு இமாமின் வழிகாட்டுதலின் கீழ் குனிந்து வணங்கும் ஆண்களின் சடங்கு பிரார்த்தனை (சலாத்) செய்யப்படுகிறது.

மசூதிக்கு வெளியே நிற்கிறது மினாரெட் (மதானா), இது முதலில் எந்த உயரமான இடமாக இருந்தது, ஆனால் இப்போது பொதுவாக ஒரு கோபுரம். ஒவ்வொரு நாளும் ஐந்து முறை (அதான்) வழிபடுவதற்கான அழைப்பை அறிவிக்க முயலின் (முஅத்தீன், "அழுகையாளர்") இதைப்

பயன்படுத்துகிறார் . ஒழுகும் நீரைக் கொண்ட துறவறத்திற்கான இடம் பொதுவாக மசூதியுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது, ஆனால் அதிலிருந்து பிரிக்கப்படலாம்.

முஹம்மதுவின் சொந்த வீட்டில் தொடங்கி, இராணுவம், அரசியல், சமூகம் மற்றும் கல்வி போன்ற பல பொது நிகழ்ச்சிகளுக்கு மசூதிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. பள்ளிகள் மற்றும் நூலகங்கள் பெரும்பாலும் இடைக்கால மசூதிகளுடன் இணைக்கப்பட்டன (எ.கா., கெய்ரோவில் உள்ள அல்-அசார் மசூதி). நவீன காலத்தில் பல இஸ்லாமிய நாடுகளில் மதச்சார்பற்ற சட்டம் அறிமுகப்படுத்தப்படும் வரை இந்த மசூதி நீதி மன்றமாகவும் செயல்பட்டது. மசூதியின் பல சமூக, கல்வி மற்றும் அரசியல் செயல்பாடுகள் நவீன காலத்தில் மற்ற நிறுவனங்களால் கையகப்படுத்தப்பட்டாலும், அது கணிசமான செல்வாக்கின் மையமாக உள்ளது. சில சந்தர்ப்பங்களில் ஏமக்தாப் (தொடக்கப் பள்ளி) ஒரு மசூதியுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது, முக்கியமாக குர்ஆனைக் கற்பிப்பதற்காக, மற்றும் சட்டம் மற்றும் கோட்பாடுகளில் முறைசாரா வகுப்புகள் சுற்றுப்புறத்தில் உள்ள மக்களுக்கு வழங்கப்படுகின்றன.

மசூதி பல விஷயங்களில் தேவாலயத்திலிருந்து வேறுபட்டது. திருமணங்கள் மற்றும் பிறப்புகளுடன் தொடர்புடைய சடங்குகள் மற்றும் சேவைகள் பொதுவாக மசூதிகளில் செய்யப்படுவதில்லை, மேலும் பல தேவாலயங்களின் முக்கியமான மற்றும் ஒருங்கிணைந்த செயல்பாடாக இருக்கும் சடங்குகள், ஒப்புதல் வாக்குமூலம், தவம் மற்றும் உறுதிப்படுத்தல் போன்றவை அங்கு இல்லை. எந்த வகையான நாற்காலிகளோ இருக்கைகளோ இல்லாமல், வில் மற்றும் சாஷ்டாங்கத்தால் பிரார்த்தனை செய்யப்படுகிறது. ஆண்கள் வரிசைகளில், வெறுங்காலுடன், இமாமின் பின்னால் நின்று அவரது அசைவுகளைப் பின்பற்றுகிறார்கள். ஏழை மற்றும் பணக்காரர், முக்கிய மற்றும் சாதாரண மக்கள், அனைவரும் ஒரே வரிசையில் நின்று வணங்குகிறார்கள். பெண்கள் பிரார்த்தனைகளில் பங்கேற்கலாம், ஆனால் அவர்கள் மசூதியில் ஒரு தனி இடம் அல்லது அறையை ஆக்கிரமிக்க வேண்டும். மசூதியில் சிலைகள், சடங்கு பொருட்கள் அல்லது படங்கள் பயன்படுத்தப்படவில்லை; குர்ஆன் வசனங்களின் கல்வெட்டுகள் மற்றும் முஹம்மது மற்றும் அவரது தோழர்களின் பெயர்கள் மட்டுமே அனுமதிக்கப்படும் அலங்காரங்கள். சிறப்புப் பள்ளிகளில் கற்பிக்கப்படும் கடுமையாக பரிந்துரைக்கப்பட்ட அமைப்புகளின்படி தொழில்முறை மந்திரவாதிகள் (குர்ரா) குர்ஆனைப் பாடலாம், ஆனால் இசை அல்லது பாடலுக்கு அனுமதி இல்லை.

கல்லறைகள்

சமாதியின் குவிமாடம் முகர்னாக்களால் ஆனது, (ஸ்டாலாக்டைட் அல்லது தேன்கூடு வால்டிங் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது) இஸ்லாமிய கட்டிடக்கலையின் மிகவும் அசல் கண்டுபிடிப்புகளில் ஒன்றாகும். இது போன்ற பல்வேறு பொருட்களில் தோன்றும்; ஸ்டக்கோ, செங்கல், கல் மற்றும் மரம். முகர்னாக்கள் பல கட்டிடக்கலை வடிவங்களில் பயன்படுத்தப்படலாம்; ஜமுருத் காதுன் மசூதியைப் போலவே கார்னிஸ்கள், கார்பெல்ட் மாற்றங்கள், தலைநகரங்கள், பெட்டகங்கள் மற்றும் குவிமாடங்கள். செங்கல் பெட்டகங்களும் குவிமாடங்களும் அருகிலுள்ள கிழக்கில் சசானிய காலத்திலிருந்தே அறியப்படுகின்றன, இதற்கு முன்பு இல்லையென்றால், ஆனால் முகர்னாஸில் உள்ள குவிமாடம் எந்த நாகரிகத்திலும் முன்னோடி இல்லாத உண்மையான இஸ்லாமிய உருவாக்கம். யாசர் தப்பாவின் ஆசிரியரின் படி, "முகர்னாஸ் வால்டிங் மற்றும் அஷ்'அரி சந்தர்ப்பவாதம்", ஜமுருத் காதுனின் சன்னதியை "அனைத்து கூம்பு வடிவ முகர்னாஸ் குவிமாடங்களின் மிகவும் அழகான சுயவிவரம் மற்றும் மிகவும் ஒருங்கிணைந்த உட்புறங்களில் ஒன்றாகும்" என்று விவரிக்கிறது. குவிமாடம் எண்கோணத் தளத்தைக் கொண்டிருப்பது மட்டுமல்லாமல், கூம்பு வடிவ செங்கல் பெட்டகத்தை ஆதரிக்கும் வடிவியல் அலங்காரங்களையும் உள்ளடக்கியது. இதில் முகர்னாக்கள் அதன் உட்புறத்திற்குப் பதிலாக வெளியில் முகர்னாக்களின் வெளிப்புற உச்சரிப்புகளைக் காட்டுகின்றன, இது குவிமாடத்தின் மாயையை பைன்கோனாகத் தோன்றும்.

கட்டமைப்பு

ஜமுருத் கதூமின் கல்லறை அக்கால இஸ்லாமிய கட்டிடக்கலையைப் போலவே ஒரு நினைவுச்சின்னமான மற்றும் தனித்துவமான இஸ்லாமிய அமைப்பாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. இது ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட அடுக்குகளுடன் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது, அதன் கட்டமைப்பை கலைநயமிக்கதாக மாற்றுகிறது. இதன் அடிப்படை எண்கோணமானது, இது அமெரிக்காவில் உள்ள பென்டகன் போன்ற நவீன கட்டமைப்புகளின் கட்டுமானத்தை அறிவித்தது. அதன் எண்கோண அடித்தளத்தின் மேல், சமாதி படிப்படியாக மற்றும் தடையின்றி பதினாறு செல்கள் கொண்ட குவிமாடமாக மாறுகிறது, இது முகர்னாஸ் ஸ்க்விஞ்ச்களில் பொருத்தப்பட்டுள்ளது, இது அடித்தளத்தையும் மேல் பகுதியையும் ஒத்திசைக்க வைக்கிறது. பதினாறு கலங்களில் பெரும்பாலானவற்றை ஏழு அடுக்குகள் ஆக்கிரமித்துள்ளன, மீதமுள்ள அடுக்குகளுக்கு எதிராக ஸ்டக்கோ-லேயர். செல்கள் ஒவ்வொன்றும் தடிமனான

கண்ணாடியால் மூடப்பட்ட ஒரு சிறிய திறப்பை உள்ளடக்கி, பார்வையாளருக்கு ஒரு தெளிவற்ற காட்சியை அளிக்கிறது.

இஸ்லாமிய அரண்மனை வளாகங்கள்

இந்த சுதேச கட்டமைப்புகளில் அடிப்படையில் மூன்று வகைகள் உள்ளன. முதல் வகை 10 பெரிய கிராமப்புறங்களைக் கொண்டுள்ளது. சிரியா, பாலஸ்தீனம் மற்றும் டிரான்ஸ்ஜோர்டான் ஆகிய நாடுகளில் சுமார் 710 முதல் 750 வரையிலான காலப்பகுதியில் காணப்படும் சுதேச வளாகங்கள் : அல்-ருஷாஃபா, கசர் அல்-தாயர் கிழக்கு, கசர் அல்-டைர் மேற்கு, ஜபல் கூறுகிறார், கிர்பத் மின்யா, கிர்பத் அல்-மஃப்ஜர், மஷாத்தா, கசர் அம்ரா, கசர் அல்-கரானா, மற்றும் கசர் அல்-துபா. வெளிப்படையாக, சுதேச கட்டிடக்கலையின் எடுத்துக்காட்டுகள் உமையாத் இளவரசர்களால் கட்டப்பட்ட 60 க்கும் மேற்பட்ட பாழடைந்த அல்லது உரையால் மட்டுமே அடையாளம் காணக்கூடிய கிராமப்புற வளாகங்களைச் சேர்ந்தவை. கடந்த காலங்களில், அவர்களின் இருப்பிடங்களைப் பற்றி ஒரு காதல் கோட்பாடு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. அவர்களின் தளங்களின் தொலைவு, சிரியா மற்றும் பாலஸ்தீனத்தின் நிரந்தரமாக பயிரிடப்பட்ட பகுதிகளை பிரிக்கும் பாலைவனம் அல்லது குறைந்தபட்சம் அரை வறண்ட புல்வெளிக்கு உமையாத் அரேபிய ஆட்சியாளர்களின் ஒரு அடாவடியான ஏக்கத்தை வெளிப்படுத்தியது. வடக்கு அரேபிய வனப்பகுதியில் உள்ள அவர்களின் அசல் வீட்டிலிருந்து. இந்தக் கோட்பாடு நிராகரிக்கப்பட்டது. ஏனெனில் அவை ஒவ்வொன்றும் ஒரு பெரிய விவசாய அல்லது வர்த்தக மையமாக மாறிவிட்டன, அவற்றில் சில முஸ்லீம் வெற்றிக்கு முன்பே உருவாக்கப்பட்டன. தனியார் அரண்மனைகள் கட்டப்பட்டன, குறிப்பாக அல்-ருஷாஃபா, கசர் அல்-டைர் மேற்கு, கிர்பத் அல்-மஃப்ஜர், கஸ்ர் அம்ரா மற்றும் மஷத்தா. பண்டைய ரோமானிய காலத்தில் மிகவும் சிறப்பம்சமாக இருந்த வில்லே ரஸ்டிகேயின் ஆரம்பகால இடைக்கால சமமானவையாக அவை கருதப்பட வேண்டும். அவை ஒவ்வொன்றும் அதன் உரிமையாளரின் தேவைகள் மற்றும் விருப்பங்களால் ஈர்க்கப்பட்ட பல தனித்தன்மைகளைக் கொண்டிருந்தாலும், அந்த கட்டமைப்புகள் அனைத்தும் கிர்பத் அல்-மஃப்ஜரால் சிறப்பாக விளக்கப்படக்கூடிய பல அம்சங்களைப் பகிர்ந்து கொள்கின்றன.

அந்த அரண்மனை, அனைத்திலும் பணக்காரர், ஒரு சதுர கட்டிடம் கொண்ட ஒரு விரிவான நுழைவாயில், ஒரு போர்டிகோட் முற்றம் மற்றும் இரண்டு தளங்களில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட பல அறைகள் அல்லது மண்டபங்களைக் கொண்டிருந்தது. கிர்பத் அல்-மஃப்ஜரில் ஒரு தனிப்பட்ட சொற்பொழிவு, ஒரு பெரிய கூட்ட அரங்கம் மற்றும் குளிர்ந்த நிலத்தடி குளத்திற்கு செல்லும் முன் அறை ஆகியவை அடையாளம் காணப்பட்டாலும், அவற்றில் சில அறைகள் அடையாளம்

காணக்கூடிய செயல்பாட்டைக் கொண்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. பிரதான சிம்மாசன அறை நுழைவாயிலுக்கு மேலே இரண்டாவது மாடியில் இருந்தது. அதன் திட்டம் தெரியவில்லை, ஆனால் க்வார் அம்ரா மற்றும் ம்ஷாட்டாவில் உள்ள பாதுகாக்கப்பட்ட சிம்மாசன அறைகள் அல்லது வரவேற்பு அரங்குகளை ஒத்திருக்கலாம் , இது ரோமானிய பசிலிக்காவைப் போல மூன்று இடைகழி மண்டபத்தில் முடிவடையும் (அரை வட்ட அல்லது பலகோண குவிமாடம் ப்ரொஜெகூன்) கொண்டது.

ஒரு உத்தியோகபூர்வ இல்லத்திற்கு அடுத்ததாக, வழக்கமாக ஒரு சிறிய மசூதி இருந்தது , பொதுவாக திட்டத்தில் ஒரு சிறிய ஹைப்போஸ்டைல். அந்த நிறுவனங்களின் மிகவும் அசல் அம்சம்குளியல் . குளிக்கும் பகுதியே ஒப்பீட்டளவில் சிறியது, ஆனால் ஒவ்வொரு குளியலுக்கும் அதன் சொந்த விரிவான நுழைவாயில் இருந்தது மற்றும் ஒரு பெரிய மண்டபத்தைக் கொண்டிருந்தது. குறைந்தபட்சம் கிர்பத் அல்-மஃபஜரின் உதாரணத்திலாவது பெரிதும் அலங்கரிக்கப்பட்டு அசாதாரண வடிவத்தில் இருந்தது. அந்த அரங்குகள் இசை , நடனம் மற்றும் சில சமயங்களில் நடக்கும் களியாட்டங்களுக்கான இடங்கள் என்று தோன்றும் . சில சமயங்களில், கஸ்ர் அம்ராவைப் போலவே, அதே அமைப்பை மகிழ்ச்சி மற்றும் முறையான வரவேற்புகள் இரண்டிற்கும் பயன்படுத்தியிருக்கலாம்.

அந்த அரண்மனைகள் புதிய மத்திய கிழக்கு பிரபுக்களின் ஆடம்பரமான சுவை மற்றும் வாழ்க்கை முறையின் முக்கிய எடுத்துக்காட்டுகள் , அவர்கள் கிராமப்புறங்களில் குடியேறி, சிலவற்றை இன்ப இடங்களாக மாற்றினர். அந்த ஸ்தாபனங்களின் இந்த அம்சம் சிரியா மற்றும் பாலஸ்தீனத்தில் உள்ள உமையாத் வம்சத்திற்கே தனித்துவமானது . இந்தப் பகுதி மற்றும் காலப்பகுதிக்கு வெளியே ஒப்பிடக்கூடிய ஒரே ஒரு அமைப்பு மட்டுமே கண்டறியப்பட்டுள்ளது-இஸ்ராக்கில் உள்ள உகைதிர், இது ஆரம்பகால அப்பாசிட் காலத்திலிருந்து தொடங்குகிறது. மத்திய ஆசிய அல்லது வட ஆபிரிக்க கிராமப்புறங்களின் பல சுதேச குடியிருப்புகள் இன்னும் குறைவாகவே அறியப்படுகின்றன, ஆனால் அதே வளர்ச்சியைக் கொண்டிருக்கவில்லை. அவர்களிடமிருந்து பெற வேண்டிய மற்ற முக்கியமான பாடம் என்னவென்றால், அவற்றின் சில அம்சங்கள் அசல். அவை அனைத்தும் இஸ்லாமியத்திற்கு முந்தைய காலத்தின் கட்டடக்கலை சொற்களஞ்சியத்தில் இருந்து பெறப்பட்டவை, மேலும் மத்தியதரைக் கடல் உலகின் கலை மரபுகளில் பெரும்பாலான ஆதாரங்கள் காணப்படுகின்றன, இருப்பினும் சிம்மாசன அறையில் பல சாசானிய கூறுகள் உள்ளன. இந்த காரணத்திற்காக, அந்த அரண்மனைகள்

இஸ்லாமியத்திற்கு முந்தைய மதச்சார்பற்ற கட்டிடக்கலையின் முக்கிய எடுத்துக்காட்டுகளாக கருதப்பட வேண்டும், ஏனெனில் அவை சுவாரஸ்யமானவை, இந்த நினைவுச் சின்னங்கள் இஸ்லாமிய பாரம்பரியத்தின் ஒரு பகுதியாக இல்லை.

இரண்டாவது வகை சுதேச கட்டிடக்கலை - நகர்ப்புற அரண்மனை - அரண்மனையைத் தவிர, நூல்கள் அல்லது இலக்கிய ஆதாரங்களில் மட்டுமே பாதுகாக்கப்படுகிறது. ஈராக்கில் உள்ள கூஃபா . 7ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இருந்து, சுதேச கட்டிடக்கலையின் இந்த உதாரணம் ஒரு குடியிருப்பாகவும், தார் அல்-இமாரா அல்லது அரசாங்க மையமாகவும் செயல்பட்டதாக தெரிகிறது. இந்த இரட்டை செயல்பாடு தனித்தனி கட்டிட அலகுகளின் பயன்பாட்டில் பிரதிபலிக்கிறது மற்றும் அதிக கட்டிடக்கலை அலங்காரம் இல்லாத நிலையில், இது ஒரு கடுமையான உத்தியோகபூர்வ ரசனையை பிரதிபலிக்கிறது என்று கூறுகிறது. இலக்கிய ஆதாரங்களில் பயன்படுத்தப்படும் திட்டங்கள் தொடர்பான பரிந்துரைகள் எப்போதாவது சந்தித்தாலும், முஸ்லிம்களின் ஆரம்பகால நகர்ப்புற உத்தியோகபூர்வ கட்டிடங்களை வரையறுக்க இந்தத் தகவல் போதுமானதாக இல்லை. உதாரணமாக, டமாஸ்கஸில் உள்ள பெரிய உமையாள் அரண்மனை பச்சைக் குவிமாடத்தைக் கொண்டிருந்தது என்பதைத் தவிர வேறு எதுவும் தெரியவில்லை .

8ஆம் நூற்றாண்டின் கடைசி தசாப்தங்களில் அப்பாஸிட்களுடன் தொடங்கிய நகர்ப்புற பிரபுத்துவ கட்டிடங்களின் வளர்ச்சியும் மோசமாக ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது சிறிய அரண்மனைகளைக் கட்டுவதை உள்ளடக்கியது, அநேகமாக முக்கிய நகரங்களில் அல்லது அதைச் சுற்றியுள்ள தோட்டங்களுக்கு மத்தியில் பெவிலியன்கள்.

மூன்றாவது வகை ஆரம்பகால இஸ்லாமிய சுதேச கட்டிடக்கலை அரண்மனை-நகரம் ஆகும். இந்த பிரமாண்டமான அரண்மனைகளில் பல 838 முதல் 883 வரை தற்காலிக அப்பாஸிட் தலைநகரான சமராவில் உள்ள மிகப்பெரிய இடிபாடுகளின் ஒரு பகுதியாகும். உதாரணமாக, Jawsaq al-Khāqāni, ஒரு சுவர் கட்டிடக்கலை வளாகம் கிட்டத்தட்ட ஒரு மைல் தொலைவில் உள்ளது, உண்மையில் இது ஒரு முழு நகரமாகும். இது ஒரு குறுக்கு வடிவ சிம்மாசன அறை, சிறிய வாழ்க்கை அலகுகள், பேசின்கள் மற்றும் நீரூற்றுகள் மற்றும் ஒரு பந்தயப் பாதைக்கு வழிவகுக்கும் பெரிய வாயில்கள் மற்றும் நீதிமன்றங்களின் முறையான தொடர்ச்சியைக் கொண்டுள்ளது. மிகவும் நிச்சயமற்ற கருதுகோள்களை விட பெரிய சுவர் வளாகங்களின் கட்டிடக்கலை விவரங்கள் பற்றி மிகக் குறைவாகவே அறியப்படுகிறது. இருப்பினும், அவர்களின் இருப்பு, அப்பாஸிட் இளவரசர்களால் உருவாக்கப்பட்ட மிகவும் விரிவான விழாக்களுக்கான அமைப்புகளாக இருந்தன, குறிப்பாக வெளிநாட்டு தூதர்களைப் பெறும்போது. உதாரணமாக, காதிப் அல்-பாக்தாதியின் (இறப்பு

1071) தாரீக் பாக்தாத் ("பாக்தாத்தின் வரலாறு") 914 இல் பைசண்டைன் தூதுவர் பாக்தாத்திற்கு வந்ததைப் பற்றிய ஒரு கணக்கு இந்த விஷயத்தை விளக்குகிறது. முஸ்லீம் ஆட்சியாளரின் செல்வம் மற்றும் அதிகாரத்துடன் தூதரை ஈர்க்கும் நோக்கத்துடன் கலீஃபாவுடனான சந்திப்பு ஒரு முறையான விளக்கக்காட்சிக்கு முன்னதாக இருந்தது. பொக்கிஷங்கள் போடப்பட்டன; ஆயிரக்கணக்கான படைவீரர்களும், பணக்கார உடை அணிந்த அடிமைகளும் அவர்களைக் காத்தனர்; தோட்டங்களில் சிங்கங்கள் கர்ஜித்தன; மற்றும் கிட்டட் செயற்கை மரங்களில் இயந்திர சாதனங்கள் வெள்ளிப் பறவைகளை சிலிர்த்துச் செய்தன. இந்த விழாவானது பூமியில் சொர்க்கத்தை மீண்டும் உருவாக்குவதற்கான பாரம்பரிய முயற்சி மற்றும் சமர்ரா அரண்மனைகளைப் போலவே ஒரு பெரிய இடம் தேவைப்படும் செல்வத்தின் மோசமான கண்காட்சியின் ஒரு கண்கவர் கலவையாகும். அந்த அரண்மனை நகரங்களின் மற்றொரு முக்கிய அம்சம் என்னவென்றால், அவை புராணத்தின் ஒரு பகுதியாக மாறியது.

ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் மற்றவர்களுக்குத் தெரியாத வாழ்க்கையை வாழ்ந்த மற்றும் எளிய மனிதர்கள் தங்கள் சொந்த கவசத்தை கொண்டு வராமல் ஊடுருவிச் செல்லாத சுவர் உறை புராணமாக மாற்றப்பட்டது. இது ஆயிரத்தொரு இரவுகளின் பித்தளையின் மர்மமான நகரமாக மாறியது, மேலும் அதன் ஆடம்பரமான மகிமையில் இருந்து எப்போதாவது ஹாரூன் அல்-ரஷீத் போன்ற ஒரு கலீஃபா "உண்மையான" உலகத்திற்கு தப்பினார். அப்பாஸிட் அரண்மனை-நகரம் பற்றிய தகவல் கூட போதுமானதாக இல்லை; இது ஒரு தனித்துவமான ஆரம்பகால இஸ்லாமிய உருவாக்கம், மேலும் அதன் தாக்கத்தை பைசான்டியம் முதல் ஹாலிவுட் வரை கண்டறிய முடியும். கட்டுமான பொருட்கள் மற்றும் தொழில்நுட்பம்

ஆரம்பகால இஸ்லாமிய காலம், ஒட்டுமொத்தமாக, கட்டுமானப் பொருட்கள் மற்றும் தொழில்நுட்பத் துறையில் அதிகம் புதுமைகளை உருவாக்கவில்லை, ஆனால் பழைய மரபுகளிலிருந்து பெற்றவற்றைப் பயன்படுத்தியது. கல் மற்றும் செங்கல் மத்தியதரைக் கடல் முழுவதும் தொடர்ந்து பயன்படுத்தப்பட்டது, அதேசமயம் மண் செங்கல் பொதுவாக ஈராக் மற்றும் ஈரானில் மேலோங்கிய பூச்சுகளால் மூடப்பட்டிருக்கும், சிராஃப் போன்ற சில குறிப்பிடத்தக்க விதிவிலக்குகளுடன், மோர்டாரில் அமைக்கப்பட்ட தோராயமாக வெட்டப்பட்ட கற்களின் கொத்து மிகவும் பொதுவானது. 8 மற்றும் 9 ஆம் நூற்றாண்டுகளின் பிற்பகுதியில் சுட்ட செங்கல் கட்டிடக்கலை ஈராக்கில் விரைவான வளர்ச்சியானது மிக முக்கியமான புதுமையாகும். ஈராக்கிய உத்திகள் பின்னர் சிரியாவில் அல்-ரக்கா மற்றும் கசர் அல்-டைர் கிழக்கு மற்றும் எகிப்தில் பயன்படுத்தப்பட்டன. ஈரானிய செங்கல் வேலை ஜோர்டானில் உள்ள Mshatta இல்

தோன்றுகிறது. புகாராவில் உள்ள சமணிகளின் கல்லறை வடகிழக்கு ஈரானில் புதிய செங்கல் கட்டிடக்கலைக்கு எஞ்சியிருக்கும் முந்தைய உதாரணம். பாலஸ்தீனம் மற்றும் எகிப்து தவிர, மரமானது தொடர்ச்சியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது, ஆனால் பொதுவாக மிகவும் நன்றாகப் பாதுகாக்கப்படவில்லை, அங்கு காலநிலை (எகிப்தின் தீவிர வறட்சி), மத (ஜெருசலேம் சரணாலயங்களின் புனிதம்) அல்லது வரலாற்று (எகிப்து ஒருபோதும் கைப்பற்றப்படவில்லை) காரணிகள் தொடர்ச்சியான பராமரிப்பிற்கு பங்களித்தன. மர பொருட்கள் மற்றும் கட்டிடக்கலை கூறுகள்.

கட்டுமான பொருட்கள் மற்றும் தொழில்நுட்பம்

ஆரம்பகால இஸ்லாமிய கட்டிடக்கலை பயன்படுத்தப்பட்டது சுவர்கள் மற்றும் ஒற்றை ஆதரவு. சுவர்கள் பொதுவாக தொடர்ச்சியாகவும், பெரும்பாலும் அரைக் கோபுரங்களைக் கொண்டதாகவும், அரிதாகவே (மத்திய ஆசியாவில் விதிவிலக்குகளுடன்) மற்ற கட்டிடக்கலை அம்சங்களால் வெளிப்படுத்தப்பட்டவை அல்லது உடைக்கப்பட்டன. மிகவும் பொதுவான ஒற்றை ஆதரவு மத்திய தரைக்கடல் கட்டிடக்கலையின் அடிப்படை-நெடுவரிசை-மூலதன கலவையாகும். பெரும்பாலானவை நெடுவரிசைகள் மற்றும் தலைநகரங்கள் இஸ்லாமியத்திற்கு முந்தைய கட்டிடங்களிலிருந்து மீண்டும் பயன்படுத்தப்பட்டன அல்லது பழைய மாதிரிகளிலிருந்து நேரடியாகப் பின்பற்றப்பட்டன. 9ஆம் நூற்றாண்டில் ஈராக் ஒரு செங்கல்பையர் பயன்படுத்தப்பட்டது, இது ஈரான் மற்றும் எகிப்துக்கு பரவியது. நெடுவரிசைகளும் தூண்களும் மூடப்பட்டிருந்தனவளைவுகள். பெரும்பாலும் இவை அரை வட்ட வளைவுகள்; கூர்மையான, அல்லது இரண்டு மையமாக, வளைவு அறியப்பட்டது, ஆனால் கனமான ஆதரவின் தேவையை குறைக்கும் அதன் பண்பு உணரப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. வளைவுகளின் மிகவும் அசாதாரணமான தொழில்நுட்ப மேம்பாடு கோர்டோபாவில் உள்ள பெரிய மசூதியில் நிகழ்கிறது, அங்கு, குறுகிய நெடுவரிசைகளைக் கொண்ட ஒரு பகுதியில் கட்டிடத்தின் உயரத்தை அதிகரிப்பதற்காக, கட்டிடக் கலைஞர்கள் இரண்டு வரிசைகளில் மிகைப்படுத்தப்பட்ட குதிரைவாலி வளைவுகளை உருவாக்கினர். மாற்றுக் கல் மற்றும் செங்கற்களால் கட்டப்பட்ட வளைவுகளின் வரிசையை மாற்றியமைக்க முடியும் என்பதை அவர்கள் உடனடியாக உணர்ந்தனர் ஹைப்போஸ்டைல் கட்டிடம். எவ்வாறாயினும், அந்த தனித்துவமான வளைவு நெடுவரிசைகளை உருவாக்குவதில் அலங்கார விளைவு அல்லது கட்டமைப்பு தொழில்நுட்பம் முதன்மையாக இருந்ததா என்பதில் ஒரு தெளிவின்மை உள்ளது.

ஆரம்பகால இஸ்லாமிய கூரைகளில் பெரும்பாலானவை தட்டையானவை. கேபிள் மரம்எவ்வாறாயினும், யூப்ரடீஸ் மற்றும் எளிய பீப்பாய்க்கு மேற்கே முஸ்லிம் உலகில் கூரைகள் அமைக்கப்பட்டன கிழக்கே பெட்டகங்கள். வால்டிங், செங்கல் அல்லது கல்லில் பயன்படுத்தப்பட்டது, குறிப்பாக மதச்சார்பற்ற கட்டிடக்கலையில். குவிமாடங்கள் அடிக்கடி மசூதிகளிலும், தொடர்ந்து கல்லறைகளிலும், எப்போதாவது மதச்சார்பற்ற கட்டிடங்களிலும் பயன்படுத்தப்பட்டன. ஏறக்குறைய அனைத்து குவிமாடங்களும் இயக்கத்தில் உள்ளன. (ஒரு குவிமாடத்திற்கான கட்டமைப்பு மாற்றங்களாக செயல்பட மூலைகளில் கொண்டு செல்லப்படும் ஆதரவுகள்). கைரோவான் குவிமாடங்களில் உள்ளதைப் போலவே பெரும்பாலான ஸ்க்விஞ்ச்களும் கிளாசிக்கல் கிரேக்க-ரோமன் இடங்களாகும், இது சதுர அறையை குவிமாடத்திற்கான எண்கோண திறப்பாக மாற்றுகிறது. கோர்டோபாவின் கிரேட் மசூதியில் விலா எலும்புகளை வெட்டும் ஒரு சிக்கலான அமைப்பு காணப்படுகிறது, அதேசமயம் புகாராவில் ஸ்கின்ச் ஒரு குறுக்கு பாதி வளைவால் பாதியாக உடைக்கப்படுகிறது. ஸ்க்விஞ்சின் மிகவும் அசாதாரணமான பயன்பாடு கல்லறையில் நிகழ்கிறது, இந்த கட்டமைப்பு சாதனத்தின் மேற்பரப்பு சிறிய முப்பரிமாண அலகுகளின் வரிசையாக உடைக்கப்பட்டு ஒரு வகையான பிரமிடு வடிவமாக மறுசீரமைக்கப்பட்டது. இந்த மறுசீரமைப்புதான் இதற்கு முந்தைய உதாரணம் முகர்னாஸ், அல்லது ஸ்டாலாக்கடைட் போன்ற அலங்காரம் பின்னர் இஸ்லாமிய கட்டிடக்கலை அலங்காரத்தின் முக்கிய அங்கமாக இருக்கும். டிம்மில் இந்த மையக்கருத்து மிகவும் அருவருக்கத்தக்க வகையில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது, அது வேறு ஏதேனும் மூலத்திலிருந்து பெறப்பட்டிருக்க வேண்டும், ஈரானில் நிஷாபூரில் காணப்படும் சுவர்களின் மூலைகளையும் மேல் பகுதிகளையும் மறைப்பதற்கு வளைந்த ஸ்டக்கோ பேனல்களைப் பயன்படுத்துவதற்கான அலங்கார சாதனமாக இருக்கலாம். முஸ்லீம் ஆட்சி மற்றும் பிராந்தியக் கட்டுப்பாடு இஸ்லாத்தின் முதல் இரண்டு நூற்றாண்டுகளில் வேகமாக விரிவடைந்தது, இறுதியில் மத்தியதரைக் கடலைச் சுற்றியுள்ள குறிப்பிடத்தக்க பகுதிகள் மற்றும் வட ஆபிரிக்கா, ஸ்பெயின், மத்திய கிழக்கு மற்றும் மத்திய ஆசியாவில் உள்ள முன்னாள் பைசண்டைன் மற்றும் சசானிய ஆட்சிப் பகுதிகளை உள்ளடக்கியது. நிலப்பரப்புகள், தட்பவெப்ப நிலைகள் மற்றும் புவியியல் அமைப்புகளின் இந்த பன்முகத்தன்மை நிலத்தின் பயன்பாடு மற்றும் வளர்ச்சியில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. நிலப்பரப்பைக் கட்டுப்பாடு, குடியேற்றம் மற்றும் கலாச்சார விழுமியங்களில் மாற்றங்களை பிரதிபலிக்கும் வகையில் தற்போதுள்ள பயன்பாட்டின் வடிவங்கள் மற்றும் நீர் இருப்பு ஆகியவை முக்கிய காரணிகளாக இருந்தன.

பாரசீகமானது இஸ்லாத்திற்கு முந்தைய தோட்டங்களின் நீண்ட வரலாற்றைக் கொண்டிருந்தது. இது முஸ்லிம்கள் ஏற்றுக்கொண்ட மற்றும் தொடர்ந்த பாரம்பரியமாகும். பாரசீக தோட்டங்களின் முந்தைய எடுத்துக்காட்டுகள் பல பிழைக்கவில்லை; இருப்பினும், சமீபத்திய அகழ்வாராய்ச்சிகள், அடுத்தடுத்த வம்சங்களின் கீழ் தோட்டங்களின் விரிவான வளர்ச்சிக்கான சான்றுகளை வழங்குகின்றன. அசல் பாரசீக தோட்டம் (பாக்) ஒரு நதி அல்லது ஓடையில் இருந்து திசை திருப்பப்பட்ட கால்வாய்களால் பாசனம் செய்யப்பட்டது. முஸ்லீம் ஆட்சியின் கீழ் உள்ள புதிய நகரங்கள் மற்றும் நகரங்கள், அப்பாஸிட்களின் பாக்தாத் போன்ற தலைநகரங்கள் உட்பட, பாரசீக முறையால் தாக்கப்பட்ட பல தோட்டங்கள் இருந்தன. ஆட்சியாளர்கள் புதிதாக நிறுவப்பட்ட மக்கள்தொகை மையங்களில் தோட்டங்களை உருவாக்கினர், ஏற்கனவே உள்ள நீர் நிறுவல்களைப் பயன்படுத்தி அல்லது நீர்ப்பாசனத்திற்கான புதிய சேனல்களை உருவாக்கினர். இடைக்கால முஸ்லீம் பயணிகளின் கணக்குகள், பொது மற்றும் தனியார், நீரூற்றுகள் மற்றும் பெவிலியன்களுடன் கூடிய வளமான தோட்டங்களை விவரிக்கின்றன. பிரத்தியேகமாக இல்லாவிட்டாலும், இந்தத் தோட்டங்களின் வடிவமைப்பில் ஆதிக்கம் செலுத்த வந்த வடிவங்களில் ஒன்று சாஹர்-பாக் - நான்கு சதுர தோட்டம், இது பெரும்பாலும் குர்ஆனின் சுவர்க்கத்தின் நான்கு ஆறுகள் பற்றிய குறிப்புடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. சஃபாவிட் தோட்டங்கள். அண்டலூசியாவின் முஸ்லீம் உமையாத் ஆட்சியாளர்கள், அழகிய தோட்டங்களை உருவாக்குவதற்காக ரோமானிய மற்றும் உள்ளூர் ஸ்பானிஷ் மரபுகளைத் தொடர்ந்தனர், அவற்றில் சில அல்ஹம்ப்ராவைப் போலவே இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் உயிர்வாழ்கின்றன. பதினோராம் நூற்றாண்டில் அழிக்கப்பட்ட உமையாத் அரண்மனை நகரமான மதீனத் அல்-சஹ்ராவின் அகழ்வாராய்ச்சிகள் தோட்டங்கள், நீரூற்றுகள் மற்றும் பெவிலியன்கள் இருப்பதை வெளிப்படுத்துகின்றன. இந்த கட்டமைப்புகளில் பெரும்பாலானவை ஒரு சமச்சீர் வடிவமைப்பைப் பிரதிபலிக்கும் வகையில் உருவாக்கப்பட்டன, வியத்தகு காட்சிகளை முன்வைக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டன, மேலும் தனியுரிமை, நெருக்கம் மற்றும் ஓய்வுக்கான உணர்வை வழங்குகின்றன. இந்த தோட்டங்கள் இயற்கையிலும் சமூகத்திலும் ஒழுங்கு, அதிகாரம் மற்றும் சமச்சீர் தன்மையை பிரதிபலிக்கும் வகையில் வடிவியல் வடிவத்திற்குள் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன, இதனால் ஒரே நேரத்தில் மத, அழகியல் மற்றும் அரசியல் அர்த்தங்களைத் தூண்டுகிறது. விரிவான தோட்டக் கட்டுமானத்தின் மற்றொரு வரலாற்று உதாரணம், மத்திய மற்றும் தெற்காசியாவில் முகலாயர்களின் காலகட்டம் ஆகும். இந்த தோட்டங்களில் பல ஆப்கானிஸ்தான், இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தானில் தப்பிப்பிழைத்துள்ளன. அவை புதிய நிலப்பரப்புகளுடனான தொடர்பை

விளக்குகின்றன. அவை மரணத்திற்குப் பிந்தைய வாழ்க்கைக்கான மாற்றங்களைக் குறிக்கும் இடங்களின் தரிசனங்கள் மற்றும் குர்ஆனின் செழுமையான உருவகங்களுடன் இணைந்துள்ளன.

தோட்டத்தின் குர்ஆன் உருவமும், முஸ்லீம் வரலாறு முழுவதும் நிலப்பரப்பின் செழுமையான மேம்பாடுகளும் இந்தக் கருத்துகளை முஸ்லீம் கவிதை மற்றும் இலக்கியத்திற்கான வளமான ஆதாரமாக ஆக்கியுள்ளன. பாரசீக இலக்கியத்தின் இரண்டு உன்னதமானவை, சாடி'ஸ் ரோஸ் கார்டன், அல்லது குலிஸ்தான் (கி.பி. 1256), மற்றும் அவரது பழத்தோட்டம், அல்லது புஸ்டன் (கி.பி. 1257) ஆகியவை அவற்றின் வடிவத்திலும், தோட்டக்கலை உருவங்களால் உருவானவை. பெரும்பாலான முஸ்லீம் மாயக் கவிதைகள் தோட்டத்தின் குறியீட்டு அர்த்தங்கள், அதன் வடிவியல் வடிவமைப்பு, நீர், செழிப்பு, பசுமை, ரோஜாவின் துளிர்ந்தல், பூக்களிடையே தேனீ, வடிவம் மற்றும் சாரத்தின் இணக்கம் மற்றும் நிலையற்ற மற்றும் உருவாக்கப்பட்ட இயல்பு ஆகியவற்றின் மீது கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. பூமிக்குரிய தோட்டம். தொன்மையான இடம் என்பது மனித வாழ்க்கையின் அர்த்தத்தின் தளம், அதன் உயர்ந்த விதி மற்றும் அதன் நினைவகத்தின் மையமாகும். தோட்டம், மாற்றம் மற்றும் வருகை, மற்றும் உலகில் இறுதி ஓய்வு அல்லது மறுமையின் எதிர்பார்ப்பு ஆகிய இரண்டையும் குறிக்கலாம்.

நவீன காலத்தில் இஸ்லாமிய தோட்டங்கள்

மக்கள்தொகை வளர்ச்சி, நகரமயமாக்கல், காலநிலை மாற்றம் மற்றும் பொருளாதார வளர்ச்சியின்மை ஆகியவற்றின் விளைவாக ஏற்படும் அழுத்தங்கள் முஸ்லீம் உலகம் முழுவதும் பொது மற்றும் தனியார் பசுமையான இடங்களின் புறக்கணிப்பு, சீரழிவு மற்றும் அழிவுக்கு வழிவகுத்தன. வளர்ந்து வரும் பல முஸ்லீம் தேசிய அரசுகள் மற்றும் சமூகங்கள் உள்ளூர் முயற்சிகள் அல்லது பாதுகாப்பு, மறுசீரமைப்பு மற்றும் பொழுதுபோக்கிற்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட உலகளாவிய அமைப்புகளின் உதவி மூலம் தங்கள் தோட்டங்களை மீட்டெடுக்கவும் புதுப்பிக்கவும் முயன்றன. ஜகார்த்தாவில் உள்ள விமான நிலையத்தைச் சுற்றியுள்ள இயற்கையை ரசித்தல், தெஹ்ரானில் உள்ள பாக்-இ-பெர்டோவ்சி, அங்காராவில் உள்ள பல்கலைக்கழக வளாகத்தில் மீண்டும் காடுகளை வளர்க்கும் திட்டம் மற்றும் அல்-அசார் பார்க் திட்டம் போன்ற புதிய முயற்சிகளால் பாரம்பரியத்தின் அரிப்பு சமப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. கெய்ரோ இயற்கை மற்றும் மனிதனால் ஏற்படும் பேரழிவுகளை சரிசெய்ய இன்னும் பல வழக்குகள் உள்ளன. தோட்டங்களின் பாரம்பரியம் முஸ்லீம் உலகில் கலாச்சாரத்தின் உயிர்ச்சக்தி மற்றும் காலத்தையும் இடத்தையும் தாண்டிய மனிதர்களின் சுற்றுச்சூழல் அபிலாஷைகளிலிருந்து பிரிக்க முடியாதது.

குவாத்-உல்-இஸ்லாம் மசூதி

குவாத்-உல்-இஸ்லாம் இந்து மற்றும் இஸ்லாமிய கலைகளின் கலவையின் ஒரு தனித்துவமான எடுத்துக்காட்டு. மசூதியின் பெயர் 'இஸ்லாத்தின் வல்லமை' என்று பொருள்படும். இது குதுப் மசூதி அல்லது டெல்லியின் பெரிய மசூதி என்றும் அழைக்கப்படுகிறது மற்றும் இந்தியாவில் இஸ்லாமிய படையெடுப்பிற்குப் பிறகு டெல்லியில் கட்டப்பட்ட முதல் மசூதி இதுவாகும். இந்த மசூதி ஸ்லேவ் அல்லது மம்லூக் வம்சத்தின் நிறுவனர் குதுப்-உத்-தின்-ஐபக் என்பவரால் கட்டப்பட்டது. அதன் வடிவமைப்பும் பாணியும் அஜ்மீரில் உள்ள அதாய்-தின்-கா-ஜோன்ப்ராவை ஒத்திருக்கிறது. இது ஜெயின் கோயில்கள் மற்றும் சமஸ்கிருத கற்றல் மையத்தை இடித்து பின்னர் கட்டப்பட்டது. குவாத்-உல்-இஸ்லாம் முகமது கோரியின் ஆட்சியின் போது கட்டப்பட்டது. பின்னர் குத்புத்தீன் ஐபக் இந்த மசூதிக்கு 'ஜாமி மஸ்ஜித்' அல்லது 'வெள்ளிக்கிழமை மஸ்ஜித்' என்று பெயரிட்டார். மசூதியின் மேற்குப் பக்கம் கோவில்கள் அழிக்கப்பட்ட கதையை சித்தரிக்கிறது. சிவப்பு மற்றும் மஞ்சள் மணல் கற்களால் ஆன இந்த கட்டிடம், குதுப் வளாகத்திற்குள் உயர்ந்து நிற்கிறது மற்றும் குதுப் மினார் இணைந்து கட்டப்பட்டது.

சுருக்கமான வரலாறு

இந்த மசூதியின் கட்டுமானப் பணிகள் கி.பி 1193 இல் தொடங்கி கி.பி 1197 இல் நிறைவடைந்தது. முகமது கோரி டெல்லியை கைப்பற்றிய பிறகு அடிமை ஆட்சியாளர் குதுப்-உத்-தின்-ஐபக்கால் கட்டப்பட்டது. இந்த வரலாற்று மசூதி இருபத்தி ஏழு தூண்களால் ஆதரிக்கப்படுகிறது. இது தோமர்கள் மற்றும் மன்னர் பிருத்விராஜ் சவுகான் ஆகியோரால் கட்டப்பட்ட இந்து கோவில்களில் இருந்து எடுக்கப்பட்டது. இது தவிர, ஒரு விஷ்ணு கோவிலில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட ஒரு இரும்பு தூண் மசூதியின் பிரார்த்தனை மண்டபத்தின் நடுவில் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளது மற்றும் 'சட்டத்தின் தூண்' என்று அழைக்கப்படுகிறது. மசூதியில், கிழக்குப் போர்டிகோக்களின் முடிவில் ஒரு மாடி குறிப்பாக பெண்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. குதுப்-உத்-தின் ஐபக்கின் வாரிசான இல்துமிஷ், பிரதான பிரார்த்தனை மண்டபத்தில் மேலும் மூன்று ஆர்கேட்களைச் சேர்த்தார். பின்னர், கி.பி.1300 இல், அலாவுதீன் கில்ஜியின் ஆட்சியின் போது, பிரதான நுழைவு வாயில் 'அலை தர்வாசா' கட்டப்பட்டது மற்றும் மசூதியின் கிழக்குப் பகுதியில் ஒரு நீதிமன்றம் சேர்க்கப்பட்டது. மசூதியின் அரங்கில், சிக்கந்தர் லோதியின் ஆட்சியின் போது இங்கு பிரதான பாதிரியாராக இருந்த இமாம் ஜமீமின் கல்லறை உள்ளது. தற்போது, மசூதி இடிந்து விழும் நிலையில் உள்ளது. ஆனால் இன்னும் மலர் வடிவமைப்புகள் மற்றும் புனித குர்ஆன் மற்றும்

கிராமிக் சின்னங்களின் எழுத்துப்பெயர்ப்புகள் அப்படியே உள்ளன, இவை இந்து-இஸ்லாமிய கட்டமைப்புகளின் சிறந்த மாதிரிகளில் ஒன்றாகும்.

குவாத்-உல்-இஸ்லாம் மசூதியின் முக்கிய இடங்கள் இந்து மற்றும் இஸ்லாமிய கட்டிடக்கலை பாணிகளின் அற்புதமான கலவையாகும். ஒருபுறம், நீங்கள் அழகாக செதுக்கப்பட்ட கூரைகள் மற்றும் தூண்களில் மணிகள், பசுக்கள், கிளைகள், இலைகள் போன்ற இந்து உருவங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறீர்கள், மறுபுறம், போர்டிகோக்களில் குர்ஆனின் கையெழுத்துப் படியங்கள் உள்ளன. மேலும், பிரதான பிரார்த்தனை மண்டபத்தில் உள்ள வளைவு இஸ்லாமிய மற்றும் இந்து கலை வடிவங்களில் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளில் ஒன்றாகும்.

குதுப்மினார் வரலாறு

இந்தியாவின் முதல் முஸ்லீம் ஆட்சியாளரான டெல்லி சுல்தானகத்தின் குதுபுதீன் ஐபக் என்பவரால் 1199 ஆம் ஆண்டு இந்த பிரம்மாண்டமான கட்டிடத்தின் கட்டுமானம் தொடங்கியது. குதுபுதீன் முதல் மாடியின் கட்டுமானத்தை நியமித்தபோது, அவரது வாரிசான இல்துமிஷ் 1220 இல் மேலும் மூன்று மாடிகளைச் சேர்த்தார். பின்னர், பிர்ஹோஸ் ஷா துக்ளக் மேல் மாடியைச் சேர்த்து, சேதமடைந்த 4வது மாடியையும் மாற்றினார். எனவே, இந்த அமைப்பு பல்வேறு ஆட்சியாளர்கள் மற்றும் வம்சங்களின் ஒட்டுமொத்த கட்டிடக்கலை பங்களிப்புக்கு ஒரு அற்புதமான எடுத்துக்காட்டு

குதுப்மினாரின் கட்டுமானத்தின் பின்னணியில் பல கதைகள் ஒடுகின்றன. இந்தியாவின் கடைசி இந்து சாம்ராஜ்யத்தை குதுபுதீன் தோற்கடித்த பிறகு இந்தியாவில் முஸ்லீம் ஆட்சி வந்ததை நினைவுகூரும் வகையில் இது வெற்றியின் அடையாளமாக உள்ளது என்று சிலர் கூறினாலும், விசுவாசமுள்ள பக்தர்களால் அல்லாவுக்கு பிரார்த்தனை செய்யும் தளம் இது என்று சிலர் நம்புகிறார்கள். அதன் கட்டுமானத்தின் பின்னணியில் உள்ள உண்மை எதுவாக இருந்தாலும், அது இந்தியாவுக்கு உலகம் கண்டிராத மிக நேர்த்தியான கட்டமைப்புகளில் ஒன்றைக் கொடுத்தது என்பதே உண்மை.

குதுப் மினார் கட்டிடக்கலை

குதுப் மினார் அதன் அற்புதமான கட்டிடக்கலையின் காரணமாக முற்றிலும் கண்கவர் தோற்றத்தில் உள்ளது. 5 அற்புதமான மாடிகளைக் கொண்ட, 72.5 மீட்டர் உயரமுள்ள மினார்டின் அடிப்பகுதி 14.3 மீட்டர் மற்றும் மேல் விட்டம் 2.7 மீட்டர். பார்சோ-அரேபிய மற்றும் நாகரி போன்ற கட்டிடக்கலையின் வெவ்வேறு பாணிகளில் கட்டப்பட்டுள்ளது, அதன் கட்டுமானத்திற்கு பயன்படுத்தப்படும் பொருளும் மேல் மாடிகளை

நோக்கி நகரும்போது மாறிக்கொண்டே இருக்கிறது. முதல் மூன்று மாடிகள் சிவப்பு மணற்கற்களால் ஆனவை, நான்காவது பளிங்கு மற்றும் இறுதி மாடி பளிங்கு மற்றும் சிவப்பு மணற்கற்களால் ஆனது. இந்த அமைப்பில் புனித குர்ஆன் மற்றும் பிற அலங்கார கூறுகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ள நிலையில், 379 படிகள் கொண்ட ஒரு சூழல் படிக்கட்டு கோபுரத்தின் உச்சியில் மினாரட்டின் உள்ளே இருந்து செல்கிறது. சற்றே சாய்ந்த குதுப்மினார் நிச்சயமாக ஒரு கட்டடக்கலை தலைசிறந்த படைப்பாகும், மேலும் டெல்லி உல்லாசப் பயணங்களின் போது கண்டிப்பாக பார்க்க வேண்டும்.

குதுப் மினார் வளாகத்தில் உள்ள மசூதிகள், மினார்கள் மற்றும் பிற கட்டமைப்புகளின் குழுமம் 12 ஆம் நூற்றாண்டில் இந்திய துணைக்கண்டத்தில் முதன்முதலில் தங்கள் அதிகாரத்தை நிறுவிய பின்னர் இஸ்லாமிய ஆட்சியாளர்களின் கட்டிடக்கலை மற்றும் கலை சாதனைகளுக்கு ஒரு சிறந்த சான்றாகும். புது டெல்லியின் தெற்கு விளிம்பில் அமைந்துள்ள இந்த வளாகம், தனித்துவமான கட்டிட வகைகள் மற்றும் வடிவங்களின் அறிமுகத்துடன் இந்தியாவை டார்-அல்-ஹர்பிலிருந்து டார்-அல்-இஸ்லாமாக மாற்றுவதற்கான புதிய ஆட்சியாளர்களின் விருப்பத்தை விளக்குகிறது.

குதுப் மசூதி என்று குறிப்பிடப்படும் குவ்வத்துல்-இஸ்லாம், இஸ்லாத்தின் வலிமை என்று பொருள்படும், மேற்கு ஆசியாவில் வளர்ந்த இஸ்லாமிய கட்டிடக்கலையின் உன்னதமான மாதிரியை இந்தியாவிற்கு அறிமுகப்படுத்தியது. மசூதி ஒரு பெரிய செவ்வக முற்றத்தை உருவாக்கியது, மூன்று பக்கங்களிலும் செதுக்கப்பட்ட தூண்கள் மற்றும் மேற்கில் குறிக்கும் ஐந்து வளைவு திரையுடன் கூடிய ஆர்கேட்களால் சூழப்பட்டது. இந்து மற்றும் ஜெயின் கோவில்களின் செதுக்கப்பட்ட தூண்கள் மற்றும் உறைப்பூச்சு பண்பு போன்ற கோவில் கூறுகளை இணைத்து, பின் வந்த ஆட்சியாளர்களான குதுப் உத் தின் ஐபக் மற்றும் ஷம்சுத்-தின் இல்துமிஷ் ஆகியோரால் முடிக்கப்பட்டது. அவர்களின் குரிட் தாயகத்தில் இருந்து குறிப்புகளை வரைந்து, அவர்கள் 1199 மற்றும் 1503 க்கு இடையில் குவ்வத்துல்-இஸ்லாமின் தென்கிழக்கு மூலையில் ஒரு மினாரை (மினாரட்) கட்டினார்கள், இதன் மூலம் ஒரு பொதுவான கிளாசிக் இஸ்லாமிய மசூதியின் சொற்களஞ்சியத்தை நிறைவு செய்தனர். சிவப்பு மற்றும் பஃப் மணற்கற்களால் கட்டப்பட்டு, கல்வெட்டுப் பட்டைகளால் செதுக்கப்பட்ட குதுப் மினார், இந்தியாவின் மிக உயரமான கொத்து கோபுரமாகும், இது 72.5 மீட்டர் உயரம் கொண்டது, அனைத்து முஅத்தீன்களையும் தொழுகைக்கு அழைக்கும் பால்கனிகளைக் கொண்டுள்ளது. முற்றத்தில் ஒரு இரும்புத் தூண் மசூதிக்கு ஒரு தனித்துவமான இந்திய அழகியலைக் கொடுத்தது.

குவாத்துல்-இஸ்லாமின் வடமேற்குப் பகுதியில் உள்ள இல்துமிஷின் 13 ஆம் நூற்றாண்டின் சதுரக் கல்லறை, அரச கல்லறைகளைக் கட்டும் பாரம்பரியத்தின் தொடக்கத்தைக் குறிக்கிறது. இது இந்தியாவில் முகலாய சகாப்தத்தின் பிற்பகுதியில் பின்பற்றப்பட்டது. கல்லறை-அறை சரசனிக் பாரம்பரியத்துடன் தொடர்புடைய கல்வெட்டுகள் மற்றும் வடிவியல் மற்றும் அரபு வடிவங்களுடன் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. 1296 மற்றும் 1311 க்கு இடையில் தற்போதுள்ள குழுமத்திற்கு அல்லாவுதீன் கில்ஜி செய்த விரிவாக்கங்கள் மன்னரின் அதிகாரத்தை பிரதிபலிக்கின்றன. அவரது குறுகிய ஆட்சியில், பேரரசர் குதுப் மினாருக்கு தெற்கே ஒரு பெரிய சடங்கு நுழைவாயிலை (அலை தர்வாசா) சேர்த்தார், மேலும் ஒரு மதர்சாவையும் (கற்பிக்கும் இடம்) சேர்த்தார். முழுமையடையாத அலை மினார் முதல் மாடி, குதுப் மினார் அளவை விட இரண்டு மடங்கு அதிகமாக இருக்கும் என்று கருதப்பட்டது. இது 25 மீட்டர் உயரத்தில் உள்ளது. குதுப் மினார் வளாகத்தில் உள்ள மத மற்றும் இறுதி சடங்கு கட்டிடங்கள் ஆரம்பகால இஸ்லாமிய இந்தியாவின் கட்டிடக்கலை மற்றும் கலை சாதனைகளுக்கு ஒரு சிறந்த உதாரணம் ஆகும் .

நேர்மை

குதுப் மற்றும் அலை மினார், குவ்வத்துல்-இஸ்லாம் மசூதி, அதன் விரிவாக்கம், அலாவுதீன் கில்ஜியின் மதர்சா, இல்துமிஷ் கல்லறை, அலை தர்வாசா (சம்பிரதாய நுழைவாயில்), இரும்புத் தூண் மற்றும் பிற கட்டமைப்புகளின் எச்சங்களை உள்ளடக்கிய எல்லை போதுமான அளவு உள்ளது. சொத்தின் முக்கியத்துவத்தை வெளிப்படுத்தும் அம்சங்கள் மற்றும் செயல்முறைகளின் முழுமையான பிரதிநிதித்துவம், இந்தியாவில் குரிட் குலங்கள் தங்கள் ஆட்சி மற்றும் மதத்தை நிலைநிறுத்துவதற்கான விருப்பம் மற்றும் பார்வை உட்பட. பாதுகாப்பு நிலை நிலையானது மற்றும் சொத்து வளர்ச்சி மற்றும்/அல்லது புறக்கணிப்பின் பாதகமான விளைவுகளால் பாதிக்கப்படுவதில்லை.

சொத்தின் புறப் பகுதியில் கலப்பு நிலப் பயன்பாடு, ஒரு பெரிய பசுமைப் பகுதி (மெஹ்ராலி தொல்பொருள் பூங்கா) மற்றும் பார்வையாளர்களின் நடமாட்டத்தை ஆதரிக்கும் வசதிகள் உள்ளன. சொத்தின் நேர்மைக்கு அச்சுறுத்தல்கள் எதுவும் மாநிலக் கட்சியால் அடையாளம் காணப்படவில்லை.

நம்பகத்தன்மை

குதுப் மினார் மற்றும் அதன் நினைவுச்சின்னங்கள் வளாகம் அதன் இருப்பிடம், வடிவங்கள் மற்றும் வடிவமைப்புகள் மற்றும் பொருட்கள் மற்றும் பொருளின் அடிப்படையில் கணிசமாக உண்மையானது. சொத்தின் சிறந்த யுனிவர்சல் மதிப்பைத் தக்கவைக்கும் பண்புக்கூறுகள்

உண்மையாகவும் நம்பகத்தன்மையுடனும் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன, மேலும் சொத்தின் மதிப்பை முழுமையாக வெளிப்படுத்துகின்றன. சொத்தின் பாதுகாப்பு நிலையைப் பராமரிக்க, மேற்கொள்ளப்படும் பழுதுபார்ப்பு அசல் கட்டுமானம், கட்டிடக்கலை மற்றும் அலங்கார அமைப்புகளுக்கு மதிப்பளித்து, சொத்தின் சிறந்த உலகளாவிய மதிப்பை நிரூபிக்கிறது. சொத்தின் கட்டமைப்பு மற்றும் பொருள் நிலைத்தன்மையை உறுதி செய்வதற்காக அவ்வப்போது மேற்கொள்ளப்படும் பணிகள் மீளக்கூடியவை.

முகலாயர்களின் காலத்தில் கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை

இந்தியாவில் முகலாயர் சகாப்தம் (1526-1857) கலை, கட்டிடக்கலை, இலக்கியம் மற்றும் ஓவியம் ஆகியவற்றில் குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றங்களைக் கண்டது. முகலாய கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை பாரசீக, இந்திய மற்றும் மத்திய ஆசிய தாக்கங்களின் தனித்துவமான கலவையை வெளிப்படுத்தியது.

- **கட்டிடக்கலை:** தாஜ்மஹால் மற்றும் செங்கோட்டை போன்ற பிரமாண்ட நினைவுச்சின்னங்கள் கட்டப்பட்டன, இது பளிங்கு, சிக்கலான செதுக்கல்கள் மற்றும் ஈர்க்கக்கூடிய குவிமாடங்களின் நேர்த்தியான பயன்பாட்டை எடுத்துக்காட்டுகிறது.
- **இலக்கியம்:** அக்பர் மற்றும் ஷாஜஹான் போன்ற பேரரசர்களின் ஆதரவுடன் முகலாய இலக்கியம் செழித்தது . அக்பர்நாமா மற்றும் மிர்சா காலிபின் கவிதைகள் போன்ற தலைசிறந்த படைப்புகளை உருவாக்கியது .
- **ஓவியம்:** இந்த காலகட்டத்தில் மினியேச்சர் ஓவியம் அதன் உச்சத்தை எட்டியது, நுட்பமான தூரிகை வேலைப்பாடு, துடிப்பான வண்ணங்கள் மற்றும் தெளிவான கதைசொல்லல் ஆகியவற்றால் வகைப்படுத்தப்பட்டது.
- **கலாச்சார தாக்கம்:** இந்த கலை சாதனைகள் இந்தியாவின் கலாச்சார நிலப்பரப்பில் ஒரு அழியாத முத்திரையை விட்டு இன்றுவரை மக்களை கவர்ந்து வருகிறது.

முகலாயர்களின் கட்டிடக்கலை

முகலாயர்களின் போது கட்டிடக்கலை முன்னேற்றம் உலக கலையில் ஒரு அடையாளமாக உள்ளது. முகலாய கட்டிடங்கள் குமிழ் போன்ற குவிமாடங்கள், அற்புதமான மினாரட்டுகள், நான்கு மூலைகளிலும் உள்ள குபோலாக்கள், விரிவான வடிவமைப்புகள் மற்றும் பியட்ரா தூரா ஆகியவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பாரிய கட்டமைப்புகளுக்கு குறிப்பிடத்தக்கவை.

- **பாபர் மற்றும் ஹுமாயூன்:** பாபர் மற்றும் ஹுமாயூன் காலத்தில் கட்டப்பட்ட மசூதிகள் கட்டிடக்கலை முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை அல்ல.

- சுர் வம்சம்: தில்லியில் உள்ள புராண கிலா மற்றும் பீகாரில் உள்ள சசாரத்தில் உள்ள ஷேர் ஷா மற்றும் இஸ்லாம் ஷா ஆகியோரின் கல்லறைகள்: சூர் வம்சம் சில அற்புதமான மாதிரிகளை விட்டுச் சென்றது .
- புராண கிலா, உயர்ந்த கோட்டையுடன் கூடிய பெரிய தொட்டிகளால் சூழப்பட்ட ஒரு மாடி மேடையில் கல்லறைகள், புதுமையான அம்சங்களாக இருந்தன.
- அக்பரின் பங்களிப்பு:
 - அக்பரின் ஆட்சியின் போது, ஹுமாயூனின் கல்லறை தோட்டங்களால் சூழப்பட்டு, உயர்த்தப்பட்ட மேடையில் வைக்கப்பட்டது.
 - இந்திய கைவினைஞர்களால் கட்டப்பட்டது மற்றும் பாரசீக கட்டிடக் கலைஞர்களால் வடிவமைக்கப்பட்டது. இது பின்பற்ற ஒரு மாதிரியை அமைத்தது.
 - ஆக்ரா கோட்டை , ராஜபுத்திர கட்டிடக்கலை பாணியில் இணைக்கப்பட்ட ஒரு மாதிரி .
 - புதிய தலைநகரான அக்பர் :பதேபூர் சிக்ரி அதன் சுவர்களுக்குள் பல எழுச்சியூட்டும் கட்டிடங்களை உள்ளடக்கியது.
 - :பதேபூர் சிக்ரியின் அற்புதமான நுழைவாயில், புலந்த் தர்வாசா , சிவப்பு மணற்கல் மற்றும் பளிங்கு மூலம் அக்பரால் கட்டப்பட்டது. இது ஒரு சிறந்த கட்டிடக்கலை சாதனையாக கருதப்படுகிறது.

ஹுமாயூனின் கல்லறை

ஹுமாயூன் கல்லறை ஹுமாயூன் பாபரின் மூத்த மகன் 1556 ஆம் ஆண்டு இறந்தார். அவரது மிகவும் அன்புக்குரிய மனைவியும் தலைமை மனைவியுமான பேகா பேகம் தனது கணவரின் நினைவாக மிகவும் அற்புதமான மற்றும் அழகான கல்லறையைக் கட்டினார். ஒன்பது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, 1565 ஆம் ஆண்டில், பேகா பேகம் மிகப்பெரிய சமாதியைக் கட்ட பணித்தார். இது கிழக்கு டெல்லியில் உள்ள நிஜாமுதீனில் அமைந்துள்ளது மற்றும் 1993 ஆம் ஆண்டில் யுனெஸ்கோ உலக பாரம்பரிய தளமாக அறிவிக்கப்பட்டது. இந்தியாவில் நன்கு பாதுகாக்கப்பட்ட சில முகலாய நினைவுச்சின்னங்களில் இதுவும் ஒன்றாகும்.

ஹுமாயூனின் கல்லறையின் வரலாறு

1556 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 20 ஆம் தேதி ஹுமாயூன் இறந்தார் மற்றும் அவரது உடல் டெல்லியில் உள்ள புராண குயிலாவில் அடக்கம் செய்யப்பட்டது. ஹெமுவின் தாக்குதலுக்குப் பிறகு, டில்லியின் முதல்வர் அடில் ஷா சூரி, பூரண குயில்லா சேதமடைந்தது. ஹுமாயூனின் மனைவி கல்லறைக்கு உத்தரவிட்டார். மிராக் மிர்சா கியாஸ் என்ற பாரசீக கட்டிடக் கலைஞரின்

சேவைகளைப் பயன்படுத்தினார். பேகா பேகம் முழுவதுமாக கவனித்துக் கொண்ட அந்த நேரத்தில் கட்டுமானத்திற்கு சுமார் 1.5 மில்லியன் இந்திய ரூபாய்கள் செலவானது. கல்லறை நிறைவடைவதற்கு முன், மிராக் மிர்சா கியாஸ் இறந்தார்; அவரது மகன் சையத் மிர்சா கல்லறையை முடித்தார்.

அழகான கல்லறை ஒரு சதுர தோட்டத்தின் மையத்தில் உள்ளது. ஹுமாயூன் கல்லறையில் முதலில் புதைக்கப்பட்டார். ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியாவை முழுமையாகக் கைப்பற்றிய பிறகு, கல்லறையில் உள்ள தோட்டம் பிரிட்டிஷ் தேவைகளுக்கு ஏற்ப மறுவடிவமைப்பு செய்யப்பட்டது. இருப்பினும் 20 ஆம் நூற்றாண்டில் கர்சன் பிரபு அசல் தோட்டத்தை மீட்டெடுக்க உத்தரவிட்டார். 1903-1909 வரை ஒரு பெரிய மறுசீரமைப்பு இயக்கத்தில்; கல்லறை அதன் அசல் வடிவத்திற்கு அருகில் மீட்டெடுக்கப்பட்டது. பிளாஸ்டர் சேனல்களை மணற்கற்களால் வரிசைப்படுத்துவதும் இதில் அடங்கும். 1947 ஆம் ஆண்டு இந்தியப் பிரிவினையின் போது, ஹுமாயூன் கல்லறை, பாகிஸ்தானுக்குக் குடிபெயர்ந்த இஸ்லாமியர்களின் குடியேற்ற முகாம்களாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. இறுதியாக 1993 ஆம் ஆண்டில் மற்றொரு சுற்று மறுசீரமைப்பு வேலை செய்யப்பட்டது.

ஹுமாயூன் கல்லறையின் கட்டிடக்கலை

பாரசீக பாணியின் கலவையுடன் கூடிய மற்றொரு அற்புதமான முகலாய கட்டிடக்கலை ஹுமாயூனின் கல்லறை ஆகும். தோட்டத்தின் மையத்தில் உள்ள கல்லறை 47 மீ உயரத்தில் உள்ளது. நீருற்றுகளுக்கு பல்வேறு நீர் வழிகள் உள்ளன, அவை கல்லறைக்கு மேலும் அழகு சேர்க்கின்றன. இது 7 மீ உயரமுள்ள கல் மேடையில் உள்ளது.

பாரசீக பாணியிலான இரட்டைக் குவிமாடத்தைப் பயன்படுத்திய இந்தியாவின் முதல் கட்டிடம் இது மற்றும் பிறை வடிவில் முடிவடையும் 7 மீ உயரமுள்ள பித்தளை ஆபரணத்தின் மேல் உள்ளது. முதன்மையாக சிவப்பு மணல் கல் மற்றும் வெள்ளை பளிங்கு ஆகியவற்றால் கட்டப்பட்ட கல்லறை பாரசீக மற்றும் முகலாய அழகைக் குறிக்கிறது. கல்லறையின் உயரம் 47 மீ மற்றும் அகலம் 91 மீ. மத்திய சத்திரியர்களின் குவிமாடங்கள் மெருகூட்டப்பட்ட பீங்கான் ஓடுகளால் அழகுபடுத்தப்பட்டுள்ளன. குவிமாடங்கள் வெளிப்புறத்தில் வெள்ளை பளிங்குகளால் மேலும் அழகுபடுத்தப்பட்டுள்ளன, மேலும் உட்புறம் அபரிமிதமான உட்புற இடத்தைப் பற்றிய யோசனையை அளிக்கிறது. குவிமாடத்தின் வெளிப்புறம் வெள்ளை பளிங்குக் கல்லாக இருந்தாலும், மீதமுள்ள கட்டிடம் சிவப்பு மணல் கல்லிலும் வெள்ளை மற்றும் கருப்பு பளிங்கிலும் கட்டப்பட்டுள்ளது.

இரண்டு இரட்டை அடுக்கு வளைந்த நுழைவாயில்கள் கல்லறையின் நுழைவாயிலுக்கு வழி வகுக்கிறது. மைய எண்கோண அறையானது பக்கவாட்டில் வளைந்த லாபிகளாலும் மூலைவிட்டங்களில் எண்கோண அறைகளாலும் சூழப்பட்ட சென்டோப்பைக் கொண்டுள்ளது. பிரதான அறையானது மேற்கு நோக்கிய மக்காவில் உள்ள ஜாலியின் மீது மிஹ்ராப் வடிவமைப்பைக் கொண்டுள்ளது. குர்ஆனில் இருந்து எந்த கல்வெட்டுக்கும் பதிலாக கிப்லாவிலிருந்து நேரடியாக அறைக்குள் ஒளி நுழையும் ஒரு சிறிய அவுட்லைன் உள்ளது.

முக்கிய கல்லறை கட்ட 8 ஆண்டுகள் ஆனது. இது சார் பாக்கின் மையத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. பிரதான அறை மேலும் 8 சிறிய அறைகளைக் கொண்டுள்ளது. முழு கல்லறையும் ஒன்றாக 124 வால்ட் அறைகளைக் கொண்டுள்ளது. பல சிறிய அறைகளில் முகலாய கல்லறைகளில் இருக்கும் செனெட்டோப் உள்ளது. ஹுமாயுனின் கல்லறையின் மிக அழகான பகுதி சொர்க்க தோட்டம் ஆகும், இது வடிவியல் வடிவத்தில் உள்ளது மற்றும் நான்கு சதுரங்களாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. வடக்குச் சுவரில் ஹம்மாம் என்று அழைக்கப்படும் ஒரு சிறிய அறை உள்ளது. கிழக்குச் சுவரில் அமைந்துள்ளது பரதாரி என்றால் பன்னிரண்டு கதவுகள் கொண்ட இடம். ஹுமாயுனின் கல்லறையில் பல கட்டிடங்கள், கல்லறைகள், மசூதிகள் நிலா குபந்த், பு ஹலிமா கல்லறை மற்றும் தோட்டம், அஃபர்வாலா கல்லறை மற்றும் மசூதி, அரபு சராய், சில்லா நிஜாமுதீன் அவுலியா, பார்பர் கல்லறை, பேகா பேகம் கல்லறை ஆகியவை உள்ளன.

ஃபதேபூர் சிக்ரி

ஃபதேபூர் சிக்ரி கோட்டையானது தலைநகராக இருந்த காலத்திலிருந்து வரலாற்று முகலாய நினைவுச்சின்னங்களின் முழு வளாகமாகும். இது சிவப்பு மணற்கல் கட்டிடங்கள், சிக்கலான செதுக்கல்கள் மற்றும் விரிவான தோட்டங்களுக்கு பெயர் பெற்றது. ஃபதேபூர் சிக்ரி கோட்டை வளாகம் இஸ்லாமிய, இந்து மற்றும் பாரசீக பாணிகளின் கட்டிடக்கலை கலவையைக் கொண்டுள்ளது. கோட்டைக்குள் இருக்கும் ஜோதா பாயின் அரண்மனை, பஞ்ச் மஹால் மற்றும் சலீம் சிஷ்டியின் கல்லறை போன்ற பல நினைவுச்சின்னங்களை நீங்கள் ஆராயலாம். ஒவ்வொரு இடத்திற்கும் அதன் சொந்த கவர்ச்சியும் முக்கியத்துவமும் உள்ளது.

ஆக்ரா ஃபதேபூர் சிக்ரி கோட்டை வரலாறு, கலாச்சாரம் மற்றும் கட்டிடக்கலை ஆகியவற்றின் சிம்பொனி ஆகும். இந்த வரலாற்று தலத்தின் மகத்துவம் யாரையும் மயக்க நிலையில் வைக்கும். மறைந்த மூலைகள் மற்றும் இரகசிய அறைகள் கடந்த கால கதைகளை கிசுகிசுப்பதை கூட நீங்கள் காணலாம்.

இந்த கோட்டை ஒரு கட்டிடக்கலை அற்புதம். இது முகலாய பிரமாண்டத்திற்கு உங்களை மீண்டும் கொண்டு செல்கிறது. மேலும் இது சுற்றியுள்ள கிராமப்புறங்களின் பரந்த பரப்பைக் கண்டும் காணாத பாறை முகடுகளின் மேல் நிற்கிறது.

ஃபதேபூர் சிக்ரி கோட்டையின் வரலாறு

ஃபதேபூர் சிக்ரி கோட்டை ஒரு கட்டிடக்கலை மரபு ஆகும், அதன் வேர்கள் 16 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முந்தையவை. பேரரசர் அக்பர் இந்த நகரத்தை 1571 இல் கண்டுபிடித்தார். இதன் பெயரின் ஒரு பகுதி சிக்ரி கிராமத்திலிருந்து பெறப்பட்டது, இது கோட்டை கட்டப்படுவதற்கு முன்பு இங்கு இருந்தது. 1573 ஆம் ஆண்டில் குஜராத்தின் மீது அக்பரின் வெற்றிக்குப் பிறகு இது ஃபதேபூர் சிக்ரி (வெற்றியின் நகரம் என்று பொருள்படும்) என மறுபெயரிடப்பட்டது. மேலும் இது ஒரு இராணுவ கோட்டையாகவும் அறிஞர்கள், கவிஞர்கள் மற்றும் கலைஞர்கள் கூடும் இடமாகவும் மாறியது.

இருப்பினும், கோட்டையின் பிரமாண்டம் குறுகிய காலமாக இருந்தது. ஃபதேபூர் சிக்ரி 1571 முதல் 1585 வரை 15 ஆண்டுகள் மட்டுமே முகலாய தலைநகராக இருந்தது. நாட்டின் வடமேற்குப் பகுதியில் நிலவும் அமைதியின்மை காரணமாக அது கைவிடப்பட்டது. 1610 வாக்கில், ஃபதேபூர் சிக்ரி முழுவதும் கைவிடப்பட்டது. பின்னர், 19 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் காலனித்துவ ஆட்சியாளர்கள் ஆக்ரவை ஆக்கிரமித்தபோது, அவர்கள் இங்கு ஒரு நிர்வாக மையத்தை நிறுவினர். குறுகிய காலத்தில் தலைநகராக இருந்த போதிலும், ஃபதேபூர் சிக்ரி கோட்டை இந்திய வரலாற்றில் ஒரு அழியாத முத்திரையை பதித்துள்ளது. அதன் கட்டிடக்கலை சிறப்பு இன்றுவரை பார்வையாளர்களை வசீகரித்து வருகிறது.

அதன் வரலாற்று மற்றும் கலாச்சார முக்கியத்துவம் காரணமாக, இது 1986 இல் யுனெஸ்கோ பாரம்பரியமாக அறிவிக்கப்பட்டது.

ஃபதேபூர் சிக்ரி கோட்டையின் கட்டிடக்கலை

ஃபதேபூர் சிக்ரி கோட்டையின் கட்டிடக்கலை பல்வேறு கலை பாணிகளின் அற்புதமான கலவையாகும். இது முகலாய கட்டிடக் கலைஞர்கள் மற்றும் கைவினைஞர்களின் படைப்பாற்றலின் மாபெரும் கேள்வாஸ்.

கோட்டையின் கட்டுமானம் முதன்மையாக சிவப்பு மணற்கற்களைப் பயன்படுத்தி செய்யப்பட்டது, இது ஒரு தனித்துவமான மற்றும் வசீகரிக்கும் தோற்றத்தை அளிக்கிறது. மேலும் உள்ளே உள்ள கட்டமைப்புகள் நேர்த்தியான சிற்ப வேலைப்பாடுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளன. இது பல அரண்மனைகள், மசூதிகள் மற்றும் பிற நிர்வாக கட்டிடங்களைக் கொண்டுள்ளது. மேலும்

இது இந்திய மற்றும் இஸ்லாமிய கட்டிடக்கலை பாணிகளின் தனித்துவமான இணைவைக் காட்டுகிறது.

400 ஆண்டு கால வரலாறு

செங்கோட்டையானது, டெல்லி மாநகருக்கு ஷாஜகான் அளித்த பரிசு என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. முகலாய ஆட்சிக் காலத்தின் அரசியலையும், பொருளாதார ஸ்திரத்தன்மையையும் இது பிரதிபலிக்கிறது. முதலில் முகலாயர்களின் தலைநகராக ஆக்ராதான் இருந்தது. ஆனால், பல்வேறு காரணங்களுக்காக ஆக்ராவில் இருந்து ஷாஜகானாபாத்துக்கு (தற்போதைய பழைய டெல்லி) 1638ஆம் ஆண்டு தலைநகரை மாற்றினார் மன்னர் ஷாஜகான். முகலாய சாம்ராஜ்யத்தின் பயணம்' என்ற தனது புத்தகத்தில் இதுகுறித்து எழுதியிருக்கிறார் ஐரோப்பிய பயணி ப்ரான்காயிஸ் பெர்னியர். அதில், ஆக்ராவில் தாங்க முடியாத வெப்பம் நிலவியதால், டெல்லிக்கு தலைநகர் மாற்றப்பட்டதாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சாம்ராஜ்யத்தை கட்டுப்படுத்த டெல்லி பொருத்தமாக இருந்ததால், ஆக்ராவில் இருந்து தலைநகர் மாற்றப்பட்டது என்ற காரணமும் கூறப்படுகிறது. 1639 ஆம் ஆண்டு மே 12ஆம் தேதி செங்கோட்டை கட்ட அடிக்கல் நாட்டப்பட்டது. இதை கட்டி முடிக்க 9 ஆண்டுகாலம் ஆனது. அப்போதைய மதிப்பிலேயே இதற்காக சுமார் ஒரு கோடி ரூபாய் செலவிடப்பட்டது. இதில் பெரும்பாலான செலவு, மாளிகை கட்டவே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

சிவப்பு நிற கற்கல் பயன்படுத்தி கட்டப்பட்டதாலே, இது செங்கோட்டை என்று பெயரிடப்பட்டது. கலை வடிவம் மற்றும் அலங்கார வேலைப்பாடுகளின் உச்சத்தை செங்கோட்டை நமக்கு காண்பிக்கிறது என்று பலராலும் புகழப்படும் இக்கட்டடம் பாரசீக, ஐரோப்பிய மற்றும் இந்திய கலைவடிவங்களின் தொகுப்பில் கட்டப்பட்டுள்ளது. யமுனை நதியின் மேற்கு கரையில் இருக்கும் செங்கோட்டை, மேற்கு மற்றும் கிழக்கில் நீண்டு செல்கிறது. செங்கோட்டையின் மதில் சுவர்கள், 2.41 கிலோ மீட்டர் சுற்றளவு கொண்டதாகும். இதன் பிரதான கட்டட அமைப்பாளர்கள் இரண்டு பேர். மற்ற அதிகாரிகளின் மேற்பார்வையில் ஹமித் மற்றும் அஹமத் ஆகிய இருவருமே இதனை கட்டும் வேலையில் முக்கிய பங்காற்றியவர்கள். இதற்காக பின்னாளில் இருவருக்கும் முகலாய மன்னரால் தக்க சன்மானம் வழங்கப்பட்டது.

டெல்லி நுழைவுவாயில்

ஷாஜகானாபாத்தின் தெற்கு வாயிலே இந்த டெல்லி நுழைவாயில். வெள்ளிக்கிழமை தொழுகைகளுக்காக ஜம்மா மசூதிக்கு செல்ல மன்னரால் இது பயன்படுத்தப்பட்டது. ஆனால், 1857க்கு பின், செங்கோட்டையை பிரிட்டன் கைபற்றிய பிறகு இந்த நுழைவாயில் பொதுமக்களுக்கு மூடப்பட்டது. டெல்லி நுழைவாயிலின் இரு பக்கங்களும் யானைகளின் சிலை அமைந்திருந்தது. ஆனால், ஒளரங்கசீப்பின் மத நம்பிக்கைகள்படி, சிலை வைத்திருப்பதை பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை என்பதனால் அதனை இடிக்க உத்தரவிட்டார்.

தாஜ் மகால உலக அதிசயங்களில் ஒன்றாகும். இந்த தாஜ் மஹால் ஆக்ராவில் அமைந்துள்ளது. உலக அதிசயங்களில் ஒன்றான இந்த தாஜ் மஹால் முழுவதும் பளிங்குக் கற்களினால் கட்டப்பட்ட கட்டிடமாகும். இந்த தாஜ் மஹால் ஆக்ரா நகரில் யமுனை ஆற்றின் கரையில் கட்டப்பட்டுள்ளது. இது காதலின் சின்னமாக உலகப் புகழ் பெற்றது. ஏழு உலக அதிசயங்களின் புதிய பட்டியலில் தாஜ் மகாலும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இக் கட்டிடம் முகலாய மன்னனான ஷாஜகானால், இறந்து போன அவனது இளம் மனைவி மும்தாஜ் நினைவாக 22,000 பணியாட்களைக் கொண்டு 1631 முதல் 1654 ஆம் ஆண்டுக்கு இடையில் கட்டிமுடிக்கப்பட்டது. சரி இந்த பதிவில் தாஜ் மஹால் பற்றிய வரலாறை பற்றி கொஞ்சம் படித்தறியலாம் வாங்க.

தாஜ்மஹால் வரலாறு – தோற்றம்:

ஜஹாங்கீர் முகலாயப் பேரரசராக இருந்தார். இந்த மன்னருக்கு மொத்தமாக நான்கு மகன்கள். அதில் ஒருவர்தான் ஷாஜகான். ஜஹாங்கீருக்கு அடுத்து முகலாயப் ஆட்சியை யார் பிடிப்பது என்ற பிரச்சனை ஏற்பட்டபோது தன்னுடைய உடன் பிறந்த மற்ற மூன்று சகோதரர்களையும் கொன்று, ஆட்சியை பிடித்தவர் தான் ஷாஜகான். ஷாஜஹான் ஆட்சியை தன்னுடைய சிறுவயதிலேயே பிடித்துவிட்டார்.

அரசராக இருந்த ஷாஜகான், மும்தாஜை சந்தித்த முதல் சந்திப்பிலேயே காதல் வசத்தில் விழுந்து விடுகின்றார். மும்தாஜை திருமணம் செய்து கொள்ளவேண்டும் என்ற முடிவுக்கும் வந்து, இருவருக்கும் நிச்சயிக்கப்படுகிறது. இருப்பினும் திருமணம் நடக்கவில்லை. இதற்கு காரணம் அரச ஜோதிடர்கள் இவர்களுக்கு திருமணம் 5 ஆண்டுகளுக்கு பின்பு தான் நிகழவேண்டும் என்று கணித்து கூறிவிட்டனர். இந்த இடைப்பட்ட காலத்தில் அவரது ராஜியத்தை பாதுகாப்பதற்காக ஷாஜஹானுக்கு இரண்டு திருமணமும் செய்து கொண்டாராம். ஐந்து வருடம் கழித்து

ஷாஜகான்

முகலாய மன்னர்களின் இந்த ஷாஜகான் மிகப்பெரிய மன்னராக பேசப்பட்டவர். இந்தியாவிலேயே அதிகப்படியான படைபலமும் பண்பலமும் கொண்ட மன்னர் என்ற பெருமை இவருக்கு உண்டு. ஆக அரசியல்ரீதியாக மற்ற நாடுகளுடன் சண்டை வரும்போது, தன்னுடைய ஆட்சிக்கு எந்த பிரச்சனையும் வரக்கூடாது என்பதால் போர் செய்யக் கூடிய நாடுகளில் இருக்கும் இளவரசிகளை திருமணம் செய்துகொண்டு சுமுகமாக சண்டையை முடித்துக் கொள்வார்கள். இதனால், ஷாஜகான் அரசியல் ரீதியாக பல திருமணங்கள் செய்து கொண்டார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு விஷயம்.

ஷாஜகான் மும்தாஜ் வாழ்க்கை வரலாறு

மும்தாஜ் ஷாஜகானுக்கு முதல் மனைவி கிடையாது மூன்றாவது மனைவி ஆவார். மும்தாஜை திருமணம் செய்த பின்பும் ஷாஜகான் இன்னும் பல திருமணங்களை செய்து கொண்டாராம். எத்தனை திருமணங்களை ஷாஜகான் செய்து கொண்டாலும், தன்னுடைய உயிருக்கு உயிரான மனைவியாக, காதலியாக நினைப்பது மும்தாஜை மட்டும்தான். பொதுவாக 'குழந்தை பிறந்துவிட்டாலே மனைவி மீது பாசம் போய்விடுகிறது' என்பது பெண்களின் குற்றச்சாட்டு. ஒருசில ஆண்களின் செயல்களும் அப்படித்தான் இருக்கிறது. ஆனால், ஒரு குழந்தை அல்ல இரண்டு குழந்தையும் அல்ல ஷாஜகான் மும்தாஜ் தம்பதிகளுக்கு 14 குழந்தைகள். அத்தனை குழந்தைகள் பிறந்த பிறகும், திருமணம் செய்தபோது இருந்த அதே ஆழமான காதலோடு நேசித்து மனைவிக்கு உலகமே அதிசயிக்கும் வகையில் கல்லறை கட்ட முடிகிறது என்றால், அந்தக் காதல் உலக அதிசயங்களை விட பேரதிசயமானதுதான். ஷாஜகானின் மூன்றாவது மனைவியான மும்தாஜ் தனது 14 வது குழந்தை குஹாரா பேகம் பிறந்தபோது இறந்துவிட்டார். அவர், இறந்த ஒரு வருடம் முழுக்க துயரத்திலேயே மூழ்கி இருந்த ஷாஜகானின் நரை முடிகளும் வாடிய முகமுமே மனைவியின் மீதான பிரிவையும் காதலையும் உணர்த்தியது.

அப்படியொரு அன்பால் நிறைந்தது இவர்களின் வாழ்க்கை. இந்தியாவிற்கு பெருமையாக... காதலின் மகத்துவமாக காட்சியளிக்கும் தாஜ்மஹால் உருவாக காரணமாக இருந்தது மும்தாஜின் அன்புதான். அந்த பேரன்பே ஷாஜகானை தாஜ்மஹாலை கட்ட வைத்தது. தாஜ்மஹால் ஒரு தந்தம்-வெள்ளை பளிங்கு கல்லறை ஆகும் , இது ஆக்ராவின் பீடத்தின் மீது அழகாக அமர்ந்திருக்கிறது, அதன் முன்பக்கத்தில் உள்ள பிரதிபலிப்பு குளத்தில் பிரதிபலிப்புடன் ஒரு அதிசயமான தோற்றத்தை அளிக்கிறது. வெவ்வேறு வானிலை, பருவங்கள் மற்றும் நாளின் நேரங்களின் போது மாறிவரும் வானத்தின் சாயல்களை பிரதிபலிப்பதன் மூலம் இந்த இடம் நிறம்

மாறும் என்று கூறப்படுகிறது. சுவர்களின் மாறும் வண்ணங்கள் கல்லறையை அன்பின் உயிருள்ள மற்றும் மயக்கும் சின்னமாக உணர வைக்கிறது.

தாஜ்மஹால் பெரும்பாலும் "முகலாய கட்டிடக்கலையின் சுருக்கம்" என்று அழைக்கப்படுகிறது மற்றும் யுனெஸ்கோவால் "முஸ்லிம் கலையின் நகை" என்று அங்கீகரிக்கப்பட்டது. இந்தக் கட்டுரையானது, இந்த கம்பீரமான உலக அதிசயத்தின் கட்டிடக்கலையை ஆழமாகப் பற்றி விவாதிக்கிறது.

சமச்சீர்

தாஜ்மஹால் அமைதி மற்றும் நல்லிணக்க உணர்வை வெளிப்படுத்துகிறது. இது முக்கியமாக கட்டமைப்பின் சரியான சமச்சீர்மை, முக்கிய குவிமாடம் மற்றும் சுற்றியுள்ள மினாரட்டுகள் மற்றும் நான்கு கால்வாய்களால் தோட்டங்களை பிரிக்கப்பட்ட மத்திய தாமரை குளத்தில் சந்திக்கிறது. இந்த வளாகத்தின் சரியான வடிவவியலானது பார்வையாளர்களை பிரமிப்பில் ஆழ்த்துகிறது மற்றும் கட்டமைப்பின் பிரமாண்டத்தை சேர்க்கும் வகையில் ஒரு தனிமத்தை இடமில்லாமல் கண்டுபிடிக்க முடியாத அளவுக்கு சரியானது. தாஜ்மஹாலின் சமச்சீரானது முழுமையான ஒரு அறிக்கையை உருவாக்குகிறது, இது கட்டிடக்கலை மேன்மையின் அடையாளமாகவும், உலகளாவிய நல்லிணக்கத்தை பிரதிபலிக்கிறது.

ஆப்டிகல் மாயையுடன் கட்டப்பட்டது

விரும்பிய பிற உலக அனுபவத்தை அடைய, தாஜ்மஹாலின் மினாரட்டுகள் ஒரு ஒளியியல் மாயையை உருவாக்க ஒரு குறிப்பிட்ட வழியில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. கட்டிடக் கலைஞர்கள் மற்றும் கைவினைஞர்கள் விகிதாச்சாரத்தில் தேர்ச்சி பெற்றதால், நீங்கள் வாயிலில் நுழைந்தவுடன், நினைவுச்சின்னம் நெருக்கமாகவும் பெரியதாகவும் தோன்றும் வகையில் நினைவுச்சின்னத்தை உருவாக்க முடிந்தது. ஆனால் நீங்கள் அதை அணுகும்போது, அது அளவு சுருங்குகிறது. இந்த குறிப்பிட்ட மாயையானது எந்த காட்சி இடையூறுகளையும் தவிர்க்கவும், அந்த இடத்திற்கு மர்மத்தின் தொடுதலை சேர்க்கவும் உருவாக்கப்பட்டது மற்றும் மினாரட்டுகள் மூலம் அடையப்பட்டது, அவை முற்றிலும் நிமிர்ந்து, ஆனால் உண்மையில் வெளிப்புறமாக சாய்ந்தன. பெரிய அளவிலான மாயையை உருவாக்குவதோடு, பூகம்பங்கள் போன்ற இயற்கை பேரழிவுகளின் போது மினாராக்களின் சாய்வு முக்கிய மறைவை பாதுகாக்கிறது. இந்த வழியில், அவை எப்போதும் மத்திய குவிமாடத்திலிருந்து விழும்.

சிவப்பு கல் மற்றும் வெள்ளை மார்பிள் பயன்பாடு

தாஜ்மஹால் கட்டிடத்தில் கற்கள் மற்றும் வண்ணங்களின் படிநிலை பயன்பாடு அதன் அர்த்தத்திற்கு பல அடுக்குகளை சேர்க்கிறது. தாஜ் கட்டப்படுவதற்கு முன்பு, பெரும்பாலான முகலாய கட்டிடக்கலைகளில் சிவப்பு மணற்கல் பயன்படுத்தப்பட்டது, ஆனால் ஷாஜஹான் வெவ்வேறு சாதியினருக்கான இந்து வண்ணக் குறியீட்டால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டார்.

பிராமணர்களுக்கு (பூசாரி சாதி) வெள்ளைக் கல்லையும் , கூடித்திரியர்களுக்கு (போர் சாதி) சிவப்புக் கல்லையும் பயன்படுத்த சுதந்திரம் பெற்றதன் மூலம் முகலாயர்கள் இந்தியாவின் இரு முன்னணி வகுப்பினரை அடையாளம் கண்டு, தங்களை ஆட்சியாளர்களாக அறிவித்தனர். ஷாஜஹான் மும்பை மஹாலுடன் இருந்த காலத்தில், ஷாஜஹானின் பல்வேறு மனநிலைகளைப் பிரதிபலிப்பதாகக் கூறப்படும் வெள்ளைப் பளிங்கு நாளின் ஒளியை மாற்றுவதற்கான கேன்வாஸாகவும் செயல்படுகிறது.

தாஜ்மஹாலின் நேர்த்தியான சுவர்கள்

இந்த இடத்திற்கு புனிதமான ஒளியை சேர்க்கும் வகையில், நினைவுச் சின்னத்தின் சுவர்கள் அழகிய கையெழுத்து மற்றும் பியட்ரா தூராவால் மூடப்பட்டிருக்கும் . பியட்ரா தூரா என்பது அம்பர், பவளம், ஜேட் மற்றும் லேபிஸ் லாசுலி போன்ற விலையுயர்ந்த கற்களைக் கொண்டு பளிங்குப் பதிக்கும் ஒரு முறையாகும். இஸ்லாம் மானுடவியல் கலையைக் கண்டிப்பதால், சுவர்கள் சுருக்கக் கலை மற்றும் தாவர வடிவங்களால் கவனமாக அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த சுவர்களை அலங்கரிக்க பல நுட்பங்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன; மொசைக் கலை, சுவரோவியங்கள் மற்றும் வெட்டப்பட்ட ஓவியம். நினைவுச்சின்னத்தின் சுவர்கள் கவனமாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பத்திகளால் செய்யப்பட்ட சிறந்த கையெழுத்து எழுத்துக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளன, அவை தீர்ப்பு மற்றும் விசுவாசிகளுக்கான வெகுமதிகளின் கருப்பொருளைத் தூண்டுகின்றன.

நான்கு மினாரெட்டுகள் மற்றும் ஒரு மத்திய குவிமாடம்

இஸ்லாமிய கட்டிடக்கலையில் மினாராக்கள் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. "மினாரெட்" என்ற வார்த்தை அரபு மொழியில் இருந்து வந்தது மற்றும் ஒளியின் இடம் என்று பொருள். மேலும், தொழுகைக்கான முஸ்லீம் அழைப்பு ஆன்மீக வழிகாட்டுதலைக் குறிக்கும் மினாராக்களின் உச்சியில் இருந்து வழங்கப்படுகிறது. தாஜ்மஹாலைச் சுற்றி சமமான உயரம் கொண்ட நான்கு மினாரெட்டுகள் உள்ளன , அவை இயற்கை பேரழிவின் போது கல்லறை இடிந்து விழும் பட்சத்தில் கல்லறையைப் பாதுகாப்பதற்காக சற்று வெளிப்புறமாக சாய்ந்துள்ளன.

ஷாஜகானுக்கு முன்பு முகலாய கட்டிடக்கலையில் மினாராக்கள் பயன்படுத்தப்படவில்லை மற்றும் அவரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

ஒரு மையக் குவிமாடத்தின் பயன்பாடு நீண்ட காலமாக முகலாய கட்டிடக்கலையின் ஒரு பகுதியாக இருந்து வருகிறது. தாஜ்மஹாலின் குவிமாடம் ஒரு உன்னதமான பாரசீக குவிமாடம் ஆகும். தாஜ்மஹாலில் உண்மையில் இரண்டு முக்கிய குவிமாடங்கள் உள்ளன, இதில் ஒரு உள் குவிமாடத்தின் மேல் கட்டப்பட்ட வெளிப்புற குவிமாடம் உட்பட, இரண்டிற்கும் இடையில் ஒரு பெரிய மறைக்கப்பட்ட வெற்று இடம் உள்ளது. இரட்டைக் குவிமாடம் நுட்பம் உட்புற அறையின் அழகியல் மற்றும் கவர்ச்சிக்காகவும் சரியான விகிதாச்சாரத்தைத் தக்கவைக்கவும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஒன்றாகச் சேர்த்தால், இரட்டைக் குவிமாடம் ஆன்மாவின் பரலோக உயர்வைக் குறிக்கிறது.

முகலாய ஓவியங்கள்

அழகான முகலாய ஓவியங்கள் 16-19 ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கு இடையில் உருவானவை மற்றும் இந்திய, இஸ்லாமிய மற்றும் பாரசீக பாணிகளின் சிறந்த கலவையை பிரதிபலிக்கின்றன. முகலாய பேரரசர், ஹுமாயூன் ஆட்சியின் போது இந்த கண்கவர் ஓவியங்கள் தோன்றியதாக நம்பப்படுகிறது, மேலும் இந்த கலை மற்ற முகலாய பேரரசர்களான அக்பர், ஷாஜஹான் மற்றும் ஜஹாங்கீர் ஆகியோரின் ஆட்சியின் கீழ் மேலும் செழித்தது. இந்தியாவில் முகலாய கலையின் நுழைவு, பேரரசர் ஹுமாயூன் நாடுகடத்தப்பட்டதிலிருந்து திரும்பி வந்தபோது, அவருடன் இரண்டு பாரசீக கலைஞர்களை வாங்கினார், படிப்படியாக அவர்களின் கலை உள்ளூர் பாணிகளால் பாதிக்கப்பட்டு, அது இந்தியாவின் முகலாய ஓவியங்களுக்கு வழிவகுத்தது.

போர்கள், நீதிமன்றக் காட்சிகள், காதல், புராணக் கதைகள், வரவேற்பு, வனவிலங்குகள், உருவப்படங்கள் போன்ற கருப்பொருள்கள் முகலாய ஓவியங்களின் பிரபலமான கருப்பொருளாக மாறியது. இந்த ஓவியங்கள் அன்றைய உள்ளூர் மற்றும் அரச வாழ்க்கையிலிருந்து ஈர்க்கப்பட்ட காட்சிகளை சித்தரிக்கும் வண்ணமயமானவை மற்றும் வளமானவை. இந்த ஓவியங்கள் அதன் பரிணாம வளர்ச்சியின் காரணமாக பாரசீக கலையின் வலுவான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. ஓவியங்களில் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ள உருவங்களும் ஆடைகளும் பார்வையாளருக்கு முகலாயப் பேரரசர்களின் ஆட்சியைப் பற்றி நன்கு தெரியும்.

ஹுமாயூனுக்குப் பிறகு, முகலாய வம்சத்தின் மூன்று வெற்றிகரமான பேரரசர்களான அக்பர், ஜஹாங்கீர் மற்றும் ஷாஜஹான் இந்தக் கலையை வளர்ப்பதற்குப் பொறுப்பேற்றனர். இந்த ஓவியங்கள் ஏகாதிபத்திய நீதிமன்றத்தின் அன்றாட வாழ்க்கையின் யதார்த்தத்தைப் பேசுவதாக

அறியப்படுகிறது. முகலாயப் பேரரசர் அக்பர், கலை மற்றும் கலாச்சாரத்தின் மீது விருப்பமுள்ளவர், இந்து இதிகாசங்களான மகாபாரதம் மற்றும் ராமாயணத்தின் சாற்றை பல முகலாய கலைஞர்களால் வரைய அனுமதிக்கும் அளவுக்கு தாராளமயமாக இருந்தார்.

அக்பரின் ஓவியர்கள் பாபரின் பிரச்சாரம், அவரது விருந்துகள், வேட்டைகள் போன்றவற்றின் நிகழ்வுகளை சித்தரித்தனர். அக்பர் ஒரு கலை ஆர்வலராக இருந்ததால் இந்தியா மற்றும் பெர்சியா முழுவதிலும் இருந்து நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட ஓவியர்களை சேகரித்தார். இந்த கலைஞர்கள் அனைவருக்கும் மிர்-சயீத் அலி மற்றும் அப்த்-உஸ்-சமத் ஆகியோர் தலைமை தாங்கினர். அக்பருக்குப் பிறகு, ஜஹாங்கீர் மூதாதையர் கலை வடிவத்தை உயிருடன் வைத்திருக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டார், மேலும் அவரது திறமையான கலைஞர்கள் அபுல் ஹசன் மற்றும் பிஷன் தாஸ்.

தலைமுறை தலைமுறையாக ஊக்குவிக்கப்பட்ட முகலாய ஓவியங்கள் அக்கால ஆட்சியாளர்களின் வாழ்க்கையை வெற்றிகரமாக சித்தரிப்பதால் மிகவும் முக்கியமானவை. இது அக்கால மக்களின் அரசியல் மற்றும் சமூக நிலையைக் காட்டுகிறது, அவர்கள் இந்த ஓவியங்களில் சமூக மற்றும் நீதிமன்ற பழக்கவழக்கங்களை சித்தரிக்கிறார்கள். சில ஓவியங்கள் வெளிநாட்டு தூதர்களை சித்தரிக்கிறது, இது முகலாயர்களுக்கு வலுவான வெளிநாட்டு தொடர்புகள் இருந்தன. சுருக்கமாக, இந்த ஓவியங்கள் முகலாய காலத்தின் தெளிவான சித்தரிப்பு மற்றும் சிறந்த கதைகளை கூறுகின்றன.

அந்த கண்காட்சியில் இருந்த ஓவியங்களை / ஓவியங்களின் புகைப்படங்களை நான் எனது காமெராவில் படம் பிடித்து வந்தேன். அத்தனை படங்களையும் ஒரே நாளில் இங்கே பதிவேற்றுவது என்பது முடியாத காரியம். அதனால் ஒரு சில படங்களை மட்டும் இங்கே இன்று வெளியிடுகிறேன். உங்களுக்கு விருப்பமிருந்தால் மற்ற புகைப்படங்களையும் வரும் ஞாயிறுகளில் வெளியிடுகிறேன்.

மத்திய ஆசியாவின் பேரரசரான தைமூர் வழி வந்தவர்கள் என்பதில் முகலாயப் மன்னர்களுக்கு நிறைந்த பெருமை. 1398-ஆம் ஆண்டு இந்தியாவிற்குள் படையெடுத்து வந்த தைமூரின் ராணுவத்தின் பெருமையை தொடர்ந்து தக்க வைக்கவும், அதை விட அதிகம் புகழ்பெறவும் விரும்பினார்கள். அவர்களுக்கு எப்போதும் தைமூர் மீது ஒரு மரியாதை உண்டு. இந்த படத்தில் தைமூர் உடன் முகலாயப் பேரரசை உருவாக்கிய பாபர், ஹுமாயூன், ஜெஹாங்கீர் போன்றவர்கள் இருப்பது போன்ற ஓவியம் வரைந்திருக்கிறார் ஹஷிம் எனும் ஓவியர். வரைந்த ஆண்டு 1620.

தனது பதினோறாவது வயதில் மத்திய ஆசியாவில் இருந்த Fergana Valley எனும் இடத்திற்கு அரசராக முடிசூட்டப்பட்ட பாபர் [1483-ஆம் வருடம் பிறந்தவர்] அங்கிருந்து வெளியேற்றப்பட்டார். பிறகு காபூல் நகரில் புதிய ராஜாங்கத்தினை ஏற்படுத்தினார். 1526-ஆம் ஆண்டு நடந்த பாணிபத் போரில் வெற்றி பெற்ற பாபர் மற்ற சிறிய ராஜ்யங்களையும் கைப்பற்றி முகலாயப் பேரரசினை உருவாக்கினார். இந்த ஓவியம் வரையப்பட்ட ஆண்டோ, அல்லது வரைந்தவர் பெயரோ இதில் குறிப்பிடப்படவில்லை. வேட்டைக்குச் சென்ற இடத்தில் ஓய்வெடுக்கும் ஹுமாயூன். மாடிப்படிகளிலிருந்து கீழே விழுந்து இறந்த ஐம்பது வருடங்களுக்கு பின்னர் வரைந்த ஓவியம் இது. வரைந்தவர் பெயர் இல்லை. வரையப்பட்ட காலம் 1600-10 ஆக இருக்கலாம். ஓய்வெடுக்கும் ஜஹாங்கீர். வரையப்பட்ட ஆண்டு 1620. ஓவியர் பெயர் இல்லை. சிங்கத்தினைக் கொல்லும் யானை. முகலாயர்களுக்கு யானைகள் மேல் அதிக பிரியம் உண்டு. மலையைப் போன்ற அதன் பலத்தில் அவர்களுக்கு அதிக நம்பிக்கை. இந்த ஓவியம் வரையப்பட்ட ஆண்டு 1770.

செங்கோட்டையின் அருகே ஷாஜஹான் குதிரையில் பயணம் செய்வது போன்ற இந்த ஓவியம் வரையப்பட்டது 1815-ஆம் வருடம். முகம்மது சலி கன்பூ எனும் ஆசிரியரால் எழுதப்பட்ட “ஷாஜஹானின் வரலாறு” புத்தகத்தில் இருந்து எடுக்கப்பட்டது. இந்த ஓவியம் இரண்டாம் அக்பரால் J.T. Roberdean எனும் ஆங்கிலேயருக்கு பரிசாக தரப்பட்டது. ஆக்ரா கோட்டை – 1573-ஆம் ஆண்டில் கட்டி முடிக்கப்பட்ட இந்த கோட்டையின் ஓவியம் வரையப்பட்ட ஆண்டு 1730. யமுனா நதி ஓடிக்கொண்டிருக்கும் இந்த ஓவியம், ஆக்ரா கோட்டையினை கிழக்குப் பகுதியில் இருந்து பார்த்தால் எப்படி இருக்கும் என்பதைக் காட்சிப்படுத்துகிறது.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. இஸ்லாமிய கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை மீது அவற்றின் தாக்கத்தை விளக்குங்கள்.
.....
.....
2. இந்திய கலை மற்றும் கட்டிடக்கலைக்கு முகலாயப் பேரரசின் பங்களிப்புகளை மதிப்பிடுங்கள்.
.....
.....
3. முகலாய ஓவியங்களின் பண்புகள் மற்றும் கருப்பொருள்களைப் பற்றி விவாதிக்கவும்.
.....
.....

இயல் - ஐந்து

காலனித்துவ கட்டிடக்கலை: கோட்டைகள்: செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டை சென்னை - இந்தோ-சராசெனிக் கட்டிடக்கலை: சத்ரபதி சிவாஜி டெர்மினல் மும்பை - விக்டோரியா மெமோரியல் கொல்கத்தா - அமீர் மஹால் மற்றும் செனட் ஹவுஸ் மெட்ராஸ் பல்கலைக்கழகம்.

நோக்கங்கள்

1. இந்தியாவில் காலனித்துவ கட்டிடக்கலையின் பண்புகள் மற்றும் முக்கியத்துவத்தை ஆராயுங்கள்.
2. இந்தோ-சராசெனிக் கட்டிடக்கலையின் அம்சங்களை பகுப்பாய்வு செய்யுங்கள்.
3. இந்திய கட்டிடக்கலை மீதான காலனித்துவ செல்வாக்கின் பின்னணியில் சென்னையில் உள்ள மெட்ராஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் கட்டிடங்களின் கட்டிடக்கலை முக்கியத்துவத்தை மதிப்பிடுங்கள்.

சமூகத்தின் மற்ற எல்லா அம்சங்களையும் போலவே, இந்தியாவின் காலனித்துவமும் கட்டிடக்கலையில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. காலனித்துவம் இந்திய கட்டிடக்கலையில் ஒரு புதிய அத்தியாயத்தைக் குறித்தது. டச்சுக்காரர்கள், போர்த்துகீசியர்கள் மற்றும் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் தங்கள் கட்டிடங்கள் மூலம் தங்கள் இருப்பை உணர்ந்தாலும், இந்தியாவின் கட்டிடக்கலையில் நீடித்த தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியவர்கள் ஆங்கிலேயர்கள்தான். இந்திய வரலாற்றை உருவாக்குவதில் காலனித்துவ கட்டிடக்கலை முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது.

காலனித்துவ ஆட்சியின் தொடக்கத்தில், பாரம்பரிய முன்மாதிரிகள் மூலம் அதிகாரத்தை உருவாக்கும் முயற்சிகள் இருந்தன. அதன் பிந்தைய கட்டத்தில், காலனித்துவ கட்டிடக்கலை இந்தோ-சராசெனிக் கட்டிடக்கலை என்று அழைக்கப்படும் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது.

ஆங்கிலேயர்கள் பெரும்பாலும் இந்தியாவில் முக்கிய காலனித்துவ சக்திகளாக கருதப்பட்டாலும், இந்திய நிலப்பரப்பில் தங்கள் வர்த்தக மற்றும் கலாச்சார முத்திரையை நிறுவிய பிற ஐரோப்பிய நாடுகளும் உள்ளன. ஒரு நீண்ட கடற்கரையுடன், இந்தியா பல ஆண்டுகளாக, சர்வதேச வர்த்தக வணிகக் கப்பல்களை அவற்றின் மொழி, கலாச்சாரம் மற்றும் கட்டிடக்கலை ஆகியவற்றின் மெதுவான ஒருங்கிணைப்புக்கு வழிவகுத்தது. துணைக்கண்டம் முழுவதும் பரந்து விரிந்து கிடக்கும் பிரிட்டிஷ் காலனித்துவத்தைப் போலல்லாமல், சுதந்திரப் போராட்டத்துடன் தொடர்புடைய வலுவான தேசியவாதத்தில் பல நேரங்களில்

மூழ்கியிருந்ததால், பிற ஐரோப்பிய நாடுகளின் காலனித்துவம் அதிக எதிர்மறையை கடைப்பிடிப்பதில்லை.

பிரெஞ்சு, போர்த்துகீசியம் மற்றும் டச்சு காலனிகள் பிராந்திய பகுதிகளில் தங்கள் தாக்கத்தை குவித்ததால் இது இருக்கலாம். சில சமயங்களில், அவர்களின் நோக்கம் இந்த பிரதேசங்களை ஆளுவது அல்லது அதிகாரம் செலுத்துவது போன்றதாக இல்லை, ஆனால் பொருளாதாரம், வர்த்தகம் மற்றும் மதம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் இயக்கப்பட்டது. மற்ற சந்தர்ப்பங்களில், அவர்கள் பிரதேசங்களை ஆட்சி செய்தபோது, உள்ளூர் கலாச்சாரம் மற்றும் சிந்தனையை புறக்கணிக்கவில்லை. அதனால்தான் அந்தந்த பகுதிகளில் பிரெஞ்சு, போர்த்துகீசியம் மற்றும் டச்சு குடியேற்றங்களின் செல்வாக்கு பெரும்பாலும் உள்ளூர் மற்றும் வெளிப்புற கலாச்சாரங்களின் தடையற்ற கலவையாகக் காணப்படுகிறது. இன்று, இந்தப் பகுதிகள் திருவிழாக்கள், உணவு வகைகள் மற்றும் கட்டடக்கலை அதிசயங்கள் ஆகியவற்றின் சமநிலையான கலவையை வெளிப்படுத்துகின்றன, அவை அவற்றை வரையறுத்து நாட்டின் பிற பகுதிகளிலிருந்து சிறப்புறச் செய்கின்றன.

செயின்ட். ஜார்ஜ் கோட்டை கட்டிடக்கலை

1644 ஆம் ஆண்டு தென்னிந்திய நகரமான சென்னையின் வரலாற்றில் மற்றொரு புகழ்பெற்ற அத்தியாயத்தை சேர்க்கிறது, பின்னர் மெட்ராஸ் என்று அழைக்கப்பட்டது, அதற்கு வங்காள விரிகுடாவின் கரையோரத்தில் உள்ள செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டையின் பரிசாக வழங்கப்பட்டது. ஓயிட் டவுன் என வரலாற்றுப் புகழ் பெற்ற இந்த கோட்டை செயின்ட் ஜார்ஜ் என்பவரின் பெயரைப் பெற்றது, அந்த காலத்தில் இப்பகுதியில் குறிப்பிடத்தக்க செல்வாக்கு பெற்றதாக நம்பப்படுகிறது, மேலும் அவரது பிறந்த நாள் கோட்டையின் கட்டுமானம் முடிந்த நாளுடன் ஒத்துப்போகிறது. இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர்களின் முதல் ஸ்தாபனமாக இந்தக் கோட்டை கருதப்படுகிறது. ஆரம்பத்தில் ஒரு வர்த்தக நிலையமாக அமைக்கப்பட்டது, பின்னர் அது நவீன இந்திய இராணுவத்தின் தோற்றமாக செயல்பட்டது. இராணுவ கட்டிடக்கலை அதிசயத்திற்கு ஒரு நேரடி உதாரணம், செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டை சென்னையில் உள்ள மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க பழங்கால நினைவுச்சின்னமாக இருக்கலாம். வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இந்த கோட்டை இந்திய தொல்லியல் துறையால் பராமரிக்கப்படுகிறது.

17 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், கிழக்கிந்திய நிறுவனம் முழுமையாக இந்தியாவின் எல்லைக்குள் நிறுவப்பட்டது, ஆங்கிலேயர்கள் முதன்மையாக வர்த்தகம் மற்றும் பொருளாதார

நடவடிக்கைகளில் கவனம் செலுத்தினர். இருப்பினும், காலப்போக்கில், நிறுவனம் நிரந்தர வர்த்தக நிலையம் வேண்டும் என்று உணர்ந்தது. விஜய் நகரின் தலைவரிடம் இருந்து கடற்கரை நிலத்தை கையகப்படுத்தியபோது அந்த கனவு நனவாகியது. இந்நிறுவனம் இந்த நிலத்தில் கோட்டையை கட்டி தங்கள் செயல்பாடுகளை விரிவுபடுத்தியது. இது கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் அதிகாரிகளுக்கு வீட்டிலிருந்து வெளியூர் சென்றது. மேலும், இது தற்போது சென்னையாக இருக்கும் மெட்ராஸ் நகரத்தின் வளர்ச்சிக்கு உதவியது.

முதன்மையாக, புனித ஜார்ஜ் கோட்டை இரண்டு பிரிவுகளாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது: செயின்ட் மேரி தேவாலயம் மற்றும் கோட்டை அருங்காட்சியகம். செயின்ட் மேரி தேவாலயம் இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர்களால் கட்டப்பட்ட பழமையான தேவாலயங்களில் ஒன்றாகும், அதே போல் இந்தியாவின் நிலத்தில் உள்ள பழமையான ஆங்கிலிகள் தேவாலயமாகவும் உள்ளது. 1680 இல் நிறுவப்பட்ட இந்த அழகான கட்டிடம் காலத்தின் சோதனையாக நின்று இன்றும் பழங்காலத்தின் சிறப்பைக் கொண்டுள்ளது. அதன் கல்லறையில் உள்ள கல்லறைகள் ஒப்பிடமுடியாதவை மற்றும் இந்தியாவின் பழமையான ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றன. இங்குள்ள மற்றொரு கண்கவர் அமைப்பு 150 அடி உயரமுள்ள கொடிமரம், முற்றிலும் தேக்கு மரத்தால் ஆனது. அசல் கொடிமரம் இப்போது காணப்படவில்லை என்றாலும், அதன் நினைவுச்சின்னங்கள் இன்னும் காணப்படுகின்றன. இந்த தேவாலயம் 'கிழக்கின் வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் அபே' என்று அழைக்கப்படுகிறது.

இருப்பினும், இங்குள்ள மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க கட்டிடங்களில் ஒன்று செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டை அருங்காட்சியகம் ஆகும். இந்த கோட்டையில் வாழ்ந்த ஆங்கிலேயர்களின் நினைவுச்சின்னங்கள் இங்கு உள்ளன. கட்டிடத்தின் கட்டுமானம் 1795 இல் நிறைவடைந்தது மற்றும் மெட்ராஸ் வங்கியாக செயல்பட்டது, அதேசமயம் மேல்மாடியில் உள்ள நீண்ட நடைபாதை பொதுக் கூட்டங்களுக்கும் பொழுதுபோக்குக்கும் இடமாக செயல்பட்டது. இன்று, கோட்டை அருங்காட்சியகத்தில் காலனித்துவ காலத்தைச் சேர்ந்த நாணயங்கள், பதக்கங்கள், ஓவியங்கள், கடிதங்கள் போன்ற பல கலைப்பொருட்கள் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்த ரிச்சர்ட் வெல்லஸ்லியின் பெயரில் வெல்லஸ்லி ஹவுஸ் என்று அழைக்கப்படும் ஒரு விருந்து மண்டபம் கோட்டை வளாகத்தில் உள்ளது. அருங்காட்சியகத்தின் முன் கார்ன்வாலிஸ் பிரபுவின் 14.5 அடி உயர சிலை உள்ளது, இது கலையின் தலைசிறந்த படைப்பாகும். இது பிரிட்டனில் இருந்து கப்பல் மூலம் இந்தியாவுக்கு கொண்டு வரப்பட்டது. இது திப்பு சுல்தான், அவரது இரு மகன்கள் மற்றும் கிழக்கிந்திய

கம்பெனி அதிகாரிகளை சித்தரிக்கும் காட்சியுடன் செதுக்கப்பட்டுள்ளது.

இன்றுவரை கோட்டையின் முக்கியத்துவம் குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்தப்படவில்லை, ஏனெனில் இது இன்னும் இந்திய இராணுவத்தின் முக்கிய தளமாக செயல்படுகிறது. சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு, இந்திய தொல்லியல் துறை இந்த கோட்டையை பாதுகாக்கப்பட்ட நினைவுச்சின்னமாக அறிவித்தது. இன்று, இந்த கட்டிடம் தமிழ்நாடு அரசின் நிர்வாக கிளைகள் மற்றும் சட்டமன்றம் அமைந்துள்ள ஒரு மாளிகையாக உள்ளது.

இந்தோ-சராசெனிக் கட்டிடக்கலை

இந்திய நாகரிகத்தின் மிகப்பெரிய சாதனைகளில் ஒன்று அதன் கட்டிடக்கலை பேரரசு என்று கூறப்படுகிறது. பல நூற்றாண்டுகளின் சமூக-பொருளாதார மற்றும் புவிசார் அரசியல் மாற்றங்கள் வெகுஜன வெளிப்பாடுகள் மற்றும் கட்டிடக்கலையின் பல்வேறு பள்ளிகளின் தடயங்களைக் கொண்ட கட்டிடக்கலை மாதிரிகளாக வெளிப்பட்டுள்ளன.

வெவ்வேறு காலங்கள் மற்றும் வம்சங்களின் முத்திரை, இந்திய வரைபடம் நாட்டின் வரலாற்றின் கணிசமான செல்வாக்கிற்கு சான்றாக இருக்கும் அற்புதமான நினைவுச்சின்னங்களின் சிக்கலான வலையமைப்பாகக் கருதப்படுகிறது.

தென்னிந்தியாவில் உள்ள மகாபலிபுரத்தில் உள்ள பாறைகளால் வெட்டப்பட்ட கோயில்கள் முதல் தலைநகரில் உள்ள முகலாய மினாரட்டுகள் வரை, நமது வடிவமைப்பு உணர்வை வடிவமைக்கும் பரந்த பன்முகத்தன்மையைப் பற்றி நிறைய சொல்ல வேண்டும். காலனித்துவ காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட கட்டிடக்கலையின் மிக முக்கியமான பாணியாகக் கருதப்படுகிறது.

பிரிட்டிஷ் ஆக்கிரமிப்பு ஒரு புதிய பாணி கட்டிடக்கலையை முதன்மையாக இந்தோ-சராசெனிக் கட்டிடக்கலை இயக்கம் என்று அழைக்கப்பட்டது. இந்தோ-சராசெனிக் என்ற வார்த்தையானது ஆங்கிலேயர்களால் பயன்படுத்தப்பட்ட முஸ்லீம்களின் தொன்மையான பெயரான 'சராசென்' என்பதிலிருந்து அதன் தோற்றத்தைக் காண்கிறது.

கண்டிப்பாக இந்து அல்லது கண்டிப்பாக இஸ்லாமியம் என்று மட்டுப்படுத்தப்படுவதை மறுத்து, காலனித்துவ கட்டிடக்கலை இயக்கம் பிரிட்டிஷ் மற்றும் இந்திய அபிலாஷைகளை ஒன்றிணைக்கும் முயற்சியாகவும், கடந்த காலத்தின் பெரும் சாம்ராஜ்யங்களின் இந்திய சூழலுக்கு ஆங்கிலேயர்கள் எவ்வாறு பொருந்த முயற்சித்தார்கள் என்பதைக் காட்டவும் உருவானது.

முடிவு? ஏகாதிபத்திய வடிவமைப்புகளின் கலவை மற்றும் இடஞ்சார்ந்த அமைப்புடன் கலந்த இந்திய அலங்கார கட்டிடக்கலை கூறுகளைக் கொண்ட பிரமாண்டமான பொது கட்டிடங்கள், இது ஒரு ஸ்டைலிஸ்டிக் ஹைப்ரிட் இயக்கமாக கருதப்படுகிறது, இது சட்டமன்ற

அலுவலகங்கள், ரயில் நிலையங்கள் மற்றும் உறைவிடப் பள்ளிகளில் மிகவும் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

இந்தோ-சராசெனிக் கட்டிடங்களின் தனித்தன்மைகள் முக்கியமாக குமிழ் வடிவ குவிமாடங்கள், மேலெழும்புகள், கூரான வளைவுகள், வால்ட் கூரைகள், குவிமாடம் கொண்ட கியோஸ்க்குகள், சிகரங்கள், கோபுரங்கள் அல்லது மினாரட்டுகள், ஹரேம் ஜன்னல்கள், திறந்த பெவிலியன்கள் மற்றும் துளையிடப்பட்ட திறந்த ஆர்கேடிங்.

இந்த சகாப்தத்தின் கட்டிடங்கள் கடந்த கால சாம்ராஜ்ஜியங்களுக்கு மாறாக, அவற்றின் எளிமையான மற்றும் கண்ணியமான கட்டுமானத்தின் அடிப்படையில் சமப்படுத்தப்பட்டன, அவை விரிவான அலங்காரத்தையும் நவீனமயமாக்கலையும் சம பாகங்களில் சுருக்கமாகக் கூறுகின்றன.

"இந்த சகாப்தத்தில் பலவிதமான இந்து மற்றும் முகலாய கட்டிடக்கலை கூறுகள் கோதிக் வளைவுகள், குவிமாடங்கள், கோபுரங்கள், சுவடு, மினாரெட்டுகள் மற்றும் படிந்த கண்ணாடி ஆகியவற்றுடன் ஒரு அற்புதமான, கிட்டத்தட்ட விளையாட்டுத்தனமான முறையில் இணைக்கப்பட்டன."

இந்து-முஸ்லிம் பிரிவிலிருந்து விலகிச் செல்வதற்காக உருவாக்கப்பட்ட ஒரு மதச்சார்பற்ற கட்டமைப்பின் வருகையாகக் கருதப்படுவது, இந்தோ-சார்செனிக் நினைவுச்சின்னங்கள் இந்திய கைவினைத்திறன் மற்றும் மேற்கத்திய சுயமகிமையின் திருமணத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றன. இந்தோ கோதிக் பாணியின் மிகவும் புகழ்பெற்ற நினைவுச்சின்னங்களில் சில சத்ரபதி சிவாஜி டெர்மினஸ் அதன் குவிமாட கூரை மற்றும் பிரகாசமான வண்ணமயமான கண்ணாடி ஜன்னல்கள், கல்கத்தாவில் உள்ள விக்டோரியா மெமோரியல், ஜார்ஜ் விட்டெட் வடிவமைத்த புகழ்பெற்ற கேட்வே ஆஃப் இந்தியா மற்றும் பல.

ஒரு நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு, நம் நாட்டின் காலனித்துவ கடந்த காலத்தின் எச்சங்கள் கட்டிடக்கலை, கலை நோக்கங்கள் மற்றும் வரலாற்று பாரம்பரியத்தில் தங்கள் தடயங்களைக் கண்டறிகின்றன. நகர வளர்ச்சியின் இரைச்சலில் இருந்து காலத்தால் அழியாத இந்த வரலாற்றின் கல்லறைகளைப் பாதுகாப்பதற்கும், தாயகத்தின் வரலாற்று பாரம்பரியத்தை உயிர்ப்புடன் வைத்திருப்பதற்கும் ஆர்வத்தையும் தோள்பட்டை பொறுப்பையும் பெற வேண்டியது அவசியம்.

சத்ரபதி சிவாஜி டெர்மினஸ்

2004 இல் உலக பாரம்பரிய தளமாக அறிவிக்கப்பட்ட மும்பை சத்ரபதி சிவாஜி டெர்மினஸ் முன்பு விக்டோரியா டெர்மினஸ் என்று அழைக்கப்பட்டது. இதன் தனித்துவமான கட்டிடக்கலை சுற்றுலா பயணிகளின் கவனத்தை ஈர்க்கிறது. இது பாரம்பரிய இந்திய கட்டிடக்கலையுடன்

விக்டோரியன் கோதிக் மறுமலர்ச்சி கட்டிடக்கலையின் இணக்கமான கலவையை வழங்குகிறது. பிரிட்டிஷ் கட்டிடக் கலைஞரால் வடிவமைக்கப்பட்ட இந்த முனையம் முடிக்க பத்து ஆண்டுகள் ஆனது. 1878 இல் தொடங்கப்பட்டது, இது இடைக்கால இத்தாலிய மாதிரிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது, இருப்பினும் அதன் கல் குவிமாடம், எக்சென்ட்ரிக் தரைத் திட்டம், கோபுரங்கள் மற்றும் கூர்மையான வளைவுகள் சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி இந்திய அரண்மனை கட்டிடக்கலை பாணியால் ஈர்க்கப்பட்டுள்ளன. இந்த தனித்துவமான தோற்றத்தை அடைய பிரிட்டிஷ் கட்டிடக் கலைஞர்கள் மாஸ்டர் மற்றும் திறமையான இந்திய கைவினைஞர்களுடன் இணைந்து பணியாற்றினர்.

பம்பாயின் சத்ரபதி சிவாஜி டெர்மினஸ் (மும்பையின் பழைய பெயர்) இந்தியாவின் விக்டோரியன் இத்தாலிய கோதிக் மறுமலர்ச்சி கட்டிடக்கலையின் சின்னமாக மாறியுள்ளது. இது இந்திய கட்டிடக்கலை கூறுகளை இணைத்து பிராந்திய சுவைகளுக்கு ஏற்றவாறு மாற்றியமைக்கப்பட்டுள்ளது. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் ரயில் நிலையம், அந்த காலகட்டத்தில் மும்பை இந்திய துணைக்கண்டத்தில் ஒரு பெரிய வணிக துறைமுக நகரமாக இருந்தது, அது இன்று போல ஒரு பயங்கரமான தோற்றத்தை அளித்தது. அத்தகைய கட்டிடக்கலை கட்டமைப்புகளுக்கு மிகவும் மேம்பட்ட கட்டமைப்பு மற்றும் தொழில்நுட்ப தீர்வுகளை இந்த கட்டிடம் வழங்குகிறது மற்றும் இடைக்கால இந்தியாவின் அரச குடும்பத்தை பிரதிபலிக்கிறது. பாலிவுட், இந்தியத் திரையுலகின் இடமாக, அதன் வியத்தகு தோற்றத்துடன், கனவுகளை நிஜமாக மாற்றும் ஒரு நிலமாக மும்பைக்கு வருகை தரும் சுற்றுலாப் பயணிகளை வரவேற்பதற்கு இது ஒரு பொருத்தமான நினைவுச்சின்னமாகும்.

சத்ரபதி சிவாஜி டெர்மினஸ் (முன்னர் விக்டோரியா டெர்மினஸ்) இந்தியாவின் மேற்குப் பகுதியில் அரேபியக் கடலின் கரையைத் தொட்டு மும்பையில் அமைந்துள்ளது. ஸ்டீவன்ஸால் வடிவமைக்கப்பட்ட இந்த கட்டிடம் 2.85 ஹெக்டேர் பரப்பளவில் பரவியுள்ளது. இந்த முனையம் 1878 ஆம் ஆண்டு தொடங்கி 10 வருட காலத்திற்குள் கட்டப்பட்டது. இது உலகின் மிகச்சிறந்த செயல்பாட்டு ரயில் நிலைய கட்டிடங்களில் ஒன்றாகும், மேலும் தினமும் மூன்று மில்லியனுக்கும் அதிகமான பயணிகள் இதைப் பயன்படுத்துகின்றனர். இந்த சொத்து, இந்தியாவில் விக்டோரியன் கோதிக் கட்டிடக்கலை மறுமலர்ச்சிக்கு ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு, இது இந்திய பாரம்பரிய கட்டிடக்கலையிலிருந்து பெறப்பட்ட கருப்பொருளுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் குறிப்பிடத்தக்க கல் குவிமாடம், கோபுரங்கள், கூர்மையான வளைவுகள் மற்றும் விசித்திரமான தரைத் திட்டம் ஆகியவை பாரம்பரிய இந்திய அரண்மனை கட்டிடக்கலைக்கு அருகில்

உள்ளன. இரண்டு கலாச்சாரங்களின் இணைப்பிற்கு இது ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. ஏனெனில் பிரிட்டிஷ் கட்டிடக்கலைஞர்கள் இந்திய கைவினைஞர்களுடன் இணைந்து இந்திய கட்டிடக்கலை பாரம்பரியம் மற்றும் மொழிச்சொற்களை உள்ளடக்கி மும்பைக்கு தனித்துவமான ஒரு புதிய பாணியை உருவாக்கினர். துணைக்கண்டத்தின் முதல் டெர்மினஸ் நிலையம் இதுவாகும். இது நாட்டின் பொருளாதார வளத்தை குறிக்கும் வணிக அரண்மனையாக மாறியது.

விக்டோரியா நினைவு - கொல்கத்தா

விக்டோரியா மெமோரியல் கொல்கத்தாவின் உறுதியான அடையாளமாகும். பெரிய பளிங்கு அமைப்பு 1906 மற்றும் 1921 க்கு இடையில் உருவாக்கப்பட்டது. இது விக்டோரியா பேரரசியின் நினைவாக அர்ப்பணிக்கப்பட்டது மற்றும் கலாச்சார அமைச்சகத்தின் கீழ் ஒரு அருங்காட்சியகமாக மாற்றப்பட்டுள்ளது. இந்த நினைவுச்சின்னம் கொல்கத்தாவின் மைதானத்தில் உள்ள குயின்ஸ் வேயில், நகரத்தின் மிகப்பெரிய பசுமையான பகுதியில் அமைந்துள்ளது. புகழ்பெற்ற மைல்கல்லின் பின்கோட் 700071. மேற்கு வங்கத்தின் மிக முக்கியமான வரலாற்று மற்றும் கலாச்சார அடையாளமாக இருப்பதற்கு துல்லியமான மதிப்பை மதிப்பிட இயலாது.

விக்டோரியா நினைவு வரலாறு

1901 ஜனவரியில் விக்டோரியா மகாராணி இறந்த பிறகு, அப்போதைய கவர்னர் ஜெனரல் லார்ட் கர்சன், மன்னருக்கு பொருத்தமான நினைவிடத்தை உருவாக்க முன்மொழிந்தார். கம்பீரமான தோட்டங்கள் மற்றும் நிறுவனத்திற்கான அருங்காட்சியகத்துடன் கூடிய பிரம்மாண்டமான மற்றும் ஒப்பற்ற கட்டமைப்பை உருவாக்க அவர் முன்மொழிந்தார். கர்சனின் சொந்த அறிக்கையின்படி, கொல்கத்தாவில் ஒவ்வொரு புதுமுகம், குடியிருப்பாளர்கள், ஐரோப்பியர்கள் மற்றும் மற்றவர்கள் திரள்வார்கள், அங்கு அனைத்து வகுப்பினரும் வரலாற்றின் படிப்பினைகளைக் கற்றுக் கொள்ளும் வகையில், கம்பீரமான, விசாலமான, நினைவுச்சின்னமான மற்றும் பிரமாண்டமான ஒரு கட்டிடத்தை அவர் உருவாக்க முன்மொழிந்தார்.

1906 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 4 ஆம் தேதி வேல்ஸ் இளவரசரால் அடிக்கல் நாட்டப்பட்டது மற்றும் 1921 ஆம் ஆண்டில் விக்டோரியா நினைவுச்சின்னம் பொது மக்களுக்காக முறையாக திறக்கப்பட்டது. 1912 ஆம் ஆண்டில், விக்டோரியா நினைவுச்சின்னத்தின் கட்டுமானம் முடிவடைவதற்கு முன்பு, மன்னர் ஜார்ஜ் V இடமாற்றத்தை அறிவித்தார் கொல்கத்தாவிலிருந்து புது டெல்லிக்கு தலைநகரம். இதன் விளைவாக நாட்டின் முன்னாள் தலைநகரில் விக்டோரியா நினைவுச்சின்னம் கட்டப்பட்டது. இந்த நினைவுச்சின்னத்திற்கு முக்கியமாக பல இந்திய தனிநபர்கள் மற்றும் பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகள் நிதியளித்தனர். நிதி சேகரிக்க லார்ட் கர்சனின்

வேண்டுகோளுக்கு பல அரசியல்வாதிகள் மற்றும் இந்திய குடிமக்கள் தாராளமாக பதிலளித்தனர். மொத்த கட்டுமான செலவு தோராயமாக ஒரு கோடி, ஐந்து லட்சம் ரூபாய் மற்றும் தன்னார்வ மானியங்கள் மற்றும் நன்கொடைகளிலிருந்து முழுமையாக வந்தது. 1905 இல் இந்தியாவிலிருந்து கர்சன் பிரபு வெளியேறுவது நினைவுச்சின்னம் தாமதமடைய வழிவகுத்தது. கட்டிடம் இறுதியாக 1921 இல் திறக்கப்பட்டது. கட்டுமானம் கொல்கத்தாவைச் சேர்ந்த புகழ்பெற்ற நிறுவனமான மெஸ்ஸர்ஸ் மார்ட்டின் அண்ட் கோ. இந்த மேல்கட்டுமானத்திற்கு வேலை 1910 ஆம் ஆண்டில் தொடங்கப்பட்ட சில சேர்த்தல் மேலும் 1947 பிறகு இந்த அழகான நினைவிடத்தை செய்யப்பட்டன.

விக்டோரியா நினைவு கட்டிடக்கலை

வில்லியம் விக்டோரியா மெமோரியலுக்குப் பின்னால் எமர்சன் தலைமை கட்டிடக் கலைஞராக இருந்தார் மற்றும் வடிவமைப்பு இந்தோ-சரசெனிக் மறுமலர்ச்சி வார்ப்புருவைக் காட்டுகிறது. இது பல முகலாய மற்றும் பிரிட்டிஷ் கட்டிடக்கலை கூறுகளை எகிப்திய மற்றும் வெனிஸ் பாணிகளின் தொடுதலுடன் இணைக்கிறது. அதோடு டெக்கனிலிருந்தும் கட்டிடக்கலை தாக்கங்கள். கட்டிடம் 338 முதல் 228 அடி அல்லது 103 69 மீட்டர் உயரம், 184 அடி உயரம் வரை உயர்கிறது. வெள்ளை மக்ரானா பளிங்கு அதன் கட்டுமானத்திற்காக பயன்படுத்தப்படுகிறது. அதே நேரத்தில் தோட்டங்களை டேவிட் பிரெய்ன் மற்றும் லார்ட் ரெடஸ்டேல் வடிவமைத்துள்ளனர். வில்லியம் எமர்சனின் உதவியாளரான வின்சென்ட் ஜெரோம் எச், தோட்டத்தின் வாயில்களுடன் வடபுறம் பாலத்தை வடிவமைத்தார். 1902 இல் எமர்சன் விக்டோரியா நினைவுச்சின்னத்திற்காக உருவாக்கிய அசல் வடிவமைப்பை வரைந்ததற்காக எச் நியமிக்கப்பட்டார்.

விக்டரி ஏஞ்சல் மத்திய விக்டோரியா மெமோரியல் குவிமாடம், 16 அடி உயரம் கொண்ட சின்னமான உருவம். கலை, கட்டிடக்கலை, தொண்டு மற்றும் நீதி சிற்பங்கள் உட்பட பல சிற்பங்கள் உள்ளன, அதே நேரத்தில் வடக்கு தாழ்வாரத்தில் புத்திசாலித்தனம், தாய்மை மற்றும் கற்றல் ஆகியவை அடங்கும். விக்டோரியா மெமோரியல் கொஞ்சம் ஒத்திருக்கிறது. தாஜ்மஹால் அதன் சின்னமான குவிமாடம், எண்கோண-குவிமாடம் கொண்ட சத்திரிகள், நான்கு துணை நிறுவனங்கள், மொட்டை மாடி, உயர்ந்த போர்ட்டல்கள் மற்றும் குவிமாடம் கோபுரங்கள். விக்டோரியா மெமோரியல் மியூசியம் 25 கேலரிகளுடன் வருகிறது, இதில் தேசிய தலைவர்களின் கேலரி, ராயல் கேலரி, சென்ட்ரல் ஹால், போர்ட்ரெய்ட் கேலரி, ஆயுதங்கள் மற்றும் ஆயுதக் காட்சியகம், சிற்பக் காட்சியகம் மற்றும் கொல்கத்தா கேலரி ஆகியவை அடங்கும். இந்த அருங்காட்சியகத்தில் தாமஸ் டேனியலின் படைப்புகளின் மிகப்பெரிய தொகுப்பு உள்ளது, அவரது மருமகன் வில்லியம் டேனியலின் படைப்புகளும் உள்ளன. அரேபிய இரவுகள், வில்லியம் ஷேக்ஸ்பியரின்

விளக்கப்படங்கள், ஓமர் கயாமின் ரூபையாத் மற்றும் வாஜித் அலி ஷாவின் தும்ரி இசை மற்றும் கதக் நடனம் பற்றிய புத்தகங்கள் உட்பட பல அரிய புத்தகங்களின் தொகுப்பும் உள்ளது. விக்டோரியா கேலரியில் இளவரசர் ஆல்பர்ட் மற்றும் பேரரசி விக்டோரியாவின் பல உருவப்படங்கள் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன, ஜான்சன் மற்றும் விண்டர்ஹால்டர் ஆகியோரின் மரியாதை. எண்ணெய் ஓவியங்கள் லண்டனில் உள்ள அசல் படைப்புகளின் நகல்கள். விக்டோரியா தனது வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் அபே முடிசூட்டு விழாவில், புனித ஜேம்ஸ் அரண்மனையில் உள்ள சேப்பல் ராயலில் ஆல்பர்ட்டுக்கு விக்டோரியாவின் திருமணம் மற்றும் வின்த்சர் கோட்டையில் வேல்ஸ் இளவரசருக்கு 1863 இல் இளவரசி அலெக்ஸாண்ட்ரா, விக்டோரியாவுடன் திருமணம் வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் அபேயின் முதல் ஜூபிலி சேவை. வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் மற்றும் செயின்ட் பால்ஸ் கதீட்ரலில் இரண்டாவது ஜூபிலி சேவையும் இங்கு காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. விக்டோரியா பேரரசி வின்த்சர் கோட்டையிலிருந்து நேராக கடித மேசை மற்றும் குழந்தை பருவத்திலிருந்தே அவளுடைய ரோஸ்வுட் பியானோ காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன, பின்னர் அருங்காட்சியகத்தில் எட்வர்ட் VII ஆல் வழங்கப்பட்டது. ரஷ்ய ஓவியர் வாசிலி வெரேஷ்சாகின் எண்ணெய் ஓவியங்கள் தெற்கு சுவரை அலங்கரிக்கின்றன. 1970 களின் நடுப்பகுதியில் கொல்கத்தா தொகுப்பு சேர்க்கப்பட்டது, இது கல்வி அமைச்சர் சையித் நூருல் ஹசனால் ஊக்குவிக்கப்பட்டது. அவர் 1986 இல் மேற்கு வங்காளத்தின் ஆளுநரானார் மற்றும் நவம்பர் 1988 இல், கொல்கத்தா நூற்றாண்டுக்கான வரலாற்றுப் பார்வை என்ற உலகளாவிய கருத்தரங்கை நடத்தினார். கேலரி 1992 இல் திறக்கப்பட்டது மற்றும் நகரத்தின் வளர்ச்சி, வரலாறு மற்றும் இறுதியில் வளர்ச்சி பற்றிய காட்சி வரலாற்றைக் கொண்டுள்ளது. 1800 களின் பிற்பகுதியில் ஒரு வாழ்க்கை அளவிலான சித்பூர் சாலை டியோராமா உள்ளது.

அமீர் மஹாலின்

ஆற்காடு நவாப்கள், கலிபா உமர் இப்னு அல் கத்தாப் வழிவந்தவர்கள். 1692ம் ஆண்டு முகலாய சக்கரவர்த்தி ஒளரங்கசீப்பால் கன்னட தென்னிந்தியப் பகுதிகளில் வரி வசூலிக்க நியமிக்கப்பட்டனர். 1749-ம் ஆண்டு முகம்மது அலி வாலாஜா என்பவர் ஆட்சிக்கு வந்தார். நவாப் அரசர்களில் இவருடைய காலமே 'நவாப்களின் பொற்காலம்' என அழைக்கப்பட்டது. (சென்னையில் உள்ள வாலாஜா சாலைக்கான பெயருக்குப் பின் இவர் இருக்கலாம் என்ற சந்தேகம் எழுகிறது.) 13-வது நவாப்பாக ஆட்சிக்கு வந்த குலாம் முகம்மது கவுஸ் காண், (1825 – 1855) தனக்குப் பிறகு வாரிசு இல்லாமல் இறந்தார். இதனால் அவரது ஆட்சி ஆங்கிலேய அரசின் கீழ் சென்றது.

சென்னையின் 1855-ம் ஆண்டில் சேப்பாக்கம் பகுதியிலிருந்த ஆற்காடு நவாப் மாளிகை மற்றும் அதைச் சுற்றி இருந்த பகுதிகளும், நவாப்புகளின் ஆண் வாரிசு இல்லாத காரணத்தினால் அப்போதைய டல்ஹௌசி சட்டத்தின்படி அரசுடைமை ஆக்கப்பட்டது. சேப்பாக்கம் ஸ்டேடியம், தற்போதைய பிரசிடென்சி கல்லூரியும் இதில் அடக்கம். அன்றைய பிரெஞ்சு அரசு, நவாப்புகளிடமிருந்து சேப்பாக்கம் பகுதியைக் கைப்பற்றிய பிறகு அதற்குப் பதிலாகக் கொடுக்கப்பட்டதுதான் ராயப்பேட்டையில் இருக்கும் அமீர் மஹால் இல்லம்.

1860-ம் ஆண்டில் நவாப் குடும்பத்தின் வாரிசுகள் அரசின் அறிவுரைப்படி தங்கள் குடும்பத்தோடு அமீர் மஹாலுக்குள் நுழைந்தனர். சுதந்திர இந்தியாவும் இவர்களது நவாப் பட்டத்தை அங்கீகரித்து, அரசு குடும்பத்தினருக்கான ஓய்வூதியத்தை அளித்துவருகிறது. இவர்களில் நடப்பு கடைசி ஆற்காடு இளவரசரான முகம்மது அப்துல் அலி ஆஸிம் ஜா, 1994-ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் பட்டத்துக்கு வந்தார்.

அமீர் மஹாலின் அழகியத் தோற்றம்

ஏறத்தாழ 150 ஆண்டுகளைத் தாண்டியும் கொஞ்சமும் மூப்பெய்தாமல் நிமிர்ந்த நிலையில் கம்பீரமாகக் காட்சி அளிக்கிறது அமீர் மஹால். நுழைவாயிலின் இருபுறங்களிலும் இரு கோபுரங்கள் உள்ளன. கோபுரங்களின் மேற்பகுதியில் 'நகர கானா' எனப்படும் முரசு மண்டபம் உள்ளது. ஆனால், அங்கு முரசு ஒலித்து யாரும் கேட்டதில்லை.

மிகப்பெரிய கோட்டைச் சுவரைக் கடந்து சென்றால் தகுந்த கடவுச்சீட்டு (பரிந்துரைக் கடிதம்) இருப்பவர்கள் மட்டுமே உள்ளே அனுமதிக்கப்படுகிறார்கள். கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளாகப் பொதுமக்களைச் சிறப்பு அனுமதியின் கீழ் அழைத்துச் செல்லும் கோம்பை அன்வர் என்பவரால் இந்த வாய்ப்பு எங்களுக்கும் கிடைத்தது. நீண்ட ஒரு சாலையின் வலது புறத்தில் அரசு வழங்கிய பீரங்கி வண்டிகள் மரப்பெட்டிகள் தாங்கி வரிசையாக நிறுத்தப்பட்டுள்ளன. ஓங்கி உயர்ந்த மாளிகை ஒன்று, உள்ளே நடுநாயகமாக வீற்றிருக்கிறது. முகப்பினைத் தாண்டி உள்ளே நுழைந்ததும் சிவப்புக் கம்பளம் நம்மை அரசு மரியாதையோடு வரவேற்கிறது.

இருபக்கங்களும் விருந்தினர்கள் அமர்வதற்கு ஏற்ப நாற்காலிகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. மஹாலின் ஒவ்வொரு பகுதியும் கலை நுணுக்கத்துடன் கட்டப்பட்டுள்ளது. அழகிய பீங்கான் பாத்திரங்கள், பூ வேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்ட திரைச்சீலைகள், வழிநெடுக மினுங்கும் அரேபிய தொங்கு விளக்குகள், சுவர்களில் பொருத்தப்பட்டுள்ள நவாப்புகளின் ஓவியங்கள், பட்டுநூலால் எழுதப்பட்டுள்ள இஸ்லாமிய இறை வசனங்கள். இப்படி ஒரு குட்டி முகலாயப் பேரரசையே அங்கு காண முடிகிறது.

மாளிகையின் நடுப்பகுதியில் இருக்கும் படிக்கட்டு வழியாக முதல் தளத்துக்குச் செல்லலாம். அங்கு மிகப்பெரிய அரண்மனை போன்ற வரவேற்பறை, நடுநாயகத்தில் நவாப்கள் அமரும் உயர்ந்த திண்ணை நாற்காலிகள், சிவப்பு நிறத்து பட்டுக்கம்பளத்தில் மிளிரும் தரைப் பகுதி என ராஜ தர்பார் நம் கண்களைக் கொள்ளையடித்துச் செல்கிறது. அதற்குப் பின் பகுதியில் மிகப்பெரிய பொது விருந்து அறை, நடந்தேறிய ராஜ விருந்துகளுக்குச் சாட்சியாக வீற்றிருக்கிறது. இன்னும் பல ரகசிய அறைகளும் அமீர் மஹாலில் இருக்கின்றன. எனினும், அவை, விருந்தினர் பார்வைக்கு மறுக்கப்படுகின்றன. இப்போதும் அங்கு நவாப்களின் குடும்பம் வசித்துவருவதால், பொதுமக்கள் பார்வைக்கு விடப்படாமல் தடை செய்யப்பட்ட இடமாக அமீர் மஹால் செயல்படுகிறது. உயரத்தில் பொருத்தப்பட்ட குறுவாள்களும், கத்திகளும், துப்பாக்கிகளும், தோட்டாக்களுடன் இணைக்கப்பட்ட துப்பாக்கிகளும் நவாப்களின் வாழ்வியலில் உள்ள போர்க்குணங்களைப் பறைசாற்றுகின்றன. அழகிய பல்லக்குகள், தூண்கள், பளிங்குத் தரைகள், மஹாலைச் சுற்றிய நடைபகுதிகள் என இந்தோ-சாராசெனிக் பாணியில் கட்டப்பட்டது.

வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க செனட் மாளிகை

செனட் ஹவுஸ் கட்டிடம் 1874 CE மற்றும் 1879 CE இடையே ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு கட்டப்பட்டது. மெட்ராஸில் இந்தோ-சாராசெனிக் கட்டிடக்கலை பாணிக்கு முன்னோடியாக இருந்த சிறந்த பிரிட்டிஷ் கட்டிடக் கலைஞர் ராபர்ட் சிஷோலம் இந்த அழகான கட்டிடத்தின் கட்டிடக் கலைஞர் ஆவார். செனட் ஹவுஸ் சென்னை பல்கலைக்கழக வளாகத்தில் அமைந்துள்ளது. இந்த கட்டிடக்கலை இந்து கோவில் கட்டிடக்கலை, இஸ்லாமிய கட்டிடக்கலை மற்றும் கோதிக் மறுமலர்ச்சி பாணிகளின் கலவையாகும்.

கட்டமைப்பு இரண்டு தளங்களைக் கொண்டுள்ளது. ஆறு தாழ்வாரங்கள் உள்ளன. வடக்கு மற்றும் தெற்கு பக்கங்களில் இரண்டு தாழ்வாரங்கள் உள்ளன. கிழக்கு மற்றும் மேற்குப் பக்கங்களில் தலா இரண்டு தாழ்வாரங்கள் உள்ளன. ஒவ்வொரு தாழ்வாரத்திலும் மூன்று வளைவு திறப்புகள் உள்ளன, மைய வளைவு அளவு பெரியது. ஒவ்வொரு இரண்டு அருகருகே உள்ள தாழ்வாரங்களுக்கும் இடையில் மூன்று வளைவுகள் உள்ளன. முதல் தளத்தில் நான்கு திசைகளிலும் வளைவு திறப்புகளின் ஒத்த ஏற்பாடுகள் உள்ளன. கூரையின் மேல் நான்கு உயரமான கோபுரங்கள் உள்ளன. கோபுரத்தின் பாணி பைசண்டைன் டோம் பாணி என்று அழைக்கப்படுகிறது. மூலைகளில் சில சிறிய குவிமாடங்கள் காணப்படுகின்றன.

பெரிய கதவுகள் குவிமாடம் கொண்ட உட்புறத்துடன் கூடிய மத்திய மண்டபத்திற்கு இட்டுச் செல்கின்றன. ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் ஆறு வளைவு நுழைவாயில்கள் மண்டபத்தை தாழ்வாரங்களுடன் இணைக்கின்றன. இந்த நுழைவாயில்களுக்கு மேலே அலங்கரிக்கப்பட்ட கறை படிந்த கண்ணாடி ஜன்னல்கள் ஈர்க்கக்கூடியவை மற்றும் விரிவானவை. ஒவ்வொரு தாழ்வாரமும் ஆறு பெரிய தூண்களில் நிற்கிறது. தூண்களின் மேல் பகுதியில் பல்வேறு இந்து தெய்வங்களின் சின்ன சின்ன சின்னங்கள் மற்றும் பிற சின்னங்கள் உள்ளன. ஒரு அழகான மர படிக்கட்டு எங்களை முதல் தளத்திற்கு அழைத்துச் செல்கிறது. வட்ட வடிவத் தூண்கள் கொண்ட சிறிய பால்கனிகள் நேர்த்தியாகத் தெரிகின்றன. கட்டிடத்தின் மேற்கூரை செங்கல் மற்றும் சுண்ணாம்பு கலவையால் ஆனது.

செனட் ஹவுஸ் 1965 வரை பல செயல்பாடுகளைக் கண்ட ஒரு வரலாற்று கட்டிடமாகும். 1937 ஆம் ஆண்டில், முதல் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சென்னை சட்டமன்றத்திற்கான கூடும் இடமாக இந்த மண்டபம் பயன்படுத்தப்பட்டது. முதல் சில வருடங்களில் மெட்ராஸ் மியூசிக் அகாடமியின் அரங்கமாக இது இருந்தது. சமீபத்தில் தான், அதன் முக்கியத்துவத்தை இழந்தது.

மெட்ராஸ் பல்கலைக்கழகம் வரலாறு

ராபர்ட் சிஷோம் என்பவர் 19ஆம் நூற்றாண்டு பிரித்தானிய கட்டிடக்கலைஞர் ஆவார். இவர் இந்தோ-சரசெனிக் கட்டிடக்கலை முன்னோடிகளில் ஒருவராக கருதப்படுகிறார். ஆரம்பத்தில் ரினைசன்ஸ் மற்றும் கோதிக் கட்டிடக்கலை பாணியை பயன்படுத்தி கட்டிடங்கள் வடிவமைக்கப்பட்டதை சிஷோம் இந்தோ-சரசெனிக் முறைக்கு மாற்றினார். 1871-ல் சேப்பாக்கம் அரண்மனையின் பொதுப்பணித்துறை கட்டிடங்கள் கட்டப்பட்டதையடுத்து இம்மாற்றம் கொண்டுவரப்பட்டது. 1864ஆம் ஆண்டு, சென்னை அரசு செனட் கட்டிடம் வடிவமைக்க அழைப்பு விடுத்திருந்தது. சிஷோம் வடிவமைப்பு ஏற்கப்பட்டு, இக்கட்டிடம் ஏப்ரல் 1874க்கும் 1879க்கும் இடையில் கட்டிமுடிக்கப்பட்டது.

கட்டிடக்கலை

இந்தோ-சராசெனிக் கட்டிடக்கலை பாணியில் கட்டப்பட்ட பேரவைக் கட்டிடத்தில், பைசண்டைன் பாணியின் பல கூறுகளை உள்ளடக்கியது. பேரவைக் கட்டிடத்தில், பெரிய மண்டபம், மிகப்பெரிய உயரம் மற்றும் விகிதாச்சாரத்தில் உள்ளது. இந்தியாவில் இது சிறந்ததாக கருதப்படுகிறது. கட்டிடத்தின் தனித்துவமான உட்புறத்தில் வர்ணம் தீட்டப்பட்ட கண்ணாடி

ஜன்னல்கள், அரிய ஓவியங்கள், சுவரோவியங்கள் மற்றும் வர்ணம் பூசப்பட்ட பட்டைகள் ஆகியவை அடங்கும்.

மெட்ராஸ் பல்கலைக்கழகம் தென்னிந்தியாவின் அனைத்து பழைய பல்கலைக்கழகங்களின் தாயாக கருதப்படுகிறது. 1857 இல் நிறுவப்பட்டது, இது இந்தியாவின் மூன்று பழமையான பல்கலைக்கழகங்களில் ஒன்றாகும் (கல்கத்தா பல்கலைக்கழகம் மற்றும் மும்பை பல்கலைக்கழகத்துடன்). சமீபத்திய ஆண்டுகளில், மாநிலத்தில் பல்வேறு பல்கலைக்கழகங்கள் நிறுவப்பட்டு, பல்கலைக்கழக எல்லைகள் வரையறுக்கப்பட்ட பிறகு, சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் அதிகார வரம்பு தமிழ்நாட்டின் மூன்று மாவட்டங்களுக்குள் மட்டுமே உள்ளது. மெட்ராஸ் பல்கலைக்கழகம் அதன் கற்பித்தல் மற்றும் ஆராய்ச்சி நடவடிக்கைகளை விரிவுபடுத்தும் அதே வேளையில் வலிமையிலிருந்து வலிமைக்கு வளர்ந்துள்ளது.

இப்பல்கலைக்கழகம் சென்னை, திருவள்ளூர் மற்றும் காஞ்சிபுரம் மாவட்டங்களில் பரவியுள்ள இணைப்பு நிறுவனங்கள் மூலம் இளங்கலை மற்றும் முதுகலை கல்வி இரண்டையும் வழங்குகிறது. கற்பித்தல் தவிர, கலை, மனிதநேயம், அறிவியல், மேலாண்மை மற்றும் தொழில்நுட்பம் ஆகியவற்றில் ஆராய்ச்சி நடவடிக்கைகள் பல்கலைக்கழகத்தின் கல்விக் காலத்தை வடிவமைக்கின்றன. மெட்ராஸ் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைக்கப்பட்ட பல நிறுவனங்கள் தங்கள் சிறப்புத் துறையில் பி.எச்.டி., திட்டங்களை வழங்கும் ஆராய்ச்சி நடவடிக்கைகளில் கவனம் செலுத்துகின்றன.

பல்கலைக்கழகம் அதன் நான்கு வளாகங்களில் கற்பித்தல் மற்றும் ஆராய்ச்சி திட்டங்களையும் வழங்குகிறது. 68 பல்கலைக்கழக ஆய்வு மற்றும் ஆராய்ச்சித் துறைகள் நான்கு வளாகங்களில் 18 பள்ளிகளாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ளன, ஒவ்வொன்றும் அந்தந்த சிறப்பு, பகுதிநேர மற்றும் முழுநேர பி.எச்.டி ஆகியவற்றில் முதுகலை படிப்புகளை வழங்குகிறது. திட்டங்கள், டிப்ளமோ மற்றும் சான்றிதழ் திட்டங்கள். நாட்டில் அதிக எண்ணிக்கையிலான மக்களுக்கு கல்வி கற்பதன் அவசியத்தை உணர்ந்து, பல்கலைக்கழகம் தொலைதூரக் கல்வி நிறுவனம் (IDE) மூலம் இளங்கலை மற்றும் முதுகலை திட்டங்களை வழங்குகிறது.

தென்னிந்தியாவின் பல்கலைக்கழகங்களின் தாய்' என்று அழைக்கப்படும் சென்னை காமராஜர் சாலையில் உள்ள மெட்ராஸ் பல்கலைக்கழகம் 160 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நாட்டின் தென் பிராந்தியத்தில் நிறுவப்பட்ட முதல் பெரிய கல்வி நிறுவனம் ஆகும்.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. சென்னையில் உள்ள செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டை போன்ற காலனித்துவ கோட்டைகளின் கட்டிடக்கலை அம்சங்கள் மற்றும் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தை மதிப்பிடுங்கள்.
.....
2. மும்பையில் உள்ள சத்ரபதி சிவாஜி டெர்மினல் மற்றும் கொல்கத்தாவில் உள்ள விக்டோரியா மெமோரியல் போன்ற உதாரணங்களைப் பயன்படுத்தி, கட்டிடக்கலையின் பண்புகளை பகுப்பாய்வு செய்யுங்கள்.
.....
3. சென்னையிலுள்ள மெட்ராஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் அமீர் மஹால் மற்றும் செனட் ஹவுஸின் கட்டிடக்கலை அம்சங்களைப் பற்றி விவாதிக்கவும்.
.....

கூடுதல் வாசிப்பு நூல்கள்

1. தாமஸ் ஜார்ஜ் பெர்சிவல் ஸ்பியர் ; மார்கரெட் ஸ்பியர் (1981)
2. "நவீன இந்தியாவின் நினைவுச்சின்னங்கள்: ரயில்வே கட்டிடக்கலையின் முதல் அரை நூற்றாண்டு - பாரம்பரிய இயக்குநரகம், இந்திய ரயில்வே"
3. ராஜ் ஜாதவ், பக். நவீன பாரம்பரியங்களில் இந்தியாவில் தற்கால கட்டிடக்கலை .
4. பவன் கே. வர்மா, சோந்தீப் சங்கர் (1992), மேன்ஷன்ஸ் அட் டஸ்க்: தி ஹவேலிஸ் ஆஃப் ஓல்ட் டெல்லி , ஸ்பான்டெக் பப்ளிஷர்ஸ், 1992,
5. முகர்ஜி, அர்ஜுன்; சங்கமித்ரா, பாசு "இந்திய கட்டிடக்கலையில் பின்-நவீனத்துவத்திற்கான ஒரு தேடல்".
6. இந்திய வரலாற்று காங்கிரஸின் நடவடிக்கைகள் .
7. Le, Huu Phuoc (2010). புத்த கட்டிடக்கலை . அமெரிக்கா: கிராஃபிகோல்.
8. "இடைக்கால கட்டிடக்கலை அறிமுகம்".
9. பரூல் பாண்டியா தார் (2010): இந்திய மற்றும் தென்கிழக்கு ஆசிய கட்டிடக்கலையில் தோரானா . புதுடெல்லி: டிகே பிரிண்ட் வேர்ல்ட்.
10. ஹார்டி, ஆடம் (2003). "தோரணம் | தோப்பு கலை" .
11. ஆல்பர்ட் ஹென்றி லாங்ஹர்ஸ்ட் (1992). ஸ்தூபியின் கதை .